

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ – Број 17.

Крушевац, новембар 2021.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ

ПоезијаСРБ

Број 17.

Крушевац, октобар 2021.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац

Портал: www.poezijascg.com - www.poezija.rs – [поезија.срб](mailto:poezija.srb)

Мејл: pesnik@poezija.rs

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић

Како написати добар уводник?

Обично одаберем, једну или пар рубрика у часопису и посебно их препоручим читаоцима. Овога пута тај рецепт напросто не могу применити, јер су све рубрике у часопису посебне и по мени добре, тако да ми преостаје само да их набројим и топло препоручим, а избор препуштам Вама читаоцима.

Дакле у овом броју имамо рубрике:

- ПРВИ МЕЂУНАРОДНИ КОНКУРС "СТИХОЉУБЉЕ – ПоезијаСРБ 2021. ";
- У ОВОМ БРОЈУ ИЗДВАЈАМО;
- ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ;
- ХУМОР И САТИРА;
- МАНИФЕСТАЦИЈЕ;
- ПоезијаСРБ – ИЗДАВАЧКА ПРОДУКЦИЈА 2021. и
- САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА.

Зато и опстаје констатација да је овај лист посебан. Ми заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма коју у часопису за поезију - ПоезијиСРБ прочитате или је објавите, оплемениће и челичити Ваше тело и душу!

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад.

Наш мејл је: pesnik@poezija.rs

Добродошли!

ПРВИ МЕЂУНАРОДНИ КОНКУРС “СТИХОЉУБЉЕ – ПоезијаСРБ 2021. ”

ДРАГИ МОЈ - Марина Адамовић, Ниш

Драги мој,
 Ако одлучим да постанем Џонатан
 Ливингстон, не исписуј ми поруке
 Ажара...
 Псеудо јесам – признајем, али
 саморазумевање се попело на врх
 драмске гиљотине... опрости, опрости,
 лакше ће ти бити без гаврана –
 очерупаног и са кљуном међу камењем
 за лом..
 Драги мој, никада нисам била мачка
 коју шутну, па пре кафилерије, ипак,
 помилују...
 Зашто стално играм коцкице са
 Хемингвејем, Цветајевом, Бротиганом,
 Јесећином...?
 Нећу ти о томе причати сада...
 Баци каменчић са Партенона, нека се
 котрља до Егеја... када чујеш “бућ”
 значи да сам испила неисцрпно ведро
 лудости мудраца....
 Предуго сам гризла непотребне омче и
 драперије од зарђалог гвожђа
 Гледаћу те са Алфа Регулуса
 бацати ти паперје са деснога крила
 у оно дубље
 да
 до самога дна
 Твоја
 (и након лета)
 ја

НЕ КРАДИТЕ МОЈУ ДРАГУ - Мирко Стојадиновић, Крушевац

Молио сам млади месец
 да не вири кроз прозоре.
 Да не слуша шта шапућем
 раздраганој драгој својој.
 Шта год чује да не чује
 и да нашу тајну чува.
 Наша тајна, наша срећа
 и да буде само моја.

Послушао млади месец
 па он тражи своју звезду.
 Пригрлио ту што светли
 са најлепшим златним сјајем.
 И не вири сад кроз прозор
 док ја драгу своју љубим.
 Пољупцима венац плетем
 и своје јој срце дајем.

Што порани јутро рано,
 да ми моју драгу буди.
 На јутро се ја наљутих
 што је склања с мојих груди.
 Свилене јој косе мрсим,
 разасуте свуд по мени.
 И љубим јој медна уста,
 не дам зори да румени.

Исплео сам ја чврст венац,
 од љубави драгој својој.
 Не љутим се ја на зору
 и не кунем румен њену.
 Љубићу је тако снажно
 и чувати у свом срцу.
 Нећу дати ја ни дану
 да ми краде драгу жену.

**ПИШЕМ БАШ ТЕБИ – Ања Саковић,
Београд**

Пишем баш теби
 Да ме прочиташ
 Када седиш будна у пет ујутру
 И ништа нема смисла
 Када бришеш прашину са мене
 У два поподне
 И није битно
 Што пола сата оде
 На кривудава мисли
 Безазлене проблеме
 Имаш мене
 Узми ме опет
 Бићу ту сваки пут
 Да ти кажем да сам била ту
 И да сам иста
 И да не мора нико да разуме
 Јер нема шта
 Да се разуме и уме
 Има само да се осећа
 Зато буди слободна
 И буди слободан
 И заборави на мене

Удуби се
 У нова познанства
 Са свежим звуковима
 И смелим укусима
 Удуби се
 У светла јутра
 Носталгију и цвркут птица
 Ускочи у хладан мекан талас
 Изврпољи се из загрљаја обале
 Ослободи се земље
 Очекивања и сидра
 Препливај сумње и непогоде
 Пустите се
 Плутај
 Уз снежне облаке
 Па шта и ако потонеш
 Посматрај чари мехурова
 Док си ту и док постојиш
 Посматрај белину својих шака
 Док додирују зраке
 Излазећег сунца
 И пипни своју косу
 Напокон је мекана

ОДЛУКЕ ЖИРИЈА

Гласањем виртуелним путем, преко мејла или телефона у периоду од 10. до 12. 7.2021. године, жири конкурса "СТИХОЉУБЉЕ – ПоезијаСРБ 2021." у саставу: Љубодраг Обрадовић, песник – председник; Светлана Ђурђевић, песникиња – члан; Мирослав Живановић, песник – члан; Латинка Ђорђевић, песникиња – члан; Саша Милетић, песник – члан и Драгојло Јовић, песник – члан, донео је следеће одлуке:

Одрасли песници:

1. место равноправно деле:

- Марина Аврамовић из Ниша за песму *ДРАГИ МОЈ* и
- Мирко Стојадиновић из Макрешана за песму *НЕ КРАДИТЕ МОЈУ ДРАГУ*;

2. место освојила је Милена Вукоје Стаменковић из Берна (Швајцарска) за песму *НОСТАЛГИЈА*;

3. место освојио је Бранко Мијатовић из Шапца за песму *ВРЕМЕ ЗЛА*.

Млади песници:

1. место освојила је Ања Саковић из Београда за песму *ПИШЕМ БАШ ТЕБИ*;

2. место равноправно деле:

- Жељко Вељовић из Крагујевца за песму *КАДА УМРЕМ*;
- Јована Живковић из Крушевца за песму *ЗАВОЛИ ДА ВОЛИШ*;
- Ива Марија Ераковић из Пожаревца за песму *КУДА*;

3. место освојио је Марко Пузовић за песму *ДАЛЕКО ОД СВИХ*.

Похвалу ПоезијаСРБ за квалитет поезије добили су:

- Јован Н. Бундало за песму *У ЉУБАВИ НАШОЈ ЖИВЕЛА ЈЕ НАДА*;
- Даница Рајковић за песму *ЖИВОТ МЕ ЈЕ УЧИО*;
- Сава Илић за песму *КАФАНСКА ТУГА*;
- Жељко Перовић за песму *ПОРТИРНИЦА*;
- Филип Булат за песму *РЕКА СПОМЕНА*;
- Анита Ковачић Поповић за песму *МЕНИ ЈЕ ЛЕПО*
- Лидија Љутовац за песму *ЗА ЈЕДНУ ЖЕНУ*;
- Јасмина Димитријевић за песму *МАЛЕНА И КЛЕПЕТАН*;
- Дарко Рашета за песму *ТОНЕМ*;
- Бакира Маврић за песму *ЗВЕЗДАНА НОЋ*;
- Љубица А. Црнобрња за песму *ПРЕВАРА*.
- Синиша Милић за песму *ПЕСНИКОВ ОБРАЧУН*.
- Јелена Д. Крезовић за песму *Радос̃и, радос̃и ми дај*.
- Тихомир Јанићијевић за песму *НА КАВЕЗУ СРЕЋЕ ОД ЧЕМЕРА ВРАТА*.
- Даница Димитријевић Петровић за песму *ПОНОВО УПОКОЈЕНА*.

Резултати гласања посетилаца сајта www.poezija.rs:

Млади песници:

1. КАДА УМРЕМ – Жељко Вељовић
2. ZVEZDANA NOĆ – Bakira Mavrić
3. Пишем баш теби – Ања Саковић

Одрасли песници:

1. ВРЕМЕ ЗЛА – Бранко Мијатовић
2. Portirnica – Željko Perović
3. ТОНЕМ – Дарко Рашета

СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ 2021 - млади песници

КАДА УПРЕМ – Жељко Вельовић (45%, 374 Votes)

ZVEZDANA NOĆ – Bakira Mavrić (40%, 335 Votes)

Пишем баш теби – Ана Саконић (10%, 84 Votes)

Заволи да волиш - Јована Живковић (2%, 20 Votes)

ПРЕВАРА - Љубица А. Црнобрња (1%, 10 Votes)

КУДА – Ива Марија Ераковић (1%, 9 Votes)

ДАЛЕКО ОД СВИХ – Марко Пузовић (1%, 6 Votes)

Total Voters: 838

- ЈЕДАН ПЕСНИК – ТРИ ПЕСМЕ – Јасмина Палураћ
- ЦИТАТИ MUDRE MISLI I POUKE-Miroslav Križeta
- ПРЕМИЈЕРА "СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ 2021."
- НАГРАДЕ – Књижевни конкурс ЉУБАВ И ВИНО...
- POUKE I MUDROSTI SVETIH OTACA-Miroslav Križeta
- ЈЕДАН ПЕСНИК – ТРИ ПЕСМЕ – Латонка Ђорђевић
- ЈЕДАН ПЕСНИК – ТРИ ПЕСМЕ – Снежана Поповић
- ЈЕДАН ПЕСНИК – ТРИ ПЕСМЕ – Весна Лазаревић
- ПЕСМЕ МЕСЕЦА ЗА 2021. ГОДИНУ
- БАЛЕРИНА – Душан Козмац
- КАКО НАПИСАТИ ПЕСМУ? – Јасмина

Резултати гласања посетилаца сајта www.poezija.rs за младе песнике

СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ 2021 - одрасли песници

ВРЕМЕ ЗЛА – Бранко Митјатовић (34%, 145 Votes)

Portirnica – Željko Petrović (30%, 126 Votes)

ТОНЕМ – Дарко Рашета (12%, 50 Votes)

ДРАГИ МОЈ – Марина Адамовић (4%, 19 Votes)

МЕНИ ЈЕ ЛЕПО – Анастасија Ковачић Поповић (3%, 14 Votes)

МАЛЕНА И КЛЕПЕТАН – Јасмина Димитријевић (2%, 10 Votes)

ПОНОВО УПОКОЈЕНА – Даница Димитријевић Петровић (2%, 9 Votes)

НЕ КРАДИТЕ МОЈУ ДРАГУ – Милко Стојадновић (2%, 9 Votes)

У ЉУБАВИ НАШОЈ ЖИВЕЛА ЈЕ НАДА – Јован Н. Бутићало (2%, 7 Votes)

НОСТАЛГИЈА – Милена Вукоје Стаменковић (1%, 6 Votes)

ЖИВОТ МЕ ЈЕ УЧИО – Даница Рајковић (1%, 5 Votes)

ЗА ЈЕДНУ ЖЕНУ – Лидија Љубовић (1%, 5 Votes)

ПЕСНИКОВ ОБРАЧУН – Снежана Милић (1%, 4 Votes)

Радости, радости ми дај – Јелена Д. Кривожић (1%, 4 Votes)

КАФАНСКА ТУТА – Сава Илић (1%, 4 Votes)

НА КАВЕЗУ СРЕЋЕ ОД ЧЕМЕРА ВРАТА – Тихомир Јанићијевић (1%, 4 Votes)

РЕКА СПОМЕНА – Филип Булат (1%, 4 Votes)

Total Voters: 430

МАПА ПОРТАЛА ПОЕЗИЈАСРБ

МАПА ПОРТАЛА ПоезијаСРБ

ЗВАНИЧНИ САЈТ УДРУЖЕЊА

СТАТИСТИКА САЈТА

- Today's Visits: 7,475

Резултати гласања посетилаца сајта www.poezija.rs за одрасле песнике

Наравно, сви награђени ће добити, виртуелним путем (на свој мејл), ДИПЛОМЕ, ПОХВАЛЕ, ЗАХВАЛНИЦЕ и књиге у ПДФ-у из издавачке продукције Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ.

ВРЕМЕ ЗЛА – Бранко Мијатовић, Шабац

С пушком у руци кад пођох у рат,
 док лиле су топле мајске кише,
 не знах да згодиће се суноврат,
 да ти и ја баш никада више.
 С пушком у руци кад пођох у рат.

Давно је било, ал` сећам се још,
 кад` брат је ножем под грло брату,
 живот не беше вредан баш ни грош,
 топовско месо згази гранату.
 Давно је било, ал` сећам се још.

Уморна војска у рову дрема,
 урлик хаубица, вриште тела,
 нови се напад пред зору спрема,
 сажеже, спржи, последња села.
 Уморна војска у рову дрема.

Уместо рата љубав бих хтео,
 да мрсим твоју гараву косу,
 из канџи рата бих се отео,
 још једном да тебе грлим босу.
 Уместо рата љубав бих хтео.

Ал` жеље моје, тек само жеље,
 разорна граната у ров право,
 гелери лете, месо се меље,
 писмо ми оста без: мила здраво.
 Ал` жеље моје, тек само жеље.

Ако ти икада писмо стигне,
 с матрикулом скинутом ми с` врата,
 нека је рука тад твоја дигне,
 децу нам чува к`о што би тата.
 Ако ти икада писмо стигне.

КАДА УМРЕМ – Жељко Вељовић

Када ја једног дана умрем
 Када кренем на пут којим морам
 Немој да за мном венеш
 Немој црно да оденеш

Немој завити црну мараму
 Немој организовати сахрану
 Немој за мном сузе проливати
 Немој, само настави живети

Јер смрт није збогом
 Само крочиш ногом
 У неке друге универзуме
 У неке друге димензије

Зашто плакати, зашто туговати
 Кад ћемо се поново угледати
 Хеј, пусти те топле сузе
 Немој низ образ да ти пузе

Узалудне су, ништа неће променити
 Ја ћу се свакако на друг свет одселити
 Не дозволи да ти срце пати
 Не очекуј да ти се ја вратим

Живи, као да нисам ни постојао у твојем
 свету

И не остављај на гробу цвеће у букету
 Знаш, смрт у ствари и не постоји
 То је само сликање живота у другој боји

**НОСТАЛГИЈА - Милена Вукоје
Стаменковић, Бери**

Носталгијо
не буди ме јутром.

Ловиш кад сам
најслабија

Покриј се чаршафом
не говори
Не требаш ми
Болиш
Хоћу да заборавим
други ваздух у плућима

Отказујем ти
Нисам више твоја

Носталгијо
Не буди ме јутром
тад сам најрањивија.

ЗАВОЛИ ДА ВОЛИШ - Јована Живковић

Боже како је волети тешко,
А заволети лако,
Кад волиш се пати,
Кад заволиш прашта,
Кад волиш ти кајеш,
Кад заволиш у облаке летиш,
Кад волиш све боли,
Све ломи и мрви,
Ал' заволиш ли тако јак,
Онда кад волиш срце те тишти,
Кад заволиш тад срце те превари лако,
Кад заволиш све је једноставно тако,
Кад волиш ти падаш,
Кад заволиш до звезда летиш,
Кад волиш ти сневаш,
Али снови ти сами себе ткају,
Ал' кад тако заволиш јак,
Кроз снове само све долази,
Бескрај се отвара и магија шара,
Када волиш ти дајеш,
Кад заволиш тузи на крај стајеш,
Ал' волиш ли тако да тугу припојиш,
Заволела си лако да срце ти сломиш,
Јер кад заволиш тако да груди ти ломиш,
Да срце к њему би да хода,
Ти волиш,
Ал' волиш ли тако да заволела ниси,
Срце те ломи,
Груди боле, срце хоће ван,
Њега ти зове,
Ал' заволела ниси нити ти волиш,
Зато се срце из груди тих не да!

**КУДА - Ива Марија Ераковић,
Пожаревац**

Куда си кренула
са тим срцем
које зна само да воли,
тамо где груди
хуље ордење краси,
а Заслужан понизно
за парче хлеба моли?!

Куда си кренула
са тим образом
што од срама поцрвени,
тамо где нема више ни срама
од људи ни страха од Бога?!

Куда си кренула
голих руку, за загрљај
раширених
тамо где злочинци
Праведницима суде?!

Куда си кренула таква?
Када се не иде више
тако међу људе!

ДАЛЕКО ОД СВИХ - Марко Пузовић, Београд

Тај поглед беше мој слатки крах,
чудних околности несрећан сплет.
Ја за човека, изговор постах,
јер нестварних снова наста терет.

Да је срећан у небо се клео,
али од туге створи најближи род,
звезданих ноћни тамни вео,
што потоци пијаног ума брод.

Колика је твојих осмеха цена?
Колико је места у срцу твојем?
Да ли је љубав среће сена
или само тужан, памети слом?

Далеко од свих, у дубоком сну,
самом сам себи постао траг,
изгледа нашу је виолину,
чудно наштимовао враг.

ZVEZDANA NOĆ - Bakira Mavrić, Novi Pazar

Noć je uzvišena, dan je lep,
 Osećam bliskost sa nebom,
 Kao da ga držim,
 Noći zvezdanog neba što bude mi maštu,
 Nezaboravne slike uzvišenosti sa neba.

Noći su uzvišene, život divan je,
 Želim da gledam okice tvoje,
 Da mi ulepšam noćne boje,
 U njima lebdi neverovatna moć,
 Letim hvatajući zvezde kroz zvezdanu
 noć.

Večita misao cveta u plave dane
 I u noći crne,
 Ljubav u srcu, to je zvezda gore na nebu,
 Suviše kasno da prestanem da volim.

Mrkla noć, put kroz mir, zvezde lepe,
 Napušteno, tiho, tajanstveno sve postaje,
 U ponoć svemir miriše mi na zvezde,
 Nemirne misli bez dna,
 Prazna.

Kad u hiljadu zvezda razlije se nebo,
 Kad mesec po putu sipa svoje srebro,
 Kad zvezde zasvetle u tamnoj noći,
 Nežno ljubi lice dok na nebu sja.

Tiha noć, srce u njoj strepi,
 Jedna zvezdica da proviri
 Kroz prozor tvoj,
 U usamljenoj noći,
 Ja ću doći,
 Nebu bez stida prići.

Ali sve te zvezde tamo gore čute,
 Imaćeš i ti zvezde kakve niko nema,
 Pričaju mi priče koje svi prećute,
 Baca o nebu, vuče me neka trema.

Put do zvezda, želim da odletim,
 San nosiš skriven pod kaputom,
 Gledaću i ja noćas
 Dve na nebu najlepše zvezde.

Tajanstvena je noć pod zlatnim
 zvezdama,
 Kroz otvorene prozore duva lahor,
 Družim se opet sa nebom bezazleno,

Treperavi zrak zvezde probija se
 Kroz smeđe noćne senke,
 Mesec stoji usamljen na vidiku.

Ali zvezdo, ti opet ćutiš
 I nešto novo od mene kriješ,
 U glavi mi odzvanja pesma tvoja,
 Po tebe doći ću neke druge noći.

Sjaj zlatnih zvezda golica mi lice,
 Te svetlucave, čarobne loptice,
 Bacaju mi želju da k njima odletim,
 Želim da ih dohvatim,
 Dugo me već san taj prati.

Kosmos u nama, noć napravljene od
 zvezda,
 Univerzum u zvezdama spoznaje sebe,
 Otvoriš ponekad prozor i vidiš,
 Jedna zvezda ka tebi u zagrljaj pada.

Seje svoj prah u usnuloj postelji mojoj,
 Pokaži mi zvezde
 Dok u reci noćnoj plivaju
 I uhvati ih meni,
 Ja i dalje o njima sanjam.

Šta vidiš kad gledaš u nebo?
 I hiljadu pitanja prolazi kroz glavu ovu,
 Tako plavo posmatram zvezdano nebo,
 Slobodna kao ptica zvezdanim tajnama.

Ponekad je gore, pričaj mi o tajnama,
 Vidim kraj tebe beskrajnu nadu i mir
 I želim da te nacrtam i pustim,
 Nebo beskrajno svetlo, toplo.

Pohod na zvezde, tako to zove,
 Jurim da zvezdo te uhvatim,
 Ali daleko od mene bežiš
 I nestaješ dok mesec sja,
 A pevaću ti pesmu i noćas, tebi
 Kraj otvorenog prozora da poletim,
 I ja ću doći i tebe uhvatiti,
 Možda ponovo sanjam,
 A san nestaje,
 Pada duboko u svoj san
 I iznova ponovo se budi.

**ПОРТИРНИЦА – Жељко Перовић, Köping
Шведска**

У прољеће
Када све олиста
А сунце жаром
Пупове расцвјета
Зеленим се јорганом
Покрила
На осамку мала
Од дрвета
Портирница

Прошараним
Ружама
Различитих боја
Које су мирисима
Призивала пчеле
И бодљикавим трњем
Од радничких рука криле

Изненадан писак
Чађаве локомотиве
Бијелином дима ођевене
Као прасак пушке
Преплаши птице
У густим крошњама
Скривене

Које су цвркутима
Писку узвратиле
Па кроз лишће
У некошену траву свиле

Својим страхом
Преплашиле
Свиленкасте лептире
И пркосно писку
И лептиру
Винуле се јатом
Плаветном небу
У бијеле облаке скриле!

ТОНЕМ - Дарко Рашета, Нови Београд

Тонем у ништавило
које је вешто спаковао овај свет
у представу којој сви аплаудирају.

Тонем
јер не разумем
шта је на њеној површини,
иако је сви воле.

Глумци који играју ову хит
представу
су људи с којима сам провео живот,
био сам део ансамбла,
несвестан ове сурове истине.

Заслепело ме је светло позорнице,
аплаузи су ме тргли.

Док сам уживао
у овацијама усхићене масе,
схватио сам празнину свега.

Пливао сам сам
у погрешном смеру
и погрешном мору,
о какве илузије!

Тонем јер желим да дотакнем дно,
да се отиснем како бих испливао
на другу површину.

МАЛИ И ВЕЛИКИ ПРИНЦ – Елеонора
Лутхандер, Стокхолм

Немој да ти
ја дођем
да те оживим!

Као фараон си се
балсмовао
својим лепљивим
песмама
послао си сам себе
за амбасадора
српске поезије
у небеском царству

Немој да ти ја тамо
дођем
да те оживим
ти се само правиш мртав
у инат мени
и Његош се одселио...

Тужићу те
да си фалсификовао
принчевску титулу
доста је више твог
реч-ног терора!

Незасити китови
гутају твоје
протеинске
стихове
узалуд будим
жене које те сањају
давим твоју сенку

У Скадарлији
кварим ти слику
али рачунар не памти
деформацију
ови вечито млади
програмери пију
али се не дрогирају
само пишу поезију
онако како си им
ти наредио
као Лењин

Писати, писати,
писати...

Ругаш ми се Бранко
мртав насмејан
залепио си се за
Интернет
као жвака
ма тражићу од Гугла
да те скроз избрише
ургираћу да те
Википедиа
прогласи живим
а Хаг невиним

Па кад ти компјутерска
месечина
обасја лице
шта ћеш онда
паметно да напишеш
онако измрцварен
с ума сишавши
без националне
пензије?

Ма одкуд теби рачунар?
За тебе је обична
оловка
ти си је сигурно и
у гроб прошверцовао
и пишеш, пишеш,
пишеш...

ВОТКА С ЛЕДОМ - Леп Симић, Цирих

На шанк наслоњен,
топлим погледом,
један странац ме гледа.

Нешто пише...

Корацима
однекуд знаним,
застаје крај мог стола:
Може ли
црвена вотка с ледом?

Радознало одмотавам
папир,
ћирилична слова.

"Све ове године
нисам заборавио
наш први пољубац,
а Ти?"

У ЉУБАВИ НАШОЈ ЖИВЕЛА ЈЕ НАДА -
Јован Н. Бундало, Београд

И да није хтела, она би ми била
и вода и храна и удисај први,
нежна као прашак лептирових крила,
у души ми снила, пловила по крви.
Била је весник неслућених срећа,
као прва ластва најлепшег пролећа.

Свака љубав слепо верује у чуда,
ал` је пуна стрепњи и болова слатких,
љубоморна жудња, са њом иде свуда,
догађај је главни мојих снова кратких.
Живели смо срећу, из краљевских соба,
летећи кроз простор неких нових доба.

У телима нашим гореле су страсти
у сновима слатким живела је нада,
омамљена чежњом пуна нежних сласти,
трептала к`о звезда изнад рајског хлада.
Летела је слутња кроз пространства плава,
к`о љубавна жудња изнад заборавља.

Све је она била, све што душа тражи,
узвишена радост, мојих усхићења,
помисао на њу и води и снажи,
носи ме у област надања и хтења.
Кроз лепоту снова пловила је срећа,
к`о опојни мирис изнад пољског цвећа.

Пријатност ме нека као тама сколи,
принцеца ми шапће из нејасних страна,
прича да ме и сад као онда воли,
загрљени нежно, ћутимо до дана.
Не знам да л` је била или сам је снио,
ал` осећај имам да сам са њом био.

Зора у сне зове пријатеље драге,
са њима је она насмејана била,
а кад пусти снови остану бес снаге,
подигне ме к небу невидљива сила.
Јаве ми се она из рајског хлада,
умиљатим гласом, лепша нек икада.

**ЖИВОТ МЕ ЈЕ УЧИО - Даница Рајковић,
Крушевац**

Живот ме је учио
да не пролазим истим путем.
Стресови ме наводе на грешке
и почињем да лутам.

Осећала сам се сигурно,
поред мене био си ти.
Понекад дајем све од себе,
ту доброту не препознају сви.

И сама помисао ме води,
колико је породична веза света
и направим последњи корак,
да не постоји препрека.

У глави ми плету мрежу,
као да паук шета,
а ти си ме научио,
колико је породична веза света.

КАФАНСКА ТУГА - Сава Илић, Цирх

Хајде свирај, немој да се штедиш,
ону моју кафански свирачу.
Нестало ми воље за животом,
отупела оштрица на мачу.

Заволех је, давно је то било,
у њој нађох и љубав и срећу.
Сад ми само још кафана оста,
да се надам да њу преболећу.

Ја проћердах све што сам имао,
троших живот и шаком капом,
младост прође ко да јуче беше,
сад ме старост поклопила шапом.

Не гледај ме као да ме жалиш,
свирај песму за старога госта,
место пара, душом ћу да платим,
од свега ми само прошлост оста...

Свирај зато, нека пукне струна,
нека јеца виолина стара,
цех љубави плаћам немилице,
јер за срећу не имадох дара.

РЕКА СПОМЕНА - Филип Булат, Сомбор

Прастарој ћуди с' врха неба сину
да порекне привидне сласти горчину.
Увезане књиге горе у камину,
у њима сиромасима удељују ситнину.

Шта је било јуче? Ко се пита данас?
Што човечног сутра мимоилази талас.
Ето, где олуја, ко ће држат правац?
Чувати палубу и мотрити прамац.

Ко ће да гаси пожаре што пламте?
Да хвата се у коштац са страхотом ватре.
Повијени репови, ледне зиме-циче,
ни лоше представе на то не личе.

Глумаца је много за тесну сцену,
скривени суфлери предњаче трену.
Изгледа да свашта има своју цену,
ал' неке су тајне скривене у трему.

Тамо где река спомена жубори,
ту се правде барјак поносно вијори.
Искрености барка правим курсом плови,
јунаштва, милоште... Данас-пусти снови.

ЗА ЈЕДНУ ЖЕНУ - Лидија Љутовац,
Трстеник

За једну жену негде далеко,
што чезне и чека живот удвоје,
шаљем благослов, желим јој срећу,
нек` узме срце што беше моје.

За једну жену негде далеко,
што снови о љубави снове бисерне,
тихо се молим и палим свећу
да јој се жеље са њим остваре.

За једну жену негде далеко,
што је препознала благод и доброту,
подижем чашу, наздрављам здружено,
желим јој све најбоље у животу.

Ти, жено драга, са очима сненим,
што живиш тамо негде далеко,
нека ти живот радостан буде,
када ти дође тај некад` мој неко.

Воли га снажно, подари му срећу,
нека вас благодатање окружује,
пружи му подршку, не пуштај му руку,
јер он све најбоље заслужује.

**МЕНИ ЈЕ ЛЕПО - Анита Ковачић Поповић,
Нови Сад**

И сваки пут кад чујеш црквена звона,
сети се да те је волела она.
Сад ветар носи успомене, ко увело лишће.
Проћи ће године
када ћеш схватити да си изгубио.
Немој очајавати јер мени је лепо.
Са буром путујем, над морем пловим
облацима меких паучина
исткани златним сјајем што их сунце баца
и таму претвара у наду.
Настави даље, немој стати, не окрећи се,
јер ће те стићи боли и наврнути сећања
која ће душу да ти сломи.
Не мисли на мене, јер мени је лепо,
знати да ме је волео неко.
И сада срећу тражи,
из успомена мене не буди.
Повредиће те дубоко, јер мене нема.
Твоје су речи,
ко сутон дана одзвањале у мени.
И свака помисао на те,
зави ме у црно.
Ал' мени је лепо,
не тражи ме, не буди успомене старе,
болеће те, а бол тешко престаје.
И сад се чују црквена звона,
на тебе ће увек мислити она.
И кад сунце сија и ветар дува,
море хуји и ноћ се свија.
И кад падају горке кише.
Ал' мени је лепо,
у тами далекој,
где боли нема и вечност постоји,
а сенке нестају у измаглици.
И нек те сваки одјек звона у даљини,
подсети на мене.
Ал' не буди успомене,
јер бол тешко престаје.

**ПЕСНИКОВ ОБРАЧУН - Синиша Милић,
Сомбор**

Данас песник своди један рачун.
Извесно је, десиће се обрачун.
Прича се, да неком прети,
говоре људи, песник се данас свети.

Свети се мртвом, свети се живом,
свети се невином, свети се кривом.
Па се крију сумњива лица,
по обрисима прашњавих улица.

И гле, неко промаља главу,
хоће узети песнику славу.
Вичу људи, то је тај,
што песнику прорече крај.

И вичу још, тај је, тај је мета,
ал' није то људи, није освета.
Обрачун је то, чујеш ли свете,
друго је то од освете.

Јер, мора се знати ко је бољи
и ко претећи ће, по Божјој вољи.
Чекао је песник дуго, да се врати,
онај чије трагове већ одавно прати.

И на мегдан песнику, гордо је стао,
и један од њих, ко покошен је пао.
Још по неки глас о обрачуну том кружи,
кад сазнало се ко је био бржи.

**МАЛЕНА И КЛЕПЕТАН - Јасмина
Димитријевић, Србија**

*ОВО ЈЕ ИСТИНИТА ПРИЧА СА БАЛКАНА,
О ЉУБАВИ МАЛЕНЕ И КЛЕПЕТАНА,
СЕДАМНАЕСТ ГОДИНА ОНА ЈЕ ТРАЈАЛА,
ВИШЕ ОД ШЕЗДЕСЕТ ПОТОМАКА ДАЛА.*

Винула се небу једна рода млада,
напустила гнездо да с другама лети,
ни слутила није да зло земљом влада,
зацрни се небо од страшне авети.

Полетно лепрша, сунцу се весели,
радосна јој душа, у срцу јој мило,
само један трен, тугу од среће дели,
ранило је небо млађано јој крило.

За облаком сунце ненадано зађе,
од тешке ране у трави се превија,
у цвету младости метак је пронађе,
несрећна је судба у црно завија.

Господ помогао да рану зацели,
али да полети више неће моћи,
сад' се више јадна сунцу не весели,
тужна чека јутра и испраћа ноћи.

Несрећну и саму драги је видео,
поглед њен је имао чаробне моћи,
на вечиту љубав одмах се заклео,
обећао с' новим пролећем јој доћи.

Прохујала многа пролећа од тада,
из свог гнезда гледа кад ће да јој слети,
иза њих осташе покољења млада,
зар и птице знају тако се волети?

Сваког јој пролећа ново гнездо прави,
његова Малена, од милоште поста,
међу њима било све више љубави,
а људима за наук ова прича оста.

Једнога пролећа њега није било,
у сузама чекала свог Клепетана,
више то болело нег рањено крило,
не долеће већ месец и више дана.

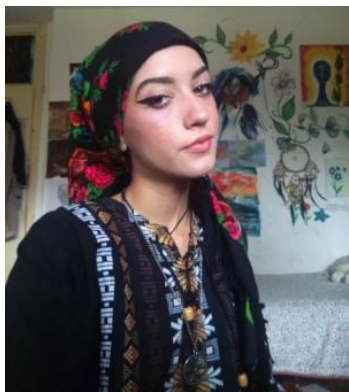
Копнила је свакога дана све више,
ову рану она неће да преболи,
ко да јој сада реку суза обрише,
препући ће срце јер га јоште воли.

У срушеном гнезду скупила се само,
молила се Богу да га срећа прати,
појави се сунце и нестани тамо,
осветли му путе да се мени врати.

Уморан, ал срећан Клепетан слетео,
због старости своје није мо'го стићи,
да је само види тако је желео,
да долети до ње помогли му птићи.

У срушено гнездо сада тужан гледа,
где његова драга вечне снове снива,
ал' судбина горка никако му не да,
да је бар загрли док је била жива.

Спустио се крај ње да је телом греје,
на пут без повратка испрати је тако,
чинио се да се од некуда смеје,
несрећан и тужан безгласно је плако.

ПРЕВАРА - Љубица А. Црнобрња

Ковач је блуди
Што спокој тмином грли
Ка голготи хрли
А позна јој
И лице и глас

Чува бол у шаци
К'о воде задњу кап
Не пушта пиране
Да му је одведу
И донесу сјај
Својим чељустима
Палих нада пуне

А јалово је тло то опустошено
Реке туд не пролазе,
Осушиле су страсти корита

Крхк је додир у освиту зоре
Недужан у огањ њен пао
Надасве неукротиви плам
У помоћ је светлост звао

Бледе очи
У даљину гледаше
Чврстом руком
Камен у шине оштар бацаше
Да никад воз не оде

Јер ако пак прође
Том путањом жустро
Потамнеће поглед
Од гаражи те

Ако воз тај
Руку ту заобиђе
Ако њен камен
Спретно он избегне

Тад ће још једној реци
Страст корито пресахнути
Отвориће понор
И од смрти већи

У магновењу
Остаће сам страх
Да још кад-кад коме
Пружи речи утехе

А ковач ће тебе
У песме заковати
Да не одеш никад
Из шаке слабог стиска

Његово име
Никад нећу рећи
Ал' ће ветар да зна

Ковач тај сам ја.

НА КАВЕЗУ СРЕЋЕ ОД ЧЕМЕРА ВРАТА -
Тихомир Јанишијевић, Куршумлија

Тракара разбој у звезданом лазу
Силопреља преде месечину златну
До свитања трчим по свиленом платну
И као прут дрхтим на вреломе мразу.

Моје детињство поред реке плаче
Од њега до мене порушен је мост
Мој најлепши сан је оглодана кост
Из копита ноћи жива ватра скаче.

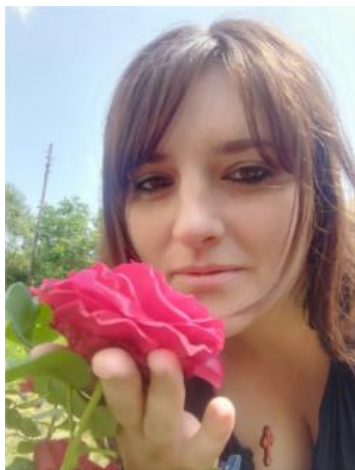
Где су оне ноћи пуне плаве свиле
Кад су сваке ноћи стрељале ме виле
Ко украде моју јабуку од злата.

Сад пролазе друга деца испод дуге
Сад је моја душа пуна црне туге
На кавезу среће од чемера врата.

РАДОСТИ, РАДОСТИ МИ ДАЈ - Јелена Д.
Крезовић

Не тражим ти велика блага,
Злато и новац срце не иште.
Сигурност кућног прага,
Кров један, једно огњиште
И на њему ватре сјај.
Животе мој, надо моја,
Радости, радости ми дај!
Простри нада мном небо плаво,
Слободом нек ваздух замирише.
Да не посрнем, да стојим право
Сред олује, што на душу кидише,
Да се борим за срећан крај.
Животе мој, тврђаво моја,
Радости, радости ми дај!
Окити ми стрпљењем дане.
Умиј ми добротом лице.
Дашком вјере заљуљај гране-
Нек лепршају жеље, к'о крила птице,
Мимо свих граница, у бескрај.
Животе мој, пјесмо моја,
Радости, радости ми дај!

**ПОНОВО УПОКОЈЕНА - Даница
Димитријевић Петровић, Крушевац**

Правда за Сшашу

Још ти душо моја певам успаванку,
песму њену мила на небу ћеш чути.
Мајци си звездица, што је месец скрива,
до тебе су моји трновити путеи.

Неутешној мајци шта бол да ублажи?
Принцеца је њена у небеском рају.
У очају своме гледа игру деце,
желећи свој живот да приведе крају.

Плишани меда дал ти друштво прави?
У Божијем рају знам да ниси сама,
Богомајка крило твоје је окриље,
али твоје срце чува твоја мама.

Горде мртве душе уграбише тебе,
њихово је срце ко камен ледени.
Као диван цветић уграбише клети,
отргоше живот детету медени.

Анђео ти Божји на рамену спава.
И теби ће душо да израсту крила.
Волеће те мама, бићеш јој у срцу,
наћи ћу те мила, ма где ми била.

Осетиће клети сво проклетство мајке,
када своју децу прихвате у крило .
Сетиће се злога теби што чинише,
дал` ће њима тада да закуца било.

Да ли правде има, ил` је правда слепа?
Божја правда стиже к'о учини злога,
проклињаће себе што ми тебе узе,
њег нека стигне та правда од Бога.

Богомајка теби нек ране зацели,
оне што су клети теби учинили.
Свето ће ти миро бити помазање ,
дочекаћеш мајку сва у рајској свили.

НОЋ ЈЕ - Латинка Ђорђевић, Цирих

Ноћ је без иједне
звезде.

Мрак би хтео
у очи да уђе.

У ваздуху мирис
биља,
ниједна реч,
све ћути
као и ја.

Сећања
мрави буде,
сребро је пучином,
таласи у хору
брује,
над свемиром
пркосим,
а ветар из стакластих
наручја
ноћ прошива.

Низ леђа студен нека,
И ако студен,
пали и сагорева!
Ноћ је...

**ЖЕНИ ИЗ РАЈСКИХ ПОЉА - Саша Милетић,
Крушевац**

Крадем те од вилине ноћи
Кад се месец у теснацу копрца
А ти плодна к'о црница
Роди ми осмех и откуцај срца

У пољу се пробудисмо
Где шеву роса умива
И лептир се са лептиром игра
Ту, где се река у реку улива

Сладиш ме као твоје слатко име
К'о најслађе воће пуно нектара
Пустила си богомољке и скакавце
Да се опију мирисом твојих недара

А ти пламтиш као жеравица
Коју ветар носи и даде јој крила
Расула си косе, босонога ходаш
Не знам дал' си жена или нека вила

И док ваздух сече к'о оштрица ножа
Као црно вино што слатко опија
У бунилу остадох без даха
Једна ружа поред мене клија

И кад се дан од ноћи дели
И први се сумрак јави
Сањаћемо опет уснама сан
Заједно са свицима на мирисној трави

Шћућурени у пласту сена
Нашли смо плодно станиште
Не тражећи кошену траву
Рајско нам поље поста уточиште

**ЧЕРГА - Мирослав Мића Живановић,
Крушевац**

Кренула је черга са наше пољане,
окићена кола, циганчићи боси,
ко зна где ће стићи док зора не сване,
ко зна где их ноћас јужни ветар носи.

И месец ко фењер кренуо за њима,
полако се шуња као кад уходе,
поклонише песму уснулим пољима
засташе у зору поред неке воде.

Оставише кола испод старог моста,
подаље од коња привезаше мечке,
засвираше као да имају госта,
а обала поста ко дворане Бечке.

Од пламена ватре крошње у врбаку
изгледаше ко раскошни балкони,
месец ко палилеј сијаше у мраку и
звезде око њега као лампиони.

И река је текла као да не хаје
за комшије нове и ноћну игранку
а ноћ ко збуњена застала крај реке
па полако тече ка своме уранку.

Почиње да свиће и месец полако
кренуо низ реку да буди врбаке
дечица већ будна ножицама босим
пошла за месецом да јуре брзаке.

Дошли смо до краја ил тек на почетак
све је тихо, мирно, ко пред неку мису
ко зна ког ће трена скупити иметак
и кренути тамо где још били нису.

КАДА БРДА МОЈА УТИХНУ - Драгојло Јовић

Кад брда моја утихну, заћуте,
Месечина кад обасја планинске скуте,
Кад даљина хучи а тмина зарежи
Иди кући синко, из Србије бежи.

Злонамерним људима овде места нема
Свака стопа земље крвљу заливена
Освајачи многи хрлили су често
Незнајућ да долазе на погрешно место.

Под каменом сваким нека тајна спава
За слободу рода падала је глава
И кад зулумћари мисле, сад је време,
Србија се дигне ко' љуто невреме.

Земунце и клисуре јатаци су моћни
Из њих Срби кидишу као вуци ноћни
Па из петних жила своју груду бране
Српска мајка рађа људе одабране.

Соколова крила над Србијом машу
Са неба чувају историју нашу
На светиње Косовске са небеса пазе
Од врана их чувају да их не погазе.

Шта ли то у овој земљи
Зле моћнике вазда мами
Кад још као јуче, ови нови добро знају
Преци љутих освајача
на овој су земљи пали.

Но увек је и зло било
Међ Србима „пето“ крило
Ко проклетство тек се јави
Да „помогне“ и погура,
Ка понору и издаји.

Земља ова Васкрсава
Кад сви мисле да је пала
Тад се Српска песма чује
Ко то каже да је мала.

Главе Српских витезова
Српска деца нека памте
Од Немање и Душана,
Карађорђа и Милоша.

Нека памте и причају
Са колена на колени
Какви су им преци били
За крст часни изгинули.

Нек певају да Свет чује
О голготи Великога рата
Нек помену све Војводе
Јонско море и гробницу
Где остаде брат до брата.

Морају нам деца знати
О Тепићу и Младићу
Јунацима са Кошара
Србија је мала земља
Али земља витезова
Који су је мајком звали
Од свих зала сачували.

Њима слава, вечно хвала
За потомке што су дали
У темеље земље ове
Положили своје главе
Српској деци аманет је
Да их памте, да их славе.

И кад Соко громко кличе
Српским небом када лети
То је поздрав гробовима
И душама победника.

У ОВОМ БРОЈУ ИЗДВАЈАМО

ЕПИТАФ Љубиши Бати Ђидићу – Мирослав Мића Живановић

Љубиша Бата Ђидић

Ово је прича о јосебном Феномену у досад јознајом свейу. Тек да остјане шрај о човеку јединственом јо дужини свој шрајања, вештини, шаленју, духовном бојаштјву и искуству, као једином живом сведоку културне баштине од јосјанка свейа.

Рођен је пре почетка рачунања времена па се поуздано не зна и само нагађа дан, година столеће па ни ера, (пре или после нове ере) његовог рођења.

Место рођења се такође прецизно не зна, али је сигурно негде у подножју планине Козник на тромеђи Александровца, Бруса и Рашке.

Према сазнањима добро обавештених извора блиских аутору, детињство и рану младост проживео у старој Грчкој.

Био је запажен по својој младеначкој лепоти, оштроумности, спретности, таленту, духовној надарености и физичкој обдарености.

Друговао са Хомером и учинио му част пишући рецензију за Илијаду, што их је посебно зближило и касније прославило.

Када је после много векова сниман филм својим ауторитетом обезбедио да главну улогу (улогу Одисеја) добије српски глумац Беким Фехмиу.

Додуше не баш српски, ал добро сад.

На срећу васељене у средњем свом добу друговао је са Пикасом и узгред украо занат, научио технику и проникнуо у свет светлости и боја па његов сликарски таленат није остао без трага у простору и времену.

Захваљујући том таленту и трагу, дружио се касније са бесмртним Милићем од Мачве, и најчешће уживао у чувеном његовом пасуљу, што смо некако увек осетили после сваког њиховог виђења и дружења па није морао да нам то пријављује и да се хвали да би му завидели.

Данте Алигијери у својим апартманима оставио је почасно место за његов стални боравак, апартман са погледом на централни казан али он упорно избегава да се тамо пресели.

Чека да све буде попуњено па да стицајем околности праћен овоземаљском срећом добије рајско насеље.

Недосањани сан и траума знаменитих жена почев од Сапфе, Клеопатре, царице Јелене, кнегиње Љубице, краљице Наталије, преко Драге и Драгице и једини

преживели љубавник жене деспота Ђурђа Бранковића (у народу позната као незајажљива проклета Јерина).

Инспирација за песму Не немој ми прићи и касније за песму "Бато, бато, бато, ти си моје злато". У својој раној старости дружио се са Дучићем, Ракићем, Шантићем, Војиславом Илићем млађим, Милутином Бојићем, касније Радетом Драинцем и другим нашим песницима познатим по својој бесмртној поезији, и све њих, када је за то дошло време, пригодном беседом испратио на вечни починак.

Није имао и нема природних непријатеља, а све оне, мислим друштвене, инстинктом старог лисца на време осетио и елиминисао па ће, како ће, и докле ће морати сам да одреди, пошто га очигледно и бог заборавио.

Кроз векове свога битисања стекао искуство преживљавања и трајања кроз различите облике организовања, природе и друштва од чопоративног до најнапреднијег, мислим напредног.

Ми његови савременици, са краја другог и почетка трећег миленијума, имамо срећу и част да га познајемо и задовољство, наравно можда и заблуду, да смо му блиски и драги и нади да ће нас једног дана, када за то по неком неуредном списку, дође време, једног по једног пригодном беседом, како само он то уме захваљујући свом дару, а и честој потреби и вежбању, испратити, тиме дати печат нашим животима и додуше постхумно учинити нас значајним.

А кад дође време за његов пут у неврат, мораће да се само испрати што би заиста било тужније, него што је ред и неправедно.

Пошто ће се то догодити непознатог дана, непознате године, пред крај трећег миленијума, када неће бити до сада познатих облика живота ни људског рода, осим њега на земљи, ја себи дајем за право и ако му нисам најблискији, ни генерацијски, ни по снази свога талента ни духа, да не допустим да оде без трага, бираних речи и суза, па унапред сричем и заливам најискренијим овоземаљским сузама: ЕПИТАФ.

Дана тог и тог, године, негде између две хиљаде тридесет и пете и три хиљадите, племенита и чиста стваралачка душа, успела је, да се уз тешку муку и велике напоре, ослободи од етил, метил и других до тада познатих алкохолима, натопљеног тела раба божијега Љубише Бате Ђидића и усели се у рајско насеље у коме једино има места, јер ја пакао одавно пренапучен.

Његове земне остатке, по његовој изричитој наредби, предати биолошком институту, ради научне анализе феномена непролазности и вечитости и откривање мустре за неки нови свет, те ће тако и посмртем, дати допринос човечанству, али не као допринос уметности, већ науци.

Нека му је вечна слава и хвала.

ДАВНО ПОЧИВШИ

Мирослав Мића Живановић "БОСС",
бивши из Бошњана, код Варварина.

Ратко Тодосијевић Бањо, Крушевац

ИСТИНА ТИШИНА

Покушавам
Да прикријем
Оно што могу.
И што ми
Измиче Испод ногу.

Док ми се
У глави врзма
Тај чуперак
Пали мисли
И слике.

У ходнику школе
Све више упадам
И провлачим се
Кроз заљубљене Тунеле.

Повратком у учионицу
Гледам плави чуперак
И покушавам да
У свом заљубљеном немиру
Мењам све неприлике
У прилике.

Да се у својој
Заљубљеној висини
Вратим тишини
У учионици.

А та ми тишина говори
Да мој немир
Ко зна
Може да буде
И истина.

ИСТИНА - ТИШИНА!**ПРОЂЕ ЖИВОТ**

Предвечерје уморног живота,
сутон маглу на душу привија.
За ким вапи срце у грудима?
Не зна живот, а то не знам ни ја.

Прође живот, прође младост пуста,
с ветровима године ношене.
Сећања су почела да бледе
и наде су с тугом покошене.

Пусте речи у магли нестају.
Остадоше избледеле слике,
кад се петли огласе у зору,
плаветнило прекрије видике.

Усахле су године радости.
Празне стоје у кафани чаше.
Река среће ноћас је далеко,
успомене једино осташе.

У ИМЕ КОРОНЕ*

Због пресечене траке
Замршених мисли,
Због прашине на
Сликама пожутелим
Од зуба времена
Због празнине
Која је све већа
У неким срцима,
Због воде, што се
Све више скупља у
Коленима
Због мањка ваздуха
Респиратора
Скршеним грудима,
Због вишка вина
У склеротичним венама,
Због недостатка кисеоника
У давно испраним
Мозговима и у
Име неба над нама
Хвала на посети.

Представа је завршена.
Ово је њен крај.

Напомена: *Да ли је ову песму аутор написао у тренутку
предосећања да се ближи крај, за мене ће остати енигма.

Драгојло Јовић

Зорица Арсић Мандарић, Београд

БИБЛИЈСКИ СПЕВ

Ако испеваш сав бол
и исликаш цео библијски
предео који те чини,
можда ћеш именовати грал.
А када откријеш сврху,
престаћеш да трагаш.

Вечна рана не сме да закрасти
треће око не сме да заслепи.
А тако сведен, заборавиш
да чезнеш и драгаш,
престанеш да будеш човек.

ПОНОР ИЗ СНА

На двестотом километру моје дубине,
већ петсто година расту планине
више и од Киламанџара...

Љупко им се придржавам за врхове,
не завирујем у пукотине и кањоне,
не због страха од висине...

Него што бих ту угледала колико сам
се дубоко укопала да бих доказала
свој космични сан.

Престанемо да страхујемо
од своје дубине
чим стигнемо до висине са које се
више не виде наши понори.

ПУТУЈЕМ

У капсули без прозора
путујем негде где бића
немају крвопролића.

Кроз варове машине
цуркају капи нигдине
у којој нема крви,
али ни пулса бића.

После таквог открића,
отварам се у ширину,
јер души повратка нема
у вакумирану домовину.

ДА ЛИ СИ ЛУД?

Не учествујеш у масовној хистерији,
а ниси издајник.
Од хаоса се у молитву склањаш,
а ниси кукавица.
Са (з)верских попришта бежиш,
јеси ли дезертер?

Немаш суицидни став да освета
доноси мир.
Ни маскиран не идеш на крвав
цезаров пир.
По стратишту носаш буклију,
косовски кондир.

Језик ти оружје ако већ мора
да се ратује,
али реч ти отровна кад више
немаш куд.
Пацифиста си, песник живота,
ниси и луд.

ОПУСТИ!

Опусти и пусти!
Не можеш исправити
све неправде света.
Ту гордост подели,
препусти је свима
који још верују
у равнотежу.

Попусти стварности!
Снови обману и кад
упозоре, јер светлост
није у тренутку зоре,
него освиту развезује мрежу.

Андреја Ђ. Вранеш,
Сремска Митровица

БОЖЕ

Зашто сетне душе
постоје,
да време растуже,
докле ће човек у
себи хранити звер?
Кад си стварао
свет,
зашто га ниси од
неба створио,
да живот буде лет.

БЕЗНАЂЕ

Живот је као школски час, хитро прође. Душан се присећао времена када је носио у себи снагу неживљеног, летео без крила, маштао верујући да је непролазно све што се налазило поред његових забуна.

Сећање је као мост између јуче и овога данас, спона радости и завршеног, апотеоза младости.

Али и магистрала враћања далеком себи, бег у луку разумевања, спас од луда времена. Неухватљив, бунтован младић је сигуран у себе хрлио у ново још не виђено, све док га једног ненадана болест није шчепала, збунила, доводећи га најпре у стање неверице шока, а онда га постепено уводила у ништавило из којег није било излаза. Његова очекивања су била изван трагикума, кроз друго, стигла га је највећа невоља у напону снаге, мимо правде, као најоштрија казна.

Алцхајмер га је извео из смисла и увео у бесмисао. Постао је наједном биљка која вегетира, изгубио себе, пронашао заборав, час би се смејао, потом плакао, постављао нека несувисла питања, одговорити није знао на постављена. Довели су га код лекара, једног јутра за њега без јутра, увели на одељење неурологије, буквално га сместили на столицу поред човека који се тресао и што год је несрећник хтео урадити, руке га нису слушале, покрети су му били за инат неусклађенији, паркинсон је био немилосрдан. Галерија стравичних слика, као на филму. На носилима донесоше девојку деформисану мултиплекс склерозом, болест је и у њеном случају показала бестијалност, када је најмање требала у бујању чула. Млада и још лепа, лежала је беспомоћна. Чекаоница се испунила болом.

Овде би свако требао доћи, рече човек који је довео неког, требало би да сви виде ово губилиште, занеме на трен, можда би их замислиле слике пораза, можда би се силни запитали ? Нико није одговорио, тишина и очај су једнако загосподарили. Овде је изгубљено све, осим депресије не постоји ништа и ништа је све. Театар трагедија, кад се дође до овакве немоћи, изгуби се достојанство, живот тада понизи. Немоћ је већа казна од смрти. Пожелимо да што пре одемо са овог места и заборавимо све. Болесни људи остатак живота гледају драму властитог БЕЗНАЂА. Лекари су овде још једина светлост у коју се као у Сунце гледа, нада, тајна невидљива снага, последња утеха. А туга, туга остаје једина мера која се чује и види у времену.

ВРЕМЕНА БЕЗ ЉУДИ

Кад се клања чаршији на четири стране,
што је ружно, однекуд се врати,
изгуби се жртвом одбрањено,
нигде мора, свуда су пирати.

Светлост блешти, а ништа се види,
млади одмладели, стари у самоћи,
празни мисле што нису никада,
не може се од „паметних“ смоћи.

Наместе се времена без вида,
плитких дела, врх неба узнесу,
човеку се неда насмејати,
куће с бројем, немају адресу.

БРАВО

Слушао светлост,
са цветом се сваки знао,
певао и туговао, кад снег копни,
њему га је било жао,
кад ишао, ишао право,
све је њему било добро,
и кад други нису знали,
говорио: Браво, браво.

ГЛАД

Она није тренутна,
вријеме је она,
ехо оца у животу сина.
У глави се настанила,
да буду теже и она и глава.

ЕТИДА ЗА ДВА СУНЦА

Посвета светлости.
Знам да ме гледаш
беоњачама од сванућа,
да ти се у оку отвара делић зоре,
светлости два Сунца, једног неба,
голе речи наше примало је море.

Корак у самоћи, ехо времена,
скривена мисао бол надјача,
године су моје, успомене рањиве,
слушам етиду за Сунца,
не слушам олује плача.

Да сам тамо увек где те има,
па макар се претворио у буг,
сталан падао по лепоти твојој,
или био ветар, или његов звук.

ВОЖДОВА СВЕТОСТ

грујару, Аљоши Прераговићу.

Русијом он воли,
кад јој име куну, не ћути,
кад тамом запрете,
светлост њену слуги.

Из Тополе кличе, мајчице помози,
а њој је још теже, помоћи би хтела,
како на једној нози?

ИЗ СЕЋАЊА - ГАВРИЛО

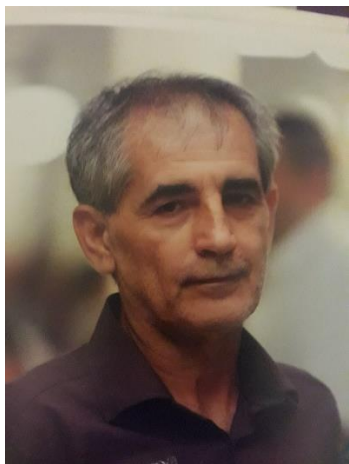
Тог за Зеницу неуобичајено светлог пролећа, 1974.године ако сећање не вара, у град металурга из Београда дошао је Иван Студен, аутор драмског дела ВОЖД, које ће још пре бити играно на сцени Народног позоришта у Београду и доживети, сензационалан успех.

Играли су у ВОЖДУ бардови српске позоришне сцене, Цига Јеринић, Петар Банићевић, легендарна Мира Ступица, касније ће истоимено дело бити компоновано, изводиће га дуги низ година Мирослав Чангаловић. Дошао је Студен раније због обављања неопходних припрема, техничких и других детаља, упознавања са глумцима Зеничког позоришта које ће премијерно извести драмски комад „ГАВРИЛО“ по Гаврилу Принципу. Тек ће га на јесен Путник поставити на сцену. Представа је играла на репертоару у сезони 1974/1975.у старој позоришној згради некада соколског дома. Било је то у „весела времена“ фолирања љубави између братских народа и народности. На челу позоришног живота града на Босни налазио се неприкосновен, најзаслужнији позоришни трио ЈУ. калибра: Директор позоришта, Цетињанин Здравко Мартиновић, Метковићанин, сценограф Радован Марушић и драматург Зоран Ристовић, дошао је у Зеницу из Новог Сада, поред њих тројице члан савета позоришта био је мој Ђорђе рафинирани Гламочак, Здравков колега из студентских дана којег ће он 1965. Године довести из Гламоча. Како се дешавало у сличним приликама, високи гости су одседали уместо у хотелима увек у нашем стану. Сећам се добро тих сусрета који су под густим димним завесама трајали до дубоко у ноћ. Иван Студен је спавао као гост у дневном Боравку, ја сам био клиња за показивање различитих талената који се неће валоризовати у опијеливо, спавао сам у својој соби са маскотама Дизнијевих јунака. Родитељи су имали спаваћу собу. Било би све редовно да нас негде у цик зоре није пробудио очев јаук, устао је у тоалет, запео за ногу стола и стропоштао на под. Мајка и ја смо искочили буквално из постеље а Студен је у шоку, полу бунован у седећем положају покушавао видети колико се могло у полумраку шта се заправо десило. Отац се превијао од болова, у паду је повредио рањену руку, сувенир на страдалне, не стражарске дане. Пао је преко Иванове протезе са све ципелом. Касније смо сазнали, да је Иван рањен на Сремском фронту, као најмлађи рањеник Треће крајишке бригаде. После је 1948. године завршио наивно, не из идеолошких разлога на „шумовитом“ отоку. Испричао нам је потресан догађај, док је пролазио кроз ТОПЛОГ ЗЕЦА, а тако се звао шпалир у који су затвореници утеривани, онда су га протезом тукли његови ратни другови која би му спала са ноге. Тако се у зору завршио необичан хепенинг пре позоришне представе. А како нико пре није приметио да овај човек носи протезу, вероватно смо били егзалтирани доласком снажног уметника из Србије, за нас прекодринске Србе, еј из Србије.

ГОСТ

Све се код Срба лијепо и оно бучније тужно, догодило у олујама вијекова. Али је овај по времену плутајући народ издржао најприје себе, властите неслоге и тумарања тражећи судбином својом свјетлијег пута. У страдању трагању он се завјетно држао Русије као јединог вјерујућег ослонца.

Неограничена љубав и данас греје срца милиона синова и кћери Светосавских покољења. Васпитаван у породици која је његовала култну љубав према Русији нисам могао бити другачији. Направио сам ову дигресију да бих са разлогом кратко испричао несвакидашњи сусрет, догађај, као чињеницу свим оним сличним „Што за живот главу губе и умиру када љубе“. Елем у нашем широком стану раних седамдесетих боравио је великан руске оперске сцене, бас Аркадиј Аркаша Талмазов. Отац га је довео директно из театра у Зеници у којој смо живјели дуги низ година, довео га са тек свршеног концерта, једног гостовања уприличеног не сјећам се са којим поводом. Мајка је направила вечеру и у једном тренутку док је разговор текао, госту је из руке испала мрвица хљеба, сагао се и ставио је у уста. Када га је на течном Руском отац упитао зашто је то учинио, одговорио је : „Георгиј, мом Ђорђу, преживио сам као дијете ратну голготу, блокаду Лењинграда, онда када се умирало испод Сунца и Мјесеца масовно, јело се у свирепом времену све што се креће осим људског тијела. Послије преживљеног страшног немира немам право да до краја живота оставим једну једину мрвицу. Спонтано смо заплакали. Те са смогом и маглом помјешане јесење ноћи и као чудом необичним догађајем, залуталим ненадано у наша срца, засвијетлило је Сунце, свијетлије од оног из Конавља на домак Дубровника. А када је још Аркаша по очевој жељи, запјевао арију ВОЛГА ВОЛГА, ПЈЕСМУ О СТЕЊЕЊИ РАЗИНУ, ЛУСТЕР ЈЕ БЛАГО ПОЧЕО ДА СЕ ЊИШЕ, УМ НИЈЕ МОГАО ДА ВЈЕРУЈЕ, ОЧИ СУ ПОВЈЕРОВАЛЕ И ЗАПАМТИЛЕ.

Душан Комазец, Станишић

СВЕТИЊА

Ја сам она коју одавно сте хтели.
 Још од памтивека, али нисте смели,
 јер душа је моја с крстом овенчана
 и с тајном причешћа.
 Зашто ви охоли,
 што прах доносите да обневидимо
 и бришете стазу страшног битисања
 којом ми смо прошли,
 прилазите крадом?

Добродошли у дом Свете Крсне славе
 у коме се моли, целива и снови,
 јер свако ко пређе преко мога прага,
 хлеб насушни проба са небеских
 њива
 назива се братом, али упамтите:
 Под мојим сте кровом.

О Исусе Христе Боже свемогући!
 Пред иконом ви се прекрстили нисте,
 већ бахато као суци и целати
 у име неправде, под окриљем ноћи
 отимате оно што дични праоци
 у аманет нама давно оставише.

Зар вам није доста зулума и моћи,
 кривде и неправде којом извориште
 у очима кише?
 Зар ваша душа на божур не мирише?
 Не гледајте моје иконе и фреске
 да не обневидите од њиховог сјаја!

Окрените се!
 Видићете стазе бескрајне, небеске.
 Пођите полако.

Трагови су ваши путеви безнађа
 а ми ћемо опет да би бољи никли
 поћи стазом бола, трња и голготе,
 па нека нас нема или нек' нас има.
 На распеће ми смо одавно се свикли,
 кад смо мору дали најлепше животе.

ЗАВИЧАЈНЕ СТАЗЕ

Као небом звезда, одједном изникла
 светиљка у сјају сунца које гасне.
 Заблистала туга, ту се није свикла
 душа која жели дах пољане јасне.

У тишини немој далеко од људи,
 где жубори поток, а у даљи горе
 призивају лето, душа му заруди.
 Клецаве се ноге са путељком боре.

Ипак хрли даље према пољу сињем.
 Пут убог, дугачак, зарасле су стазе.
 Огледало воде подари га ињем
 и борама које једна другу мазе.

Шапат летње ноћи бурне снове скрива.
 Залепрша песму што с ветром дохуја,
 па доноси занос искласалих њива
 и мирисе давно изгубљеног руја.

Прелили се они, па у тихој ноћи
 полако га буде, док га росе мазе,
 а он чио, срећан, у самоћи
 љуби завичајне, изгубљене стазе.

ПРЕСТО

Гроза обвија тело, дотичем тужне двери.
 Осећам да се мењам, тада погледом неким
 копрену бола скидам, откривам понос звери.
 Склањам се у тишине и Бог зна чему стремим.

Растачем корен худи који ме таквим створи.
 Пепео развијавам да нити трунка праха
 не буде повод ватри што би опет да гори
 и чежњи што би тада довела до уздаха.

Покајник не смем бити, јер ово ломно тело
 одише неом патњом, на поразе се свикло.
 Не дам да трени среће буду души опело.
 Враћам се стазом трња што је због мене никло.

Стално призивам сумрак, неке суморне боје.
 Шапатом лелек душе, вапајем пуне снове.
 Крећем дрхтавим ходом у нове неспокоје.
 Срећан, јер тужна прошлост тражи поразе нове.

И стално бдим и не дам да неке зоре пламне
 обневиде ме видом, раскош одузму ноћи,
 која ми догна тугу и видокруге тамне.
 Владам престолом бедним, без круне и без моћи.

Милан С. Марковић, Семедраж

ЈУТРО НАД ОЗРЕНОМ

Изгрева Сунце над Озрен планином,
и првим зрацима испија росну траву.
И засија Соко Бања прастаром свежином,
под Соко градом к'о Крст на Олтару!

Низ магловите кањоне у загрљај зори,
плава Моравица кроз стене жубори,
хладна вода поносно сва здрављем одише,
кад у Бању са планине сиђе, гргољи све тише!

И као да је обалама грли,
као да с`извора само ка њој хрли!
Ка чудесној Соко Бањи где је вечно млада,
горска лепотица: Моравица и некад и сада!

И кад век и векови многи опет прођу,
и кад нека будућа поколења дођу,
јутра над Озреном биће само млађа,
јер у зору са Сунцем се над њом здравље рађа!

ДИЧИНСКО СВАНУЋЕ

Ноћ лагано клизну низ врбак Крвавца,
разведри се небо. Зрак сунца се вину,
кроз модро лишће старог лужњака,
разбистри маглу и Дичину!

Гргољи поток крај старог друма,
бистар као дечје сузе искренице,
провлачи се песмом кроз густише шума,
и папрате зелене до старе воденице.

Шуми река зором, а магла се диже,
уз обронке Стражевице горе у планину,
увлачећи се у земљу све тише и ниже,
разбуди ведрином дичинску котлину.

ПЕЛИН

Опет ме душа боли на старом месту том,
ту где се љубав уселила, ту где је и твој дом,
изнова мисли маглом лутају низ таласе плаве,
осећања гордо гашена у свитање се јаве.

О Боже, да ли је клетва што душа њу иште,
да ли сам грешан, па ме њене речи тиште,
о почуј вапај душе моје грешне и усамљене,
и носи ме на руке њене беле заборављене.

О ноћи стани! Далеко је зора! Издржати нећу више,
тишина пуста кида ми груди, срце све тише и тише,
губи се у магли слутње и боли, да ли ће доћи до ње,
пелин ми рану топи на срцу без дивне жене те!

Јелена Протић Петронијевић, Крушевац

ПЕСМА ПРИЈАТЕЉСТВА

Пријатељи моји
 Пријатељи твоји
 Пријатељи непознати
 Пријатељи вечити
 Понекад вас нема
 Понекад вас узалуд зовем
 Понекад сам
 Као стена
 А ви сте као море
 Понекад
 Понекад вас
 Узалуд зовем
 Усамљен као стена
 Јер вас нема
 Нема и нема
 Пријатељи моји
 Пријатељи твоји
 Пријатељи неки
 Изгубљени и
 Далеки
 Још увек вас чекам
 Пријатељи заувек
 AMIGOS PARA SIEMPRE

БОЈЕ РУЖЕ

ЦРВЕНЕ МОЋНЕ
 У НИЈАНСАМА
 ПУРПУРА
 РАДОСНЕ
 И ЈАСНЕ
 БЕЛЕ ТУЖНЕ
 КРАЈ ПРОЗОРА
 ИЗ ПЕСМЕ
 КАД НЕКО
 НЕКОГА НЕ СМЕ
 ДА ВОЛИ
 ЖУТЕ КАО СЕЋАЊЕ
 КАО УЗАЛУДНО
 НАДАЊЕ
 КАО ПРАЗНО
 ЧЕКАЊЕ
 И ОНЕ ЦРНЕ
 ЗАПРАВО ТАМНО ЦРВЕНЕ
 КАО КРВ
 ТАЈАНСТВЕНИ ТРАГ
 КАО ТАЈНИ ЗНАК
 САВРШЕНОГ ОБЛИКА
 КАО МИРИС ТЕЖАК И ЛАК
 У ИСТО ВРЕМЕ
 ЗАУВЕК САЧУВАН

РАСТАНАК*Александру Додију*

Ви господине
 Знам
 Желите нешто руски
 Као кад жена коју волите
 Одлази заувек
 И узима све
 Њена коса
 Боје траве у јесен
 Нестаје за њом
 И тај мирис подсећа на њу
 Дах необичног ноћног цвећа
 Неизбрисиво
 Јавља се кад год прођете
 Крај реке
 И њен поглед вас прати
 Однекуд
 Поглед узбудљив
 Неодољив
 Иза дугих трепавица
 Узалуд
 Као у руском роману
 Она одлази
 И узима све

Хранимир Хране Милојковић, Соко Бања

ДОЛЕ НА ЈУГУ

Доле на југу су и птице од тебе бољи песници,
пролеће је најлепши сликар са цветним осмехом,
чак су и мрави и пчеле од тебе бољи уметници
и ласте што граде гнездо под твојом стрехом.

Доле на југу су сви цветови тајно заљубљени
у бистри поток што у шуми извире и сетом мирише,
и маслаци, што их ветар разноси, нису изгубљени,
а свилена се паучина на ветру надима као да дише.

Доле на југу и кад си усамљен ниси никако сам:
Сваки те камен, дрво и стаза на неког подсећа
Доле на југу је светао и сунчан скоро сваки дан,
чак и киша кад пада и дах зиме кад се осећа.

Доле на југу је давно остало све оно што си хтео:
Твоја непреболна љубав са мирисом сенокоса
и све речи које никад рећи ниси умео ни смео
девојци што пролази ливадом лепа и дугокоса.

Доле на југу све је и дан-данас потпуно исто,
само си ти остарио и јесен ти се у очима смеје.
Ходаш оном познатом стазом кроз јутро бистро,
сећања на прохујале дане срце и душу ти греје.

Доле на југу те и црна земља жељно ишчекује
да са њеним прахом помешаш све своје кости.
И кад те сви забораве и нико више не оплакује
певаће ти траве вечиту песму о пролазности.

ВРЕМЕ МАЛИХ, НЕЖНИХ ВИСИБАБА

Испод старе смокве, осушених грана,
баш ту испод дуда, а на домак дуња,
крај давно, давно иструпелог пања,
нежна, бела светлост светлуца ко муња.

Бивша башта бивших људи,
само нежна, тужна успомена,
не би се ни знало да је овде била
да белих цветова, да белине нема.

Процветале висибаве мале,
ко одблесак неког давно г света,
који не постоји, кога нема више,
а на зимски распуст од пре много лета
и на баку Зорку мирише, мирише ...

ВРЕМЕ ТОПЉЕЊА КОНОПЉЕ

Ноћас ме Морава у сну дозивала
жуборећи брзацима, бљескањем врбака,
неку давну песму је тихо шапутала,
звала ме на свадбу речних облутака.

И видео сам њен меандар у сну од пене,
плаветнило њено сред пожњевених њива.
И, гле, на њеној обали спазио сам мене:
Талас бистре воде ноге ми залива.

Очима гледам кроз зраке ко снопље
како отац забија кочеве у речно дно,
мајка око њих увија стабљике конопље,
а ја се брчком у плићак, весео и го.

И Шаруљу сам видео како воду пије,
чисту, незамућену од прљавог песка,
а над реком рој вилиних коњица се вије
у одсјају сунчевом што из воде бљеска.

Само наш кудрави Гаров у воду неће.
Узалуд га дозивам и већ губим наду.
Махне ми репом а онда се окреће,
па легне у дебелом тополовом хладу.

А августовско сунце је блистала, сјало,
облуци су под ногама скакутали,
безброј дуга на речно дно до је пало,
од лепоте су и вода и ваздух умиралаи.

И плакао сам у сну, срећом обузет,
што сам могао да се вратим у то време.
О, како је тада био леп читав свет!
Од такве красоте и птице занеме ...

Ноћас ме Морава у сну дозивала
кроз ожето жито везано у снопље,
неку давну песму је тихо шапутала
да ме сети на време топљења конопље.

Данијела Јевремовић, Крушевац

НЕ ТРАЖИ МЕ

Не тражи ме, не зови ме,
не пиши ми, не моли ме,
нисам више она иста,
не би ме такла
ни твоја суза чиста.

Ако ти се учини да негде
видиш мој лик
то је нека друга жена
мени налик.
Не би ме такву хтео,
чак и када би ме данас смео.

Можда ме има
у крошњама дрвећа,
можда су ми усне
у боји цвећа,
или у лелујавој трави
где се назире пупољци плави.

Можда ми чујеш глас
у ветру који ти речи шапуће
да је за мене био спас
што си ме оставио у пролеће.

Можда ми се душа вије
негде међ' птицама ластавицама,
или псима луталицама,
убогим бескућницима.

Међ' рекама и морима,
модрим зорама,
дубоким водама
и нечујним рибама.

И када би ме срео,
ухватио у мрежу бацио
не би такву више хтео
чак и кад би ме данас смео.

СЛИКА У ПРОЗОРУ

Нисам ја оно што ти мислиш о мени
то је твоја мисао и твоја предрасуда,
твоја слика у глави, твоја потреба
и твоја утеха,
твоја жеља и твоја замисао.
То су твоја немоћ и твоје боли,
твоји неостварени снови.

Не, нисам ја оно што мислиш о мени,
не познајеш ми ране, ни радости,
ни откуцаје срца,
ни немире у рана јутра.
Не познајеш ми ни душу, ни песму,
ни један, једини стих,
ни моје жеље и наде у румена сванућа.
Не знаш ти ни мој страх,
ни моје боје глас,
ни укус мојих усана,
ни топлину мога загрљаја.

И зато нисам ја
оно што ти мислиш о мени,
то је твоја представа о мени,
твоја илузија и фантазија,
твоја лаж и обмана,
ружна гласина и клевета,
слика у прозору у немо праскозорје.

НЕ РАЗУМЕШ

Ниси ти ходао у мојим ципелама
са високом штиклем или без ње,
црвеним, плавим, коралним, црним,
са машном ил' шналом,
па не разумеш!

Није ти душа саткана
од сребрних перли што дрхте
када је тишина прегласна,
нити су ти очи срне одбегле
у пољима далеко од људи,
па не разумеш!

Ниси сањао моје снове
беле, ружичасте, невине,
мале и велике,
насукане на спруд безнађа,
одлепршале ко јато птица,
па не разумеш!

Ниси ти имао моје наде
у освит зоре,
румене ко јабуке, ко руже црвене,
украдене од крадљиваца судбине,
па не разумеш!

Дејан Петровић Кенац, Крушевац

ЧУПЕРАК У КОСИ

Бесконечно дуго твој лик сад ме прати
Са студима коса све је више бела
И многе сам ноћи дочекао тужан
У сећању враћао дан кад си ме срела.

Тог дана су неке чаролије биле
И напици топли од среће и суза
Погледом сам кришом гледао ти очи
Као да си увек у срцу ми била.

Гледао сам диван тренутак у рају
Уживо у башти мириснога цвета
И сви су ми снови у госте тад дошли
Желећи тренутак да ти будеш с нама.

И приђох ти нежно уплашен ал срећан
Замолих те само за тренутак неки
Рекла си ми „седи ми се дуго знамо“
Узео сам пиће а време је стало...

Причала си нежно ко кад бреза јеца
О срећи и тузи што кроз живот носиш
Док сам ја упијао сваки тај тренутак
У срцу ми оста чуперак у коси.

А била си тако заносна и мила
Природне лепоте божанственог сјаја
Изненадни сусрет потпуно ме опи
Док је гледах како одлазиш из бара.

Године су прошле њен лик још ме прати
У сећању стално она ми се јавља
И кроз чежњу, сету, проклињем сам себе
Што је нисам питао можда би остала.

Никада је нисам видео од тада
Ни тражио нисам и сад ми је жао
Мислио сам да ће време све да смири
Од ње ми је само чуперак остао.

СЛУТИМ

Слутим неку велику чежњу на твоје лице
И видим потајно скривене капљице росе
У твоје око како клизе низ то прелепо лице.
Тишина нас спаја, само откуцаји срца знају
Тренутак у ком смо заједно, а ти сама.

Слутим да су ти јесење кише испрале осмех
А знам колико волиш да се смејејш
У тај осмех сам се заљубио до ушију на прву
Онако спонтано као неко дете које
Је нашло своју играчку па светли од среће.

Слутим, а та слутња у мени реже
Док тамо у ћошку, у своје кутку кришом
Забринута гледаш у мене .
Знам да си ту моја, само моја забринута до бола
Лице те одаје тугом коју носиш у себи.

Знам да кад ово прође и ноћи постану безбрижне
И врати се тај твој чаробни осмех ,
Та раздрагана чистота мале девојчице
Бљеснуће светлост и сва сновиђења постаће јавна
И ти ћеш поново бити она весела дама са стилем.

Да све пролази и нестаје остаје само тренутак
У ком се сретну погледи и ту заувек остану
Дубоко везани у једну причу ,
Причу изгубљених душа које су нашле
Једна другу и своје смириште у топлини загрљаја.

ЗРНО ТУГЕ

Нека ме туга загрлила чврсто
Као да смо одувек заједно били
Прати ме тако кроз живот овај
Мој друг постала најмилији.

Животе састављен од зрна песка
Окружен људима ал опет сам,
Куд год да кренем она ме прати
Мрачна ми јутра и сваки дан.

Куда да кренем на коју страну
Сивило свуда а магла густа
Бар на видику светлост да видим
Трезан са осмехом дочекам сутра.

Године тешке ал срце младо
Срећу тражи у једном тренутку
Много се чемера скупило на души
Чекајући љубав и ту жену.

И док је гледам нестану речи
Све жеље стану у ову једну,
Само још срце кроз поглед збори,
Волећи несрећно ту лепу жену.

Окружен људима ал опет сам
Проклињем ноћ, проклињем дан
Проклињем судбину што њу ми посла
Дозивам смрт, туге ми доста.

Милош Ристић, Крушевац

Одиграо сам ја све своје слагалице

Одиграо сам ја све своје слагалице
 Старим песницима се нисам дивио
 сад смеју ми се у лице
 Све што сам замислио да доживим
 испунило се
 Све што сам покушао
 бацало ме с литице
 У некаквим вештим
 ромбоидним правцима
 Лако се животиња ухвати
 у лице човек још брже
 Док сам давио сопствени таленат
 нешто ме трже
 Сан је сваки дан бас је сваки час
 Време које се леже
 у полупразном бојлеру
 Док сам читао песме
 дивили су ми се као Бодлеру
 Чим завршио сам
 смејаше се као обичном буржују
 Једна жена гледала ме
 кроз све жене у животу
 Имам тридесету
 ко да сам накалемио стоту
 Образа упалих од алкохола
 и силне части
 Инат терајући материјалном
 само сам желео власти
 Да сам дебилчина то немојте ми касти
 Увредићете толике дебилчине
 на овоме свету
 Можда нисам био Ахил
 али вукао сам пету

Сад све морамо јер ништа нисмо морали

Да нисмо мало болесни
 Да нисмо мало робусни
 Да нисмо превише отпусни листа
 Не зови ме тако зовем се Милош
 не зовем се Риста
 Ни Ристић ни Риле ни Гиле
 Ја се зовем Зоран
 Ја се зовем Зоран
 Ја се зовем Зоран
 Зора свиће сваки дан
 Ја се зовем Горан
 Ја се зовем Горан
 Ја се зовем Горан
 Гори ми је сваки дан

Вечито сам ожеднео побледео

Вечито сам ожеднео побледео
 Поцервенео насмејао укиселио
 Веселост је тајна охолости
 И би пролазности
 И би ветра и кише и сунца
 И душе што у глупости грца
 Док неко прца неко пише песме

Сумњиво ми све и тебе што гледам

Сумњиво ми све и тебе што гледам
 И не знам чему си и не знам на чему си
 И који ти је рецепт а која дијагноза
 Исправни људи у омотима
 песници кокте и боза
 Да сам жена као мајка
 бих се бар остварио
 Да сам слепац давно бих се оженио
 Да сам у винклу не бих беснео и пенио

Живим патетично у данима прошле везе

Живим патетично у данима прошле везе
 Осећај је тако усрано неповратан
 тако без везе
 Настављајући јурњаву к провалији
 Ту и тамо прошетавши образ по авлији
 Асфалту Калдрми Проклетији
 Бетонској основи нашега живота
 Правећи се мањи него што јесам
 И већи него што могу бити

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ

Мирослав Мића Живановић

НЕКА ЖИВИ ЉУБАВ

Ноћас ми музе нису наклоњене
на акордима дурским паучина дрема
не чује се песма, јеца виолина
уморна од туге ћути поноћ нема.

А ја не знам шта ћу ни куда да кренем
да ли да се борим или да се предам
кад попусти душа пред налетом беса
понудим јој песму да пропадне не дам.

Но све ми се чини да не могу даље
узалуд се труди стара виолина
ал као да сањам угледаше очи
у руци анђела чашу црног вина.

А из пуне чаше смеше ми се очи
ко два зрна грозђа црне очи њене
загрејаше душу озарише лице
крв ми узаврела протече кроз вене.

Небо се отвори све се заталаса
љубим чашу вина као усне њене
знам да ми то Бахус пружа руку спаса
и мелем у руци анђела од жене.

Нека живи љубав пева се о срећи
нека лети песма пут плавих висина
нека се наздрави и нека се пије
у славу Богова, љубави и вина.

ДОК ПРОЛАЗИШ ГРАДОМ

Као и сви други, дивим ти се крадом,
заборављам поглед негде на твојем телу,
можда и не слутиш док пролазиш градом,
дечацима ледиш крв тек узаврелу.

Све некако стане, заћути у трену,
а погледи неми у стопу те прате,
прошапће неко види ону жену,
кад одмакнеш лаже да од некуд зна те.

Ако се окренеш ил застанеш мало,
свако главу доле ко да нешто тражи,
од погледа твога занеме јунаци,
настане тишина ко на мртвој стражи.

И тако данима увек иста слика,
а ја бих да могу да измислим нешто,
да измамим осмех са воштаног лика,
што као у сефу крије душу вешто.

Ма признајем јеси ко богиња збиља,
али и у теби женско срце бије,
пала је и Троја, Рим, Спарта, Бастиља,
нетакнуто ништа још остало није.

Но Амор и ја смо већ дуго у свађи,
најбоље сам стреле потрошио давно,
нека на те куле јуришају млађи,
и без тог трофеја осећам се славно.

Е, ово већ личи на познату причу,
о киселом грозђу и лукавом лисцу,
за мене је касно, одустајем часно,
а твоја лепота нек опрости писцу.

ПЕСНИК ТРОМОРАВЉА за 2021. годину: Мирослав Мића Живановић из Крушевца

ИЗВОДИ ЗА БИОГРАФИЈУ Мирослава Миће Живановића (1953. -2021.). Рођен је почетком друге половине последњег столећа другог миленијума (1953. године) у поморавском селу Бошњану, код Варварина. По образовању је дипломирани правник. Бавио се врло озбиљно музиком. Свирао више инструмената и певао. Радио искључиво у струци и то од референта у предузећу, до Градског правобраниоца града Крушевца.

Снимио један ПД са песмама које је сам написао и уз помоћ другара из музичког миљеа, компоновао. У Крушевцу живи од 1985. године. Објавио је три књиге песама и то: *У МРАКУ ТВОЈИХ ЗЕНИЦА 2012.*, *ДАН ПОСЛЕ 2016.* и *ТЕБИ ПОКЛАЊАМ 2021.* /Мића Живановић/

Корачао је храбро преко свих граница издржљивости и својом даровитошћу чинио да људи уживају, воле и памте његове испеване песме и дивне стихове којима нико осим њега није боље знао да допре до срца и душе. Био је Богом дан и благословен свим оним што човек треба да има, породицом, професијом, нестварно сјајним талентима и невероватним шармом. Оставио је траг на свим сценама Културног центра Крушевац, говорећи најлепше стихове, као велики пријатељ наше куће и свих запослених који су уживали у сарадњи са њим. Промоцијама његових издања од стране Културног центра Крушевац, посвећивана је велика пажња, као и помоћ у издавању књига које су, свакако оставиле неизбрисив траг о човеку који је пленио својом личношћу и својим стиховима, човеку који је опевао лепоту и љубав, човеку који је волео живот. /Јелена Ђорђевић/

Био је председник оснивачке скупштине и члан управног одбора Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ.

За свој поетски и укупан друштвено политички рад добио је бројне награде и признања. Навешћемо само неке најзначајније:

- Поводом 650 година од оснивања Града Крушевца, у позоришту је добио Захвалницу за изузетан допринос развоју Града;
- Годишњу награду Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ,
- Благодарницу КЦК и
- Безброј песнички награда широм Србије, а последње су биле награда "ПЕСНИК ТРОМОРАВЉА" на манифестацији "ДУША ТРОМОРАВЉА" у Град Сталаћ и награда на конкурс "Видовдан ПоезијаСРБ 2021" за песму ДАН ПОСЛЕ.

Из куће је понео левичарско васпитање од оца, коме је једино веровао. Био је и оснивач Социјалистичке партије Србије и њен истакнути члан. Био је биран на најодговорније функције у СПС-у. Био је члан Градског одбора СПС-а Крушевац, а у актуелном руководству је био и члан Извршног одбора Градског одбора СПС-а

Крушевца. Социјалистичка партија Србије је остала без њеног истакнутог члана који је уживао велики углед у СПС-у и граду Крушевцу. Комеморативни скуп је одржан 6.10.2021. године у 10:30 сати у Белој сали КЦК. Сахрана је обављена 6.10.2021. године на новом Крушевачком гробљу.

Мирослав Мића Живановић добија ЗАХВАЛНИЦУ града Крушевца од Братислава Гашића

Мирослав Мића Живановић – Добитник Годишње награде Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ за 2014. годину

Мића Живановић (у средини) прима БЛАГОДАРНИЦУ КЦК 2012. године

КК ДУШАН МАТИЋ
Ђуприја

ПОЕЗИЈА СРБ
Удружење песника Србије

Две Мораве у Сшалаћу сшале
Моравишша во Србији алаве
Па све душом јас сунце изгрева
Две обале шри реке Мораве
Бан Моравски

ПЕСНИК ТРОМОРАВЉА 2021.

МИРОСЛАВ МИЋА ЖИВАНОВИЋ
песник из Крушевца

Сталаћ, 07. 07. 2021.

Боривоје Видојковић

КК Душан Матић Ђуприја

Поезија СРБ, Крушевац

БАЛАДА

Ако могу да бирам
ја бих баладу
некако волим тај мол.

Није то бол
и то се не плаче

Нису ни сећања
успомене бледе.

Ово је у души опет
оно исто као кад је било.

И ништа не вреде
сви дани после
ни сви,
полети, домети,
привиђења.

Као у сну.

Опет си ту,
ти и стари рефрени
опет у мени онај плам
твоја коса
чудо од тела
и твоја рука бела
као мека свила.

И нисам сам
као да нигде ниси била.

Ћутимо одћутано,
слушамо већ речено,
пијемо испијено,
плачемо оплакано...

И нећу да се будим
и не отварам очи,
хоћу да те љубим
до последњег рефрена
у овој лудој ноћи.

МОЛИТВА

О Боже,
Шта ме у ова зла времена
вуче на ту страну?

Ма, добро знам,
она је туђа жена,
али да знаш и ти
да моја жеља скривена
већ дуго чека на твој знак.

Покушавам и сам,
онако, на изглед јак,
направим по неки корак,
па станем
ил пред њу банем
па станем као ђак,
као да је дух или светица,
а не обична жена,
жива,
и као да већ нисам
много петица
добрио из тог штива.

Ако хоћемо право
нисам те често молио,
а сад помажи.

Учини чудо Оче наш,
само Ти то можеш!

Ти који јеси,
да буде воља Твоја,
нека се не уплаши
када јој тело задрхти
у кошмару неодољивих жеља.

Нека ми бар тренутак
поклони као жена,
а њена сене сена
нека прекрије кутак
део раја што ми поклањаш
и бићу ти вечно захвалан о
басјан светлошћу
услишене молитве.

На комеморацији је говорио Сениша Максимовић

“Поштована породицо Живановић,

Изненада јуче, све нас је погодила тужна вест да је изненада и прерано умро наш пријатељ и дугогодишњи сарадник Мирослав Мића Живановић. Припала ми је веома тешка дужност да се вама породицо, колегама и пријатељима обратим речима сећања на нашег драгог Мићу.

Рођен је априла месеца 1953. године у поморавском селу Бошњану у радничко-сељачкој породици. Његови родитељи, мајка Мирослава и отац Радомир, поред Миће су изродили још троје деце. Нажалост сина Радивоја су прерано изгубили. У тешком послератном периоду су у доста скромним условима одгајили троје деце. Отац је био радник који је у свом селу важио за изузетно доброг и поштенос човека. Те особине попримио је и наш Мића. Врло често је у разговорима са пријатељима подсећао речи „како је говорио мој отац Рада“. Мића је завршио основну школу и гимназију у Варварину, а након тога уписује факултет у Крагујевцу који је успешно завршио. Након завршених студија, запошљава се у тада успешно крушевачко предузеће ШИК „Црвена застава“ као референт. Врло брзо је испојио своје правничко знање и бива постављен за директора радне заједнице. Обављао је дужност начелника инспекцијске службе скупштине општине Крушевац. На овом месту је показао професионалност и изнад свега праведност.

Врло брзо напредује у струци и прелази у општинско јавно правобранилаштво, а онда га скупштина града Крушевца именује за градског јавног правобраниоца. Ову дужност обавља до пензије. Иако је једно време био нарушеног здравља, ову дужност обавља врло успешно. Његов професионални рад су ценили сви руководиоци нашег града са којима је радио. Врло често је истицао рад својих сарадника, а његов и њихов задатак је био да штите државне интересе искључиво по закону. Неки појединци су покушавали да оспоре његово залагање за поштовање закона који је био у многим предметима на страни државе. Говорили су му по систему „није твоје“. То га је много љутило и према таквима је био још упорнији да докаже правду.

Поред професионалних обавеза Мића је писао песме, објавио је три књиге песама, свирао је на више инструмената. Снимио је и ЦД песама које је сам написао. Волео је друштво, кафану и врло често је песмом увесељавао многа породична весела и кафанска окупљања. Учествовао је на многим градским окупљањима рецитирајући стихове својих песама.

За свој рад и друштвено ангажовање добио је значајна признања:

- Захвалницу града Крушевца за изузетан допринос развоју града као и
- Годишњу награду Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ и друге значајне награде.

Мића је из куће понео левичарско васпитање од оца коме је све веровао. Оснивач је Социјалистичке партије Србије и њен истакнути члан. Био је биран на најодговорније функције у СПС-у, члан извршног одбора ГО СПС Крушевац у актуелном сазиву.

Социјалистичка партија града Крушевца је остала без истакнутог члана који је уживао велики углед у граду Крушевцу. Град Крушевац и ми његови другови смо изгубили драгог човека и сарадника. Највећи губитак је за његову породицу, супругу Гордану, ћерке Миру и Мају. Мића је посебну пажњу поклањао унуци Марији коју је стално спомињао и бринуо за њено одрастање и школовање.

Поштована породицо, будите поносни на вашег и нашег Мићу.
Нека му је лака земља и да почива у миру.

Синиша Максимовић, ВД председника ГО СПС Крушевац

Написали су поводом смрти Мирослава Миће Живановића:

Гвозден Ђолић Чолка из Александровца:

Поводом изненадне смрти Миће Живановића Вашег и нашег друга и великог човека и уметника, у име поштоваоца културе благородне Жупе, Музеја винарства где је недавно гостовао и своје лично, упућујем породици и свима вама његовим Крушевљанима, изразе најдубљег саучешћа! Гвозден Ђолић – Чолка!

Бранислав Симић:

Драги мој Мићо, у петак смо провели ти и ја два дивна сата у прелепом разговору. Планирали смо да се ових дана опет састанемо, па да одемо код твог рођака Владе да зачинимо наше дружење песмом и музиком...

Издао си ме први пут у животу! Ниси испунио своје обећање, а остао си ми дужан и небројених разговора о свему и свачему. Једино теби признах да сам опчињен твојим стиховима, да их учим напамет и да сам твој не скривени фан. Ко ме сада да се обратим за савет када ме море бриге? Чијим стиховима да се искрено дивим? Ко ме срце да отворим и да не страхујем од подсмеха?

Ееее,... мој Мићо пријатељу.... опраштам ти, али не заборављам! Видећемо се ти и ја опет на том бољем месту на коме си сада. Почивај у миру, нек ти је лака земља и спокој души.

Твој вечити пријатељ Бранко.

Дејан Петровић Кенац

Потресен сазнањем да је отишао један велики човек. Саучешће породици пријатељима родбини без њега више ништа није исто у ПоезијиСРБ, без њега наша песничка дружења имаће велику празнину... Сада ће он, Баћа, Милка и Бора имати на небу тамо горе своја песничка дружења, онаква каква смо ми имали док су били са нама... За мене ти ћеш са својим песмама увек бити жив... Почивају у миру драги мој пријатељу...

Матилда Јанковић

Својом непосредношћу, даром за поезију и музику, чак и дрскошћу Мића је освајао наша срца. Много пута би нас насмејао као што би дотакао у нама болна осећања.

...
Саучешће породици. Ми ћемо евоцирати успомене на њега кад год се састанемо.

Зорица Станковић

О Мићо друже па зар и ти... Слава ти... Живећеш ти у мом срцу и души као и наш Бора, Милка, Боровница... и многе још песничке драге душе... Саучешће породици...

Мимица Стефановић Костић

О Боже зар и он! Оде Код нашег Бана Моравског. Испевајте све своје недовршене песме и почивајте У Царству Небеском. Саучешће. Амин.

Елеонора Лутхандер, Стокхолм – Крушевац

КРУШЕВАЦ

Када је дете
било на путу
то је било уз пут
и не баш по вољи
створитељу

Место рођења –
крај пута
или сам пут

Зауставите аутобус
овде сам се родила
баш ту где стојим

БОЉИ ЉУДИ*Арсену Дегићу*

Сад кад више нијесмо млади
Тек сада смо слободни и луди
Сада знамо како се то ради
Тек сада смо бољи људи.

Сад кад смо уморни и сиви
И све нам се црно пише
Тек сада знамо да смо живи
И да нам не могу ништа више.

Сад кад више нијесмо лијепи
У себи носимо праву љепоту
Слабо видимо ал нијесмо слијепи
чувамо снагу за доброту.

БИВША ПРОДАВАЧИЦА ЉУБИЧИЦА

Молим Фејсбук
да ми више не показује
слике мојих пређашњих
мучитеља

Да ли су добили рак
или бале по Балију
капице или шешири -
Es ist mir Wurst!

Но пасаран!

Не у овај милениум
не у мој профил
не у мој ајфон
и не на кафу

Марш у прошлост
у ратне деведесете
видимо се мало јуче

Не овде
не сутра
не сад

Сад ме чува
мој Аквамен
моје изтетовирано
обезбеђење
као свилени
персијски тепих

Чува ме моја слађана
и девизна пензија

ХА ХА ХА
доживела!

ПУТ У ДАМАСК

Зашто тражити неки нови начин
како да се убије 80 људи
само да би се ушло у рај

Ја бих одскочила у рај
преко трамбулине у базену
само ради боље конекције
живи и мртви
с места да ми одговоре
на телефонски позив

Александра и Елеонора Лутхандер

ДВЕ МАДОНЕ*Радовану Влаховићу*

Две мадоне
 не зна се која је млађа
 не зна се ко је кога родио
 две коке старије
 од јаја
 Две мадоне
 у новом светском поретку
 са пасошем
 Песничке Републике
 прелазе границе дозвољеног
 У квадрату пустиње
 за њих је подигнут град
 срцолики печати добродошлице
 за две мадоне
 визе за рај
 Вриједиш Ело за три
 мушке главе
 чиста математика
 Две мадоне -
 шест мушкараца путују
 Ратују, раде и граде
 и руше кад треба
 Шест мушких паметних глава
 две мадоне
 осам људи
 шеснаест ногу
 шеснаест руку
 да бране чисте душе
 две мадоне

БЕОГРАЂАНКА

Сваки дан се пењем
 На Кинески зид
 Новог Београда
 Живим привремено
 У једном осветљеном
 Квадратићу
 Србија је моја мајка
 Косово је моја снага
 Београд је моја дрога
 Победник на Калемегдану
 Мој први и последњи
 И једини љубавник
 Сремска кобасица је
 Моје животно осигурање
 Ја сам шведски сто
 у Београду
 Ја сам Београђанка
 У Стокхолму

МОЈИ СИНОВИ

Моји синови седе на клупи
 у парку и телефонирају

Чекам позив

Моји синови певају
 прелазећи улицу
 прелећу границу природно
 без пасоша
 као птице селице

Долазе

Пливају узводно
 као лососи
 моји синови
 мигранти и ја

Магична покертна трака
 земљине коре
 ту нас је донела

Огледамо се
 у извору добродошлице
 моји синови и ја

Со и погача на рамену

Бледе као јутро
 девојке машу косама

Трн руже
 забоден у јабуку

#MeToo

Немој да ми неки душман
опет напише рецензију
да кљуца моја слова
к'о живина кукуруз
да се раскодаче
у полупразној сали
за 300 евра
које од мене неће
извући

И да укуцава увреде
к'о ексер
и на њих качи
гадне слике:
„Вештичија кулинарска
рецептура“
и „Клепетање“
то, елем, заслужије батине

Е, да је жив Бранко Миљковић
те да се за мене потуче!

Немој да ми се неко
олакша у књигу
да испипа песме к'о мене
ОН

ЊЕГА пре или касније
чека тараба #
MeToo
и још и то
да ове године неће добити
Нобелову награду
за НЕмир

Мала пауза у Академији...

Ухваћен је
жене пипајући
тзв „Култур профил“

Следећа два децембра
пипаће
сам себе
у затвору у Стокхолму

А моја књига путује са мном
неотворена

VIRGO INTACTA

ПЉУНИ МИ ПОД "WINDOWS"!

Сад можеш само да ми пљунеш
под прозор
издавачу са штампачем
у шпајзу
који си ме, церећи се,
сакатио и пљачкао

Сад без тебе слободно
вриштим песме
у интернет
док ти пенцетираш тенисице
корицама
необјављених књига

Моје мисли заувек жуборе
у златном кориту језика,
има ме на сваком ћошку
кибер космоса,
насмејана вечност
светлуца ми на лицу –

Чик да ми пљунеш
под "Windows"!

ГЕОЦЕНТРИЧНА

Ко ли нас то гледа
кроз шпијунку месеца

Да ли зло ноћу улази
или излази кроз
анус космоса

Чије је ли је толико злато
заковано
у небеском излогу

Мени се не окреће
око осе
или пчеле

Мени се земља не окреће

Понекад се само заљуља
та неравна плоча
пуна воде

Елеонора Лутхандер се догодила у Крушевцу – Вељко Стамболија

Дођи на књижевно вече, није важно у колико почиње, не знам, као да је вријеме почетка битно, али дођи, снађи се некако, провјери. Видимо се. Овако некако, или слично, гласила би позивница Елеоноре Лутхандер љубитељима лијепе ријечи, заљубљеницима у поетску магију. Вјерујте ми на ријеч, сала би била пуна, јер ко би одолио шарму оваквог позива. Поезија и јесте шармантна заводница, велики маг ријечи, која својом чаролијом вјековима фасцинира вјерне поклонице. Зашто је поезија тако привлачна? Сем шарма и магије, поезија има још једну фантастичну димензију. Ништа не сакрива, умије да искаже најдубље тајне човјековог срца и душе, и не само то, јер онај ко о звјездама пјева до звјезда ће једном и стићи. Поезија нас учи да је све могуће, само треба бити стрпљив и вјеровати. Елеонора је сасвим озбиљно схватила и разумјела магију ријечи и предала јој се до краја, али на свој особен начин са великом дозом искрености, не бјежећи притом од ироније и самоироније.

"Знам ко ме воли
Знам и ко ме не воли
Не пише у новинама
баш зато што не пише
нисам се догодила
синоћ у Београду."

Елеонора новинарску досјетку да "оно што није објављено у Политици није се ни догодило", преобликује у рефлексивне стихове о непостојању и непримјећености лирског субјекта у вољеном граду своје младости, али и поред тога она зна "да пасош не чини човјека", па макар био и шведски, не пориче себе и не поништава своје поријекло.

"Нећу, не могу, не дам
Научио ме мој деда са Чева
Уз пар ћушки
да чувам дијаманте
Уз пар ћушки
међу ногама
чувај Ело тело"

Елеонорина поезија је директна, мада врви од неочекиваних метафора, искрена до те мјере да превазилази обавезни, а лажни, малограђански стид и тобожњи срам у стилу "а шта ће рећи комшије". У браку између лажног стида и срама рађа се снисходљивост која трује и душу и срце, а тек о глави да и не причамо. Елеонорини стихови су директни протуотров оваквим друштвеним појавама. И кад пјева о љубави, ова српска пјесникиња из Шведске пјева на свој специфичан начин, не кријући ни духовно ни тјелесно сазвјежђе љубави, свјесна пролазности тјелесног.

"Моје тело је сада
Јавна површина
Цвећем засађена
могло је да буде
много
много горе"

Елеонора је у стању да напише необичну и неочекивану Оду контејнеру, у њеној поезији и WC – е папир ће пронаћи своје почасно мјесто, лекарско увјерење, омот чувене Милка чоколаде, шведски сто, сремска кобасица, печено пиле... и све то, и још много тога сличног, запаковано у целофан неочекиваних метафора. Партитура њених пјесама је написана на духовит начин, мада се ради о сасвим озбиљним пјесама са савременим темама и мотивима у чијем је центру човјек и сви проблеми и изазови са којима се он сусреће и суочава.

© Вељко Стамболија, 2015. Крушевац

Шведско српска песникиња Елеонора Лутхандер, у посети свом родном граду - Д. Павловић

Ма где била, ја сам Крушевљанка

Елеонора Лутхандер коју Швеђани „потписују“ као своју песникињу, успела је, кроз поезију, да представи српски народ широм Скандинавије. Ова талентована и, за нашу средину, помало ексцентрична песникиња, посетила је, после тридесет година, свој родни град.

Када је гостујући недавно на песничкој вечери „Носталгија“ у Културном центру Крушевац кренула да „игра“ своју поезију, публика је, након првобитне затечености, наградила дугим и бурним аплаузом. Мало ко је очекивао да ће ова дама (са видним вишком килограма које врло елегантно носи) након поздравне речи устати и (са гипкошћу на којој би јој и гимнастичари позавидели) крајње необично прочитати своје стихове. У неколико минута, била је и „горе и доле“, и „лево и десно“.

ПОЕЗИЈА КРОЗ ГОВОР ТЕЛА

– Прво, трудим се да публику не замарам дуже од три до седам минута, јер све што преко тога траје, доведе вас у ситуацију да вас више нико не слуша. Овакав начин извођења поезије, кроз реч и покрет, је нешто што у Србији до сада није виђено, а што је у Шведској, прави хит. Циљ је, заправо, да се поезија из једног пасивног стања подигне на један забавни, естрадни ниво, па и да се и најозбиљније поетске теме, оне које изазивају сузе, могу рећи кроз одређене покрете. Ја сам и организатор оваквих поетских вечери, на последњој коју сам организовала гости су били шведски политичари и фински министар културе – каже Елеонора Лутхандер.

Елеонора објашњава да су овакве необичне поетске вечери такмичарског карактера, што додатно подиже адреналин и публици (која је, уједно, и жири) и онима који се такмиче. Са „Поетским закуцавањем“ (како се ове песничке вечери називају), „заразила“ се читава Шведска – од Шведског парламента до вртића, преко библиотека, кафана, гаража...

– У Шведској сам научила да вам ништа није „дато“ и да за све, па и за поезију, морате да се изборите. Наравно, и тамо постоје неки „елитни путеви“ који су неке априори дати. Ја сам морала да почнем од почетка, да потпуно „огољена“ станем на сцену. Пре десет година нисам умела ни микрофон да држим. Сада, потпуно владам сценом, упорном вежбом сам учврстила мишиће и, што је најважније, научила сам да се не стидим свог тела. Да сам одмах ушла у Нобелову библиотеку, вероватно бих одмах и села и ништа од овога, на шта сам данас јако поносна, никада не бих постигла – објашњава Елеонора.

ПРОМОЦИЈА СРПСКИХ ПЕСНИКА

Елеонора се прво (кроз бројне издате књиге поезије и још много тога) изборила за „добар глас“ да би, као неко ко је цењен у Шведској, покушала и успела и да у читавај Скандинавији промовише српске песнике.

– После 30 година проведених у Шведској, вратила сам се у Србију, где сам, између осталог, добила и прегршт песничких књига. Нисам их могла све понети авионом

при повратку у Стокхолм, па сам их превела на шведски језик, по једну од сваког песника. Било је ту од великих српских песника, па до чак песме коју је написала једна сељанка која суботом продаје кајмак на Каленића пијаци. Тако је и настала чувена антологија српске поезије „Поезију ће сви писати“, са 160 песама различитих аутора. Књига је објављена у електронском облику (на www.serum.nyu), на насловној страници је Серумове електронске књиге. Користи је 290 библиотека широм Скандинавије, а могу је преузети и све светске библиотеке. Ето, представљени смо као песнички народ, а Томас Линдблад, издавач прве електронске издавачке куће у Шведској, први је и који је у овој земљи представио српске песнике – каже Елеонора Л. и додаје да је то само почетак у промовисању српског народа кроз поезију.

ПЕСНИКИЊА ОД ТРИНАЕСТЕ

Иако је завршила Економски факултет, највећа љубав јој је била и остала поезија. Пише од своје тринаесте године, а до сада је објавила пет збирки поезије на шведском, пет песничких књига на српском, једну тројезичну шведско-српско-енглеску сликовницу хаику стихова и оригами цветова „Икебана“ и четири електронске књиге. Уврштена је у Нобелову библиотеку са књигом „Диктограм“, бави се естрадном поезијом, учествује на шведским првенствима у „Поетским закуцавањима“, као и хаику-оригами перформансима. Она је и члан Удружења шведских књижевника (од 1996 г.) и Удружења књижевника Србије (од 2004.г.) а добитник је и Златне кациге Културно просветне заједнице за 2007. Елеонорина поезија превођена је на енглески, холандски, персијски, турски...

Елеонора је обишла готово цео свет, за себе каже да „није само умрлица, већ и биографија“, поносна је на свој рад и на своју децу која имају своје животе, али се неретко укључе и у њену причу. Из хотела, у коме је провела два дана јер рођака у Крушевцу нема, упутила се у Подгорицу, позвана да као песникиња гостује и постане члан њиховог Удружења књижевника. Желела би да ускоро поново посети свој родни град јер, како сама каже, „можда сам ја за Швеђане тамо негде рођена, али ја добро знам, а тако и пише у мом пасошу, да моје место рођења има име и да се зове Крушевац“.

Д. Павловић

ПРИЈАТЕЉСТВО СА АРСЕНОМ ДЕДИЋЕМ

Елеонора је део ратних година провела на Хвару и била једина српска песникиња која је у том периоду штампана у Хрватској. Иза ње су стали Арсен Дедић и Тонко Маројевић, који је, усред рата писао рецензију у Слободној Далмацији, без обзира на то што се Елеонора све време боравка на Хвару изјашњавала као српска песникиња. Круна пријатељства са Арсеном Дедићем је његова жеља и обећање да ће углазбити песму „Бољи људи“ из њене најновије збирке „Медовина“, коју му је Елеонора, иначе, посветила.

ПО МАЈЦИ – РУСКА ПЛЕМКИЊА

Елеонора Лутхандер рођена је 1954.г. у Крушевцу, у породици Дамјановић. Црногорског је порекла по оцу Светозару, а по мајци Валентини, руска племкиња. Након завршеног Економског факултета у Београду, одлази у Шведску, где је удаје за шведског новинара Пера Лутхандера, са којим има двоје одрасле деце, Александру и Амадеуса. Сада живи у Стокхолму и Београду.

Далибор Ђокић, Брус

Објављено у новинама ГРАД у Крушевцу

Далибор Ђокић (1974.-2021.) – рођен у освит једног хладног фебруарског дана 1974. године. Радио као новинар у ЈП РТВ Брус, а такође режира кратке еколошке и туристичке филмове, са својим колегама наступао на многобројним фестивалима и освајао награде. Такође велика љубав му је глума. У градском аматерском позоришту одиграо велики број улога и за њих добио највећа признања. Објавио је две књиге поезије “Тајанствена игра душе” и “Урлик бола”, као и велики број својих радова у разним зборницама поезије ... Далибор Ђокић је увек трагао, надао се и ... живео у Брусу!

ДА МИ ЈЕ...

Испио сам последњу чашу истине
и тако, корак по корак, уморан,
на јутарњој магли пловим,
док зора разједа моју сенку,
јесен младост у мумију претвара,
а срећа је као лишће,
ношена ветром.

Да ми је, још једном видети те,
кунем ти се Богом, све би другачије
било,
нови дани би нам свитали,
не би вино са сузама мешали,
већ би с Амором, песме певали.
Ех, да ми је...

Ево ме опет,
са џеповима пуним меланхолије
и животом као станичним пероном,
кроз који сви прођоше и одоше.
Да ми је, још једном видети те,
не бих ти дозволио да одеш
и оковратник блуда навучеш,
не бих им дао да беру плодове сласти,
што тек сазрели бејаху.

А сада ево срце бацам,
као догорелу цигарету,
усамљен као бродоломник,
на пустом острву,
више никог под овим небом немам,
петао победоносно пева,
уличне светиљке последњу строфу
своје песме свирају,
одлазим у царство снова
и пожелех да сањам тебе.
Ех, да ми је...

МОГЛИ СМО И ВИШЕ И БОЉЕ

Сећања градом протичу
у тишини душе,
јутра миришу на тебе
и буде ме из сна веровања
док долази истина сванућа.

На раскрсници живота
преплићу се мисли
и неспокој пролазности.
На крилима ветра
са топлином времена
некада сам сањао
близу тебе на јастуку
где љубав је спавала,
а ноћ гутала тајне.
На булевару љубави
стрепња новог искушења
поглед утехе и недоречене речи.

Сада између нас хоризонти,
људски немир дубоко урезан
у године које време брише
и које полако нестају.
Вероватно смо могли и више и боље,
али изгубисмо се у огледалу самоће...

Вечерас, пуштам музику
да ме води
у угао кафанског стола
где потискујем време.
Док уз вино песма Цигана ме дира,
Ти као Ти, нестајеш са маглом судбине,
Ја као Ја, лутам сам и нестајем.

ДОН КИХОТ

Пита се...
 Да ли неко и сада у тебе
 улива ону нежност,
 за коју смо само ми знали?

Ко ли сада ординира
 тамо где сам ја некада
 будио вулкане страсти
 и у лави сагоревао.

Ја проклети песник
 за кафанским столом,
 генерал снова
 на јаву осуђен.

Ја, уморни Дон Кихот...
 У нови бој,
 са ветрењачама крећем!

ЈОШ ВЕЧЕРАС

Конобару, пријатељу стари
 дај мало мира за шанком
 и натоци вина,
 јер вечерас трагам за истином,
 мада знам
 да се моја драга поред другог буди
 и са зором шапуће у уво
 оно што је некад мени.

Конобару, пријатељу стари
 дај мало мира за шанком
 и натоци вина,
 јер вечерас пролазим кроз пакао,
 улога љубавника
 другом додељена је,
 а ја играм слугу пијаних ноћи
 и анализирам
 пожутеле кафанске зидове.

Конобару, пријатељу стари
 још вечерас дај мира за шанком
 и натоци вина,
 још вечерас и никад више
 њено име изговорити нећу,
 још вечерас...
 а потом одох у царство снова
 да све заборавим,
 још само вечерас
 конобару, пријатељу стари!!!

ТЕСТАМЕНТ

Данас се пита се,
 да ли је све то била лаж,
 велика фарса љубави...
 Отишла си, боје туге и бола
 насликала у животу мом.

Шта је љубав без истине,
 дрво без птица,
 неверник пред Богом,
 шта је живот без тебе?
 Ништа друго, осим пут у пакао!
 Пиј у проклетој ноћи чашу љубави,
 трагај за истином, близу је нас.

Пиј ову чашу вина - Исусову крв
 и сазнаћеш...
 Зашто још увек чувам
 твоју страну постеље,
 и слушавам шапат
 са друге стране јастука,
 зашто је без тебе дан као година,
 ноћ као кошмар
 и зашто још увек моје срце лупа
 у ритму твог имена.

Али ипак...
 ако се некада олуја љубави стиша,
 и све се заврши,
 једном када ме не буде,
 остављам ти песме
 у тестамент љубави моја,
 коју си ти, једина жено,
 одласком својим убила.

НЕДОВРШЕНА ПЕСМА

Са тобом сам попио
 све нежности света...
 Конобар,
 доли још мало
 нектара у крвоток,
 враћам дуг претходној ноћи,
 а сутра ћу показати,
 да ли смо имали право,
 што смо убили време,
 које се вуче, као уморно псето.

Из очију несаница
 у стомаку
 виногради певају,
 ветар убија време,
 прошлост, садашњост, будућност...

И зар је важно
 где ћу бити,
 са ким свитање дочекати
 и где је ноћас крај,
 када си отишла улицом
 недовршене песме...

СУТРА СЕ ЖИВОТ ЗАВРШАВА... – Горан Минић

Драги мој Ђоле, вест је стигла страшна , изгубио си последњу и највећу битку живота. Настао је мук, неверица, а опет све је злокобна истина. Сузе теку саме. Не могу да их зауставим док премотавам ону чудесну реченицу изговорену приликом нашег последњег сусрета "Сутра се живот завршава" то је тек један стих песме у рукопису коју си ми показивао...

Као да си нешто предосећао. Из пепела посутог росом тихо си се виноу пут неба говорећи још "Колико мало је потребно да се загреје срце".

А бол је велика. Тек си требао да искажеш, и покажеш животу и нама, шта све можеш. Сећаш се, драги мој млади пријатељу, како смо се радовали твојој глумачкој награди на фестивалу у Смедереву, како смо се поносили твојом другом збирком песама "Урлик бола". Тај урлик међу корицама тек сада ми одзвања као урлик неоствареног и неправедног док смо говорили о неправди коју су ти наносили док си остајао без посла. Неки су били пречи.

Сећам се како смо правили Радио Брус, касније и ТВ Брус, сећам се са колико љубави и даровитости си ушао у тај посао заједно са Жидом, Вером, Сенком, Маријаном, Сикијем и другима. Данас су то само успомене на тебе, друже мој.

Опрости онима који су грешили, и који су се огрешили о тебе, опрости јер само велики праштају. Ја никада нећу заборавити оне промоције у Крушевцу и Брусу, оно дружење са пријатељима из Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. Прерано и изненада си се придружио Баћи, Бори, Мићи...

Шта данас рећи твојој мајци, твом брату? Био си сјајан, непоновљив шмекер који се није трудио да га сви заволе, јер како си умео да кажеш "онда би заборавио ко си". Драги мој Ђоле, разумео сам те и када то нисам желео.

Живео си боемским животом као да ти је сваки дан задњи дан. Умели смо у једном погледу да се разумемо за све ове године твог кратког живота.

Хвала ти, пријатељу. Обећавам чуваћу, и чуваћемо, успомену на тебе јер си то заслужио. Хвала ти за поговор моје књиге коју смо се спремали да промовишемо ових дана. И сам си волео песме Неше лептира и ону "Јелени умиру сами."

Нека ти је вечна слава.

Горан Минић

Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу, имало је изузетну сарадњу са Далибором Ђокићем - Ђолетом, како смо га из милоште звали. Био је наш сарадник на сајту www.poezijasrb.com где је од самог почетка објављивао своју поезију, пре свега бoемску. По његовој песми ПИЈЕМО ЖИВОТ И ЈА дали смо и име зборнику поезије које је наше удружење објавило 2015. године. Објавили смо и његову књигу УРЛИК БОЛА.

НАЗИВ КЊИГЕ ЈЕ ПО Ђолетовој песми

ПИЈЕМО ЖИВОТ И ЈА

Пијемо живот и ЈА.
Опијам га вином и ракијом,
он мене тугом и болом.
На доку крај шанка,
он оде од мене,
а ја остах да појим себе.

Седимо у кафани живот и ЈА.
Пијем и пушим,
покушавам њега да срушим.
Појим га до краја,
тражећи вечни пут,
пут до раја.

На тој дугој стази,
изгубих и себе и њега...
Рано ујутру,
уморни бoем, кући се гега.

Далибор Ђокић чита песму по којој је зборник "ПИЈЕМО ЖИВОТ И ЈА" добио име

Pozivamo Vas na promociju knjige

Urlik bola

Dalibora Đokića

petak, 29. januar 2016. u 18 sati
hol Centra za kulturu, Brus

O knjizi govore:
književnik Ljubiša Bata Đidić
književnik Veljko Stambolija
književnik Ljubiša Krsić
pesnik Ljubodrag Obradović
pesnik Mića Živanović
voditelj Goran Minić
muzika Aleksandar Milanović
i Mladen Knežević

urlikbola
dalibor dokić

ПЕЗИЈАСРБ

У Центру за културу у Брусу одржана је 29.01.2016. године промоција књиге поезије *УРЛИК БОЛА* Далибора Ђокића, чији је издавач Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу. Саму промоцију отворила је директорка Центра за Културу Брус Смиљана Алексић. Програм промоције осмислили су аутор и Горан Минић, који је био и водитељ програма. О књизи су говорили рецензенти Вељко Стамболија и Љубодраг Обрадовић, а бoемску поезију из књиге казивали су поред аутора Далибора Ђокића и његове колеге песници Саша Милетић, Мића Живановић и Горан Минић. Ово вече бoемске поезије музиком су обојили Александар Милановић и Младен Кнежевић.

О књизи Далибора Ђокића УРЛИК БОЛА су написали:

УРЛИК БОЛА за кафанским столом занеми – Љ. Обрадовић

ОДУВЕК су добри песници били боеми. Одувек су добри људи носили у себи "неки" урлик бола на дневни чемер живота и потапали га у алкохолу да га пригуше, утихну... И тако постајали песници! Одувек су добри песници писали добру боемску поезију да те урлике рањене душе, која не може да живот примери свом филингу, примире и саграде неки бољи свет, макар на белини папира...

Далибор одувек Ђокић носи у унурашњем цепу свог полуотвореног сакоа, баш уз срце, потребу да оно боемско у себи, поезијом источи из себе у естетски и уметнички изражену стварност. И мора се сад признати да за то у себи има све полуге у речима и таленту и да ће његова оригинална књига боемске поезије УРЛИК БОЛА Иако доспети до правих љубитеља писане речи, до искрених пријатеља поезије. Пример да де љубав често пресудна за избор пута којим ће човек корачати Далибор нам јасно сервира у песми УРЛИК БОЛА, по којој је и књига добила име. Он у својој песми поетски искрено шаље поруку колико де у животу битна љубав младића и девојке, односно колико живот (бар једног од њих) страда и пропада у случају њеног Изостанка.

ВИ нема код Далибора филозофије, игре скривања и простора за полемисања књижевних критичара шта је песник (у ствари) хтео да поручи... Све је код њега кристално јасно, а прелепо сложено у калеидоскоп стихова, за све читаоце прекрасан, а разумљив...

На корак од тебе, а речи никако
да крену.
Стојимо у тишини...
Тај прелаз из љубави у мржњу,
тако ужасан, страшан и некако...

Свет нестаје
и ништа као некад није.
Ти одлазиш,
последња је светлост дана,
као да живот нестаје за
хоризонтом.
Шаљем у ветар за тобом глас,
урлик бола, због твог нестанка.

/УРЛИК БОЛА – Објављено на PoezijiSCG још 03.06.2006./

Ако је књига УРЛИК БОЛА написана да га бивша љубав чује, онда је Далибор испунио мисију поезије и учинио напор да се пропуштено исправи. Бар је то покушао и тако свом срцу олакшао. Јер одувек је познато да де бол мањи ако се са неким подели. Ако се над песмом замисли и предомисли особа којој је песма посвећена, онда де то happy end.

Све песме у књизи УРЛИК БОЛА су пажљиво одабране, темељно дорађиване и у граниту исклесане, тако да им се нема шта ни додати, ни одузети. Оне су ту да их читаоци усвоје и прихвате њихове поруке, јер одувек је познато да је боље учити се на туђим грешкама, него правити своје.

На крају, открићу Вам и једну малу тајну. Далиборова песма ПИЈАНСТВО из ове књиге, (за коју ја сматрам да је култни пример боемске поезије, која ће се дуго узимати као рецепт за опис суштине и саме сржи боемске поезије) де послужила као мото Зборника боемске поезије “ПИЈЕМО ЖИВОТ И ЈА”, који је пред читаоце изашао почетком 2015. године. Издавач тог зборника је Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу, а кум тог Имена је био Далибор Ђокић и сам члан поменутог удружења песника. Тако је, на неки начин, себе лишио могућности да ова његова књига понесе то име. Пронађите зато песму ПИЈАНСТВО у овој књизи, прочитајте је и шта је то боемска поезија знаћете ЗАУВЕК.

Љубодраг Обрадовић

МЈЕСЕЧИНА У ЧАШИ – Вељко Стамболија, приказ књиге УРЛИК БОЛА – Далибора Ђокића

“Добро дошли” у Ђолетову “песму”, у предворје боемског раја. Добро дошли у кафану за Ђолетов сто у углу, наздравите и попијте са пјесником чашу пића у коју је мјесечина сишла. У овом отуђеном свијету једино још има смисла са пјесником посједити и, онако, са мераком мушки и људски попричати, можда нешто од мјесечевог сјаја и закачиш. Ко са пјесником зору дочекао није, тај не зна шта су свитања. Попиј чашу рујног вина са пјесником и побратимио си се са читавим човјечанством.

У друштву са “прејаком речју” ни васељена није предалеко, а звијезде су сишле да украсе разговор. Вјеровали или не, и љубав тада изгледа сасвим могућа у овој отуђеној пустињи. Ко у ово глуво вријеме још о љубави пјева и Амору се клања, осим пјесника. Једино богатство који пјесник у тестаменту потомцима оставља јесте - љубав. На овом глобалистичком сметлишту све је подређено интересу, па је и срце постало сувишан орган. Као без њега се не може, али мора се смирити и утишати. Душа је бездушно одавно удављена, тако да је остала још само глава, али колико ће дуго и она издржати без својих посестрима емоције и душе. Једино се овом руглу, које нам се спрема, одупире несташно дијете коме кроз вене тече нектар, а пјесником га зову, а к томе још и боемом.

Има Далибор Ђокић оштро око и зна да се “осмех истопио, нестао у тами” и да поред њега “суморна лица пролазе”. Која је то сила избрисала најблиставији израз лица и зашто? Зато, “конобару, пријатељу стари”, натоци још једну “да умрем тамо где умире љубав”, вриснуће Далибор горштачки једно испод српског Олимпа који је некад на пасторалну идилу личио, слично као велики Тин у пјесми “Ноћас ћу умријети од љепоте”. Те пасторалне копаоничке душе у овом несојном времену сачувале су то драгоцену зрнце идиличног живота са осмјехом на лицу. Ведри горштаци се не мире са суморним изразом лица јер су планински врхови ближи сунцу и свјетлости, родном мјесту блиставог осмјеха. Иза тог осмјеха наталожио се и слој туге, али га не квари. То је она племенита, господска туга која додатно

обликује лице пјесника и боема. Лице развучено у осмјех, а очи искре тугом, какав диван контраст. Управо из тог контраста никла је једна од најбољих пјесама у овој збирци и једна од најљепших боемских пјесама са ових простора, елегична о пијанству, болу и животу:

“Пијемо живот и ЈА
Опијам га вином и ракијом,
Он мене тугом и болом”

Већина Далиборових пјесама почиње глаголским облицима за прошло вријеме: био сам ... , била си ... , био је ... , имао сам ... , прошло је ... , испио сам ... , написао сам ... , волео сам ... , не без разлога, јер нам се чини да су прошла времена била боља. Са герентолошке тачке гледања тада смо били млађи и све нам је, некако, било потаман, још смо имали времена да будемо млади и луди и да живимо у дивним заблудама и површном знању. Што је вријеме више одмицало тај дивни занос је све више копнио. Ево нас мудрих и искусних, пјевуши Ђоле, али и незадовољних, пуни једа и јада. Још нико пролазност зауздао није и отуд пјесникова туга. У дугим кафанским ноћима, које још називамо и боемским, Далибор Ђокић Ђоле је у Брусу брусио своје елегиче, схвативши да од пролазности лијека нема.

Једна од карактеристика Ђокићеве збирке пјесама “УРЛИК БОЛА” је апострофичност, односно обраћање пријатељу, конобару, кафанском човјеку, животу, љубави, дјевојци, што његовој поезији даје интимну ноту. Тиме он подржава и подражава јесењинскопреверовску поетику интимних разоткривања. Враћање на, већ помало заборављени, интимни срж лирског субјекта, не умањује умјетничке досеге ове занимљиве збирке. Умјетничка понуда интимног живота је храбар чин, ријетки су они који се усуђују да открију тајне велове најдубље интима. Специфичност Далиборове интимистичке поезије свакако је тај пасторално копаонички ген наслијеђен од предака горштака који су његовали директан говор и тиме исказивали блискост у комуницирању. Такав однос блискости Ђоле успоставља и са читаоцима. Ова збирка пјесама је, заправо, пријатељски позив на чашу пића у коју је мјесечина сишла.

Вељко Стамболија

МАЛИ ЗАВИЧАЈНИ ЗАПИС О ДАЛИБОРУ ЂОКИЋУ – Љ. Ђидић

Већ деценију и по сам сваког 9. августа, о Светом Пантелејмону, на средњовековном граду Кознику. Основао сам на том божанском вису песничко-ликовну колонију у част власника овог витешког дворца, Радоша Поступовића и Деспота Стефана Лазаревића.

Не помињем узалуд Деспотово Име, јер нас је његово Слово љубве одуховладало вековима да почетно библијско слово о љубави укоренимо у наше штоство и штаство. Младог песника Далибора Ђокића (као и завичајног, по љубавној поезији, Горана Минића) пратио сам из знатижеље да Брус добије (Саша Трајковић је дошљак) свог песника.

На песничкој “прозивци” на Кознику 2014., подно, и уз саму Расину, Далибор Ђокић је, скупљен већ у ову збирку, показао сав свој поетски иметак у унутрашњем свету, који у њему зри и сазрева. Дакле овај други првенац је рођен.

Љубав као суштаствени инспиративни мотив, и овде је, од истог исказа, у којем се налази савремено схватање оне лектуре, која носи сензибилитет данашње српске

поезије. Ако је и овој збирци песама названом УРЛИК БОЛА, другим циклусом (или другим мотивом) уходи у боемштину, овај првенац се већ мало замара понављањем неких сличности (како и сам песник признаје – мада још увек ништа лепше од тога!)

А уходиште у боемштину мора имати своје право, непонављајуће исходиште у уметности.

У време кад сви пишу поезију, добро је кад ничу и они песници који не знаду за овај Миљковићев стих, који су самоникли. Снагом талента. И то добро. Добро де за овај добар првенац, макар да је други!

Брус/Крушевац/ Козник – Лето 2015. Љубиша Баџа Ђуџић

Љубиша Красић – Стихом на ветрењаче

1.

Има ли прошлости у љубави са женом? Има ли прошлости када је сећање лепота, када је сећање чежња, када је жена жеља? И још много питања кода крати журни одговор – нема прошлости, једино је песма недовршена. За недовршеном песмом жури песник Ђокић у нови дан да као див свом снагом речи сакрије бол који пламти у непостојећем данас, у непостојећем сутра. Постојање ће обележити стих, и то какав стих! Стих као мач којим ће сећи ветрењаче, којим ће дурити мамурлуке у предграђу бескраја, стих који ће му донети нов живот – живот у којем жена неће бити лажа, живот у којем жена неће говорити лаж.

Лаж је песнику украла лепоту настанка света, лаж је песнику украла на корак досегнуту укровљену кућу и топле зидове. Лаж де песника извела на позорницу коју је жена спаковала и по којој би га померала кад год би кренуо да мрви њене немире. Лажи песник супроставља вино с којим улази у нову зору. У таквој новој зори, загрејан свим покупљеним загуљеним љубавима, песник донкихотовским замахом стиха убија време не увиђајући да • све је круг, земаљски или небески, свеједно. Да све је рингишпил. Не, говориће Ђокић, док сам пробуђен ја сам исти, ја јесам у рингишпили. Оног тренутка кад усним, ни на кога не личим, и ако уместо да сањам умножићу своју различитост. Умножавање различитости доноси шаренило погледа на исту жену, на Исту љубав. Она постаде сврха песниковог живљења, он је зове богињом, она је у тестаменту његових песама. Она је молитва, додир, улица кодом хода после пијанства, она је његова ветрењача пред којом стоји као Дон Кихот.

2.

Песник препознаје живот у пијанству, храбрости треба да препознато призна као истину. Не призна ли, губи себе. Ако изгуби себе, чији живот у пијанству живи? • Препознаће Ђокић у својим боемским ноћима да је Иронија често најбоља одбрана напуштеног песника, преиспитиваће пријатељства док буде пио са светлом сенком као сабеседником. Резигнирано ће нам рећи да му де самоћа предодређена, да му је кафана једина родбина, да му де песма дедини огртач а лепота оно што једини види. Једино де песник-боем позван да стално и различито открива исти живот, да стално, са оба ока, и у диму 1 у вину, види љубав. Јер вино доноси пијанство које убија болне дане и болне жене, пијанство ће сламати несрећну и остављену љубав, пијанством ће се ругати свету и њој.

Љубиша Красић – Прокуље

Ненад Живковић SkySeeker, Велико Градиште - Београд

Ненад Живковић је рођен 19. новембра 1963. године у Великом Градишту. Објавио два романа Холограм и Гроф Безљудов, збирку песама Фатаморгана, збирку прича Тотално безвезне приче, као и једну коатурску збирку песама у корист изградње авалског торња Хало, Авала! Објављиван у „Књижевним новинама“, „Свитац“, „Књижевна реч“; заступљен у више антологија кратких прича и песама. Песме су му преведене на енглески, пољски и италијански језик. Преминуо је 9. марта 2017. године у Београду. /[Поезија суштине](#)/

И ево додаћу и ја, за Ненадову биографију још неколико реченица, од онога што знам. Ненад Живковић је био уредник и власник сајта Творац града, са којим сам ја имао сарадњу од самог почетка. Та сарадња је била двосмерна, а на мом сајту www.poezijascg.com је Ненад Живковић, као SkySeeker, објавио доста својих одличних песама... Подсећам Вас на неке од њих. /Љубодраг Обрадовић/

КИШНА ВИЗИЈА

Гледао сам како под теретом кише
Успеваш да лебдиш на сребрној трави
Пружала си руке све више и више
Јахала си коња препланула, нага
Небо се над главом безобразно плави
Природа ти сама отвара сва блага
Зовеш ме да будем на олтару први
Кога ћеш да јашеш из женскога хира
Да л' си стварно жена амазонске крви
Ил' си залутала из временског вира.

Коса ти је мокра, слепљена уз тело
А капљице кише низ камено лице
Горело ти тело огњем узаврело
Силазиш са коња, бацаш ме на траву
У препоне снажно бијеш немилице
Раздиреш утробу, продиреш у главу
Просипам се болно, ти надмоћно стојиш
Окрећеш ми леђа, ка коњу си пошла
Што те више гледам све мање постојиш
Враћаш се у време из којег си дошла.

НИКАД ВИШЕ

Видим како ти расту крила
Претвараш се у анђела
Хучиш и преливаш се
Миришеш на море
Гола на песку
Гола у срцу
Гола у води

Шта је са сликарима
Зар су баш сви помрли
Шта је са песницима
Зар је све остало на мени
Заборави поезију
Заборави палме
И јужна мора
И северне ветрове
И плиме и осеке
Све заборави, све
У забраву су највећи збегови
Сви би некуд да побегну
Хајде верни мој псу
Ја ћу да лајем у празно
Ти ћеш да лајеш на месец
Пустимо сенке на миру
Да долутамо опет
До оног истог мора
И оног песка, и ветра
И оне поезије ко некад
И оних осека и плима
Само никад више
Никад до ње, свете
Јер - она је сунце
А ми смо само планете.

ТАЈНА

Река сјаји бистрија од сузе
 Очи пара чистотом до бола
 У њој роне све песничке музе
 Грле своју сестру по лепоти
 Што се купа девичански гола
 Виле водне лепотом срамоти
 Неће бити што већ било није
 Какву тајну ова вода крије

А кад дева изиђе из воде
 Цакле јој се од милине очи
 Сунце себи узима слободе
 Да јој ватром по дојкама плази
 Ногом белом на обалу крочи
 Мило земљи што је она гази.
 Неће бити што већ било није
 Какву тајну ово тело крије.

Тужне врбе разастире гране
 Чешкају је по леђима меко
 Пију капи слаткасте и слане
 Трава расте да јој буде ближе
 Руке пружа да дохвати преко
 Где год крене неминовно стиже.
 Неће бити што већ било није
 Какву тајну ова шума крије.

Свако светло извире из таме
 Па га тама чека на врхунцу
 Нема светла до лепоте саме
 Све што плива вапи за животом
 Све што живи креће се ка сунцу
 Кад умире жуди за лепотом
 Неће бити што већ било није
 Свако зрно једну тајну крије.

ХИМНА ЗА ДРАГАНУ!!!

Некако на ивици суноврата
 Као залутали блесак
 Као врисак у ноћи
 Као порука у боци
 Лаким додиром мисли
 Очима, као два језера
 Упалиш ми умртвљено тело
 Задрхтим ко никад
 И ето те крај мене...
 Моја Драгана!

Тад бујица провали
 И мирис жене обузме чула
 И говор коже замењује глас
 И тад не смем да станем
 Не желим да се зауставим
 Пливам даље
 И даље, и даље...
 Опуштен и миран
 У сигурним рукама
 У мојој Драгани!

Путујем у жени
 Као по беспућу
 Ето ме на уснама
 На дојкама,
 На трепавицама,
 На обрвама
 На трбуху,
 Тамо где се не сме
 А мора...
 Ех, моја
 Драгана!!!

Тутњи ми време у ушима
 Као тешка коњица
 Ништа не спутава
 Суровог јахача
 Умишљеног песника
 Развратника,
 Богомољца,
 Свирача химни
 Још само једна химна
 За моју Драгану!

СЕЋАЊЕ НА ЖИКУ СТОЈКОВИЋА – Љубодраг Обрадовић**БИОГРАФИЈА: Жика Стојковић, Треботин (1952. - 2021.)**

Жика Стојковић је рођен у Треботину 1952. године, а преминуо је 20.09.2021. године у 69. години живота.

Био је активни члан КУД-а Вук Карацић из Треботина, Жабара и Мале Врбнице у драмској секцији. Глумио је у бројним представама, а посебно се истакао у представи Милице Новковић "БРИСАНИ ПУТ" у режији Душана Дуке Јовановића, која је изведена и на републичком фестивалу ФЕДРАС у Малом Црнићу где је освојила прво место као најбоља представа. Био је одличан глумац и у представама: "ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА" Бранислава Нушића; "БАНОВИЋ СТРАХИЊА" Борислава Михајловића Михиза; "МОЈ ТАТА СОЦИЈАЛИСТИЧКИ КУЛАК" Тонета Партљича; ВАШАР У ТОПОЛИ Добрице Ерића; "ИСПОД ЖУТОГ МОСТА" Радослава Гогоћа у режији Љубодрага Обрадовића и Миљка Бркића и другим...

Радио је у "ЈУГОБАНЦИ" Крушевац, касније "КОМЕРЦИЈАЛНОЈ БАНЦИ", где је био шеф експозитуре и директор фирме за угоститељство и маркетинг "МАКСИМАЛ", чији је оснивач била "ЈУГОБАНКА" Крушевац...

Детињство, младост и старост провели смо заједно, дружећи се на многим местима у пригодним прилика. У младости смо били заједно на летовању у Бугарској у месту Галата код Варне, а у старости смо најчешће били заједно за дочеке нових година.

Нека му је Вечна слава и хвала!

Милка Ижогин, Ђуприја

ОСРЕЋЕНА СРЕЋА

Кад се најмање
Надаш
Она дође
И загрли Те
Снажно и бескрајно
То траје ...
Осрећена срећа је ту!

Од чега је саздана?
Од искрености
Од лепоте руку
Од искрених мисли
Од среће виђења

Осрећена срећа
То су моја деца
И њихова деца
Моје љубави
Мој следећи дан

Кад се најмање
Надаш
Она дође
И загрли те
Снажно и бескрајно
То траје ...
Осрећена срећа је ту!

ЗА РОЂЕНДАН

Николију Ћасићу

Погледам на сат
склопљене казаљке беху
Питам се
да ли на Тебе мислим Ја
или на Мене мислиш Ти
или Обоје исте мисли имамо
И спојени великом љубави Смо?

Ако сматраш да је глупо
волети сад

Сети се народне пословице
"За љубав никад није касно"
Зато се насмеши и прихвати
или смеј се и одбаци све

али једнострано

А Ја те душом волим
и телом желим.

Ако те желим то није грех
За све ти си крив...

Срела сам те

Кад обоје тужни смо били

Ја хтедох а ти ми даде

Звездани пут љубави

Нежне руке твоје ме миловаше

Слађане усне ме љубише

Мили глас ме опи

а тело топлоту живота подари.

Мили, за рођендан шта се дарује

Поклона прегршт мисле.

То је мало

Искреност ти дарујем

Парама се купит не може,

Садим цвеће по стазама којим ходиш

Обасјавам свој

мрачни кутак живота твог

И љубим тебе и твоја дела

И желим да те не изгубим.

ХУМОР И САТИРА

Саша Милетић, Крушевац

АФОРИЗМИ

- Да је Косово наше доказаће будуће епске песме.
- Брже не можемо у Европу. Стар смо ми народ.
- Седење на две столице највише жуља.
- Имамо слободу говора. Али, боље је да ћутимо.
- Истребљени народ је најпитомији.
- То ђубре мора да одлежи.
- Наши роботи су направљени од крви и меса.
- За њега нема зиме, све док његови пале и жаре.
- Неком секира падне у мед, неком на трећи пршљен.
- Од просјака деца могу нешто и да науче. Где зека пије воду.
- Гладнима је клин - чорба ремек јело.
- И у демократији има грађана који тешко живе. У њој свако може како хоће.
- Врата ЕУ широм су нам отворена. Уби нас промаја.
- Могу и Косово да нам узму. Опет је Србија већа од њега.
- Потонуле су нам све лађе. Дижидро!
- Месо? То је за гладне мисаона именица.
- Нама је интелигенција у мањини, јер имамо просту већину.
- На информативном разговору, постао сам случај за испитивање.
- Афористичари су као деца. Воле да се играју речима.

Др Михајло Ћирковић, Крушевац

АФОРИЗМИ

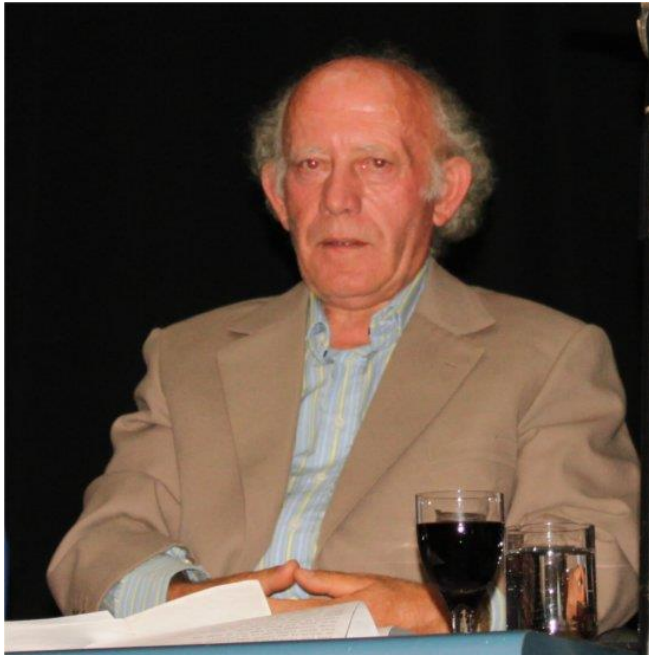
- * Све љубавне боли су исте, само су средства за умирење различита;
- * Бацајући мрвице хлеба, за повратак спасењу, Марица је правила стазу наде, колони гладних;
- * Човек има два ока. Једним да види туђе мане, а другим своје;
- * Моћ треба да има снаге да себе обузда;
- * Сигурнији смо док судимо, него када пресудимо;
- * Зашто се грчевито боримо за живот када је најлепше прошло;
- * Врати ми све поклоњене пољупце, некоришћене;
- * Смрт излечи човека и од најтежих болести;
- * Ко ће први лопатом иловаче да ми опрости?
- * Господ нас није обогатио даром, већ задужио;
- * Да ли је ТАДА у Њему заплакао човека део?
- * Ако последња кап прелије чашу, и прва је крива;
- * Слушање лудака је ширење лудила;
- * ОНЕ су имале: лепо око, лепу косу, леп глас, лепе усне, лепу кожу, леп стас... а све то имала је ОНА;
- * И правда и неправда су казне;
- * Да ли смо свесно исплели венац од трња, уместо од ловора?
- * Када пође не заустављај је. Ако се врати није "цела";
- * Волео бих да стварам, а не налазим, леп осмех у њој;
- * Остала је лепа, дух јој није остарио.

Братислав Костадинов, Крушевац

АФОРИЗМИ

- Споменик незнаном раднику се налази на углу Улице жртава транзиције и Улице буразерске економије.
- Ко лаже тај и краде, па се искраде и на крају га награде.
- Ум царује. Када не спава као клада.
- Снови пусти, а кошмари богати.
- Ако немате длаке на језику, биће чупаво.
- Банана државе нису безбедне. Због кора од банана.
- Камелеони нам нуде широк спектар шарених лажа.
- За разлику од маске, образ није обавезан.
- Гола истина је скинута са медија.
- Терао кера па му дошла маца на вратанца.
- Пали сте на полиграфу? Не брините, биће још испитних рокова.
- Стомак – како то гордо крчи.
- Народ је на дроги, а држава је гроги.
- Пришрафили су нам матичну државу.
- Кад си оглодан, ниси сав свој.
- Живот у Србији се одржава вештачки помоћу апарата – мобилних, таблета, компјутера...
- Још нисам одлучио ко ће бити главни јунак моје аутобиографије.
- Србија је дотакла дно. Панонског мора.
- Ретко ко је у стабилној вези. Већина је раскинула са мозгом.

Јован Арсић Јовче, Боботе - Александровац

АФОРИЗМИ

- Мафија даје гас, а нема кочницу.
- Занимљиви су али нису интересантни.
- Отварамо фабрике да се пролуфтирају.
- Они су дирнути, а народ погођен.
- Носим маску јер смрди на све стране.
- Јесу ми на око, али ми нису на срцу.
- На путу смо за странпутицу.
- Ја сам свој на свом, а они на моме.
- Ја бих напунио џеп, али исцепан.
- Није ни близу као што је било, далеко било.

Дарко Михајловић, Крушевац

АФОРИЗМИ

Размишљали смо срцем,
зато нам је душа у носу.

*

Свет је потпуно полудео.
Напокон нисмо мимо света.

*

Порастао је од када је ушао на мала
врата.

Сада га никако не могу избацити.

*

Није ми до читања књига,
али вас сам већ прочитао.

*

Кажу да се раније ништа није радило.
Сада вас раде како и колико хоће.

*

На Косову и Метохији нико не хапси
дилере дроге. Тамо је „демократски
запад“ повукао црту.

*

Пиатју ме шта бих на његовом месту.
Померио бих се с места.

*

Од када су наши постали њихови,
ни ми више нисмо своји.

Живи виртуелну стварност.
Она друга му је недоступна.

*

Када родољуб страда,
најпрецизнији метак погоди га у леђа.

*

Тешко је паметнима.
Не могу се лако камуфлирати.

*

Није лако паметнима.
Мисле и када не треба.

*

Ђутање је злато.
Зна, јер је за то добро плаћен.

*

Толико сам се повукао у себе,
да сам тотално ван себе.

*

Мечка је давно заиграла пред нашим
вратима. Сада је плесачица ветеранка.

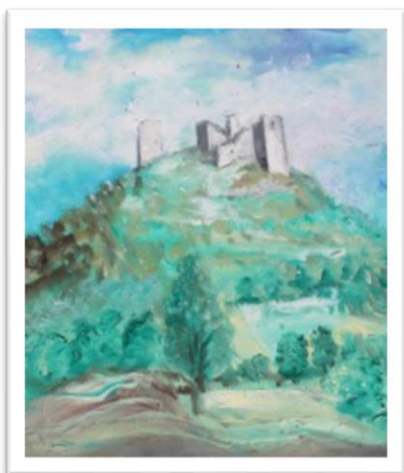
*

Скуп је образ. Многи су постали
сиротиња да би га сачували.

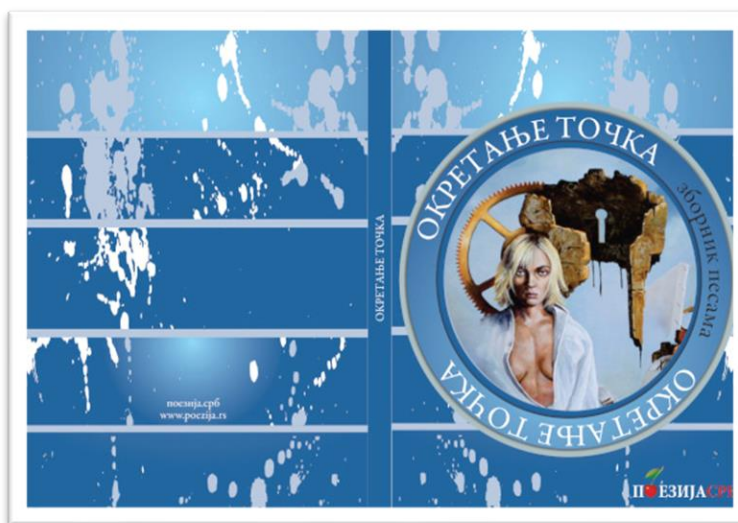
*

Смеју се док читају његов досије.
Воле афоризме!

МАНИФЕСТАЦИЈЕ

КОЗНИКУ У ПОХОДЕ 2013.

ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА НА КОЗНИКУ – Љубодраг Обрадовић

И остаће записано, да су сликари сликали, песници говорили своју поезију, а сви присутни пунили и напунили батерије лепотама Козника и дахом српске историје и традиције, која је у кљуну козничких орлова доносила надахнуће за нова уметничка остварења... Скоро као што су некад козе доносиле камен за изградњу утврђења... Иначе, Козник је Средњовековни град на обронцима Копаоника, у народу познат и као Јеринин град и спада међу неколико најочуванијих утврђења у Србији. Смештен на хиљаду метара надморске висине, Козник доминира долином Расине. У њему је столовао великаш Радич Поступович, у народу познат као Облачић Рајко или Рајко од Расине, а радо су га посећивали кнез Лазар и деспот Стефан Лазаревић...

Зов историје је усхтео, а ружа ветрова је 09.08.2013. године по 15 пут окупила песнике и сликаре на јединственој целодневној ликовно-поетској манифестацији *КОЗНИКУ У ПОХОДЕ 2013*. Ове године на манифестацији је представљена књига ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА, Удружења песника Србије – Поезија СРБ. Поезију из књиге су говорили: Далибор Ђокић, Љубодраг Обрадовић, Мића Живановић и Вељко Стамболија. У наставку је представљена и књига Горана Минића ОЧИ ПУНЕ НЕСАНИЦЕ и књига Аранђела Раке Јеличића КОПАНИК, а представили су се и песници из Прокупља окупљени око часописа ТОК.

Организатор и ове манифестације је био Центар за културне делатности и библиотекарство општине Брус, а манифестацији је отворио Алексић Раде – директор Центра за културне делатности и библиотекарство општине Брус у својству организатора.

Манифестацију је отворио Алексић Раде – директор Центра за културне делатности и библиотекарство општине Брус

Љубиша Бата Ћидић – идејни творац манифестације

Далибор Ђокић Ђоле, Брус

ИЗВИНИ

Извини
за све што нисам,
а требао сам.

Извини
за све што сам,
а било је погрешно.

Извини
за успавани мирис нота
у пијаној ноћи.

Извини
уморан сам
од бескрајних трагања.

Извини
што више стражар снова нисам
и песник који те воли
од ноћи до јутра
и до века.

Извини
што исти смо
пред овом пролазношћу
коју животом зовемо.

ИЗВИНИ!

Мирослав Мића Живановић, Крушевац

ОДЛАЗИШ

Остало је празно место поред стола,
разбила се чаша из које смо пили...

У очима твојим ни трага од бола,
као да једно другом ништа нисмо били.

Две црвене руже осташе на столу,
црвене од крви и просутог вина...
Нема песме наше да пркоси болу,
нек последње збогом свира виолина.

Иди, опростићу, збогом моја драга,
испили смо љубав као чашу вина...
Ако ноћас умрем за кафанским столом,
нека ми опело свира виолина.

А ти иди даље, немој да застанеш,
по стопама твојим нека цвеће цвета...
Ако неко пита шта је са мном било,
реци, ми смо били ко два краја света.

Љубодраг Обрадовић, Крушевац

Вељко Стамболија, Крушевац

ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА

Копка ме то окретање точка,
под млазом неумитне истине...
Мада време је сад за преча посла,
мада време је за скидање паучине.

Овај свет пун је подвала,
пун је борбе за опстанак голи.
На сваком кораку још једна рана;
зашто ситог глад не заболи?

Илузије потону кад заискри беда.
Идеали склизну као одјек гласа.
Нико нам слободу на поклон не да,
до слободе много је од крви таласа.

До слободе много је олуја,
а далеки и једини циљ опстанак.
Много тога нестане у вртлогу струја,
много тога човек задржи у себи.

Копка ме то окретање точка,
та неумитна коб судбине.
На крају се ипак све одмота,
нема никад бекства од истине.

НОВИ ВАРВАРИ

Са главе кров скидају
Из главе библиотеке односе

Између ребара циглу извлаче
Испод ногу темељ измичу

У очима прозоре разбијају
Погледу двориште сакривају

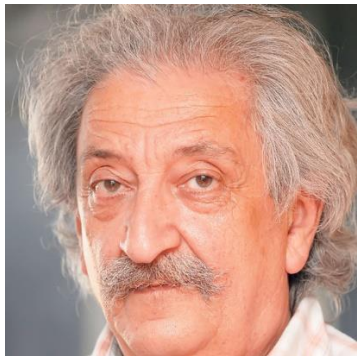
Испод леђа лежај извлаче
Са прса таваницу скидају

Рукама улазна врата истржу
Њедрима кључ краду

Кораку кућни праг забрањују
Души кућног свеца ускраћују

Из срца кољевку износе
Загрљају брачни кревет отимају

Са дланова туђе богатство краду
И још се хвале да рај граде

Представљамо Вам још неколико песама из зборника ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА**Перо Зубац, Нови Сад****ЗВЕЗДАНО ТАНЕ**

Лети небом Милић од Мачве
 Костур Радованов,
 Лети Милић Ледени
 Светлећа комета над
 Србијом, над завичајем,
 Од златног грумења
 Дара и доброте
 И светлом жарним у муклој
 Ноћи и густој
 Заспе кровове Белотића
 И мало Накућиште,
 И у невреме и у свевреме
 Се појављује као опомена
 Нама оставшима,
 Да не дамо забраву
 Да се закрили
 Јер док нас има
 И наде неке биће
 У ове после нас.

А за њим преци и свеци
 На балванима
 Небом пролећу
 У време сваких мена
 Као опомена
 Да не заборавимо
 Ко смо и што смо
 Остали ту, одабрани,
 Да се најбољих споменемо
 Увек и свуда где нас
 Очи поведу.

Лети Милић Станковић
 И све види и све чује
 И на сваки помен
 Рода свога
 Светлом небеским
 Изненадним
 Заблагодари.

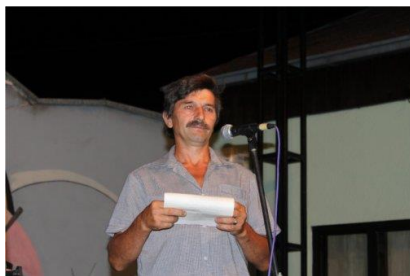
Крушевац, 27. 6.2011.

Борисав Бора Благојевић, Ћуприја**ЕВРОПЉАНИ**

Разрушише моје село
 Чаир мога постојања
 Што дедове моје памти
 Затамнише светлост дана
 У сивило невидело
 Па ми рањив месец пламти
 Православни носим печат
 Ћирилични крст судбине
 Истина је често слепа
 Али правда је њено име

Посекоше јасен стари
 Успомене и сећања у крошњама
 Што још чувам као дете
 И све гране поломише
 Где сад птице да ми слете
 Не певају већ бораве у јауке
 А Бог види и све чује
 Христове су моје муке

И поново памтим праштам
 Ни да кунем ја не унем
 Само врелом сузом срца
 Градим гнезда на згаришта
 Чекам да се врате птице
 У сва моја цвркутишта
 И још кажу да сам дивљак
 Неке хорде са Балкана
 Па како ће пред Господа
 Оног задњег судњег дана

Живота Трифуновић, Кобиље**БЕЗ ТОЧКА СЕ НЕ МОЖЕ**

Било јутро, подне или вече,
месецина или потпуни мрак,
уек на сваком месту
и у сваком тренутку,
судбину нашу кроји точак.

Није битно од каквог је материјала
важно је да се он окреће.
Неком наноси бол, тугу и патњу...
Поједине ставља на велике муке,
а има и оних којима доноси срећу.

На брзим потоцима и рекама,
ту нас често чека изненађење.
Наилазимо на воденице поточаре,
слушамо већ заборављене приче,
док се окреће воденично камење.

На свим друмовима широм света,
бродовима, пругама, сеоским атарима,
где год пођеш и камо се окренеш
и својим очима погледаш,
видиш точкове који се окрећу.

Исти је случај у фабричким халама.
Различити точкови покрећу машине,
тако тече процес производње,
неопходни новац се зарађује,
за будућност нико не брине.

Врте се точкови око своје осе,
брже или мало спорије се окрећу.
На разне начине се користи снага.
И сви их користе максимално,
да би извукли корист што већу.

Сви точкови овог света,
кад би стали, стало би све!
Без њих би стао живот.
И биће их зато увек, свуда!
Поклонимо им се, а они
ће се вртети, вртети и вртети...

Драган Тодосијевић, Треботин**СЛОВО ПО СЛОВО**

Слово по слово,
саставих реч.
Реч по реч,
саставих стих.
Стих по стих,
саставих песму.

Песму која ће
вечно да живи у мени,
у мом срцу.
Песму која ће
да говори о мени,
о мојој прошлости,
о мом завичају...

Слово по слово...

Реч по реч...

БЕСКРАЈНЕ РАВНИЦЕ

У ноћи пуној месечине,
док звезде падају са неба,
док река мирно тече,
завичај мој почива.

Сања бескрајне равнице,
на којима лете лептири среће,
на којима горе ватре,
које се никад угасити неће.

И док ватре у срцима горе
и завичај мој почива,
сваки лист са горе,
о бескрајним равницама снива.

Горан Минић, Брус

ОЧИ ПУНЕ НЕСАНИЦЕ

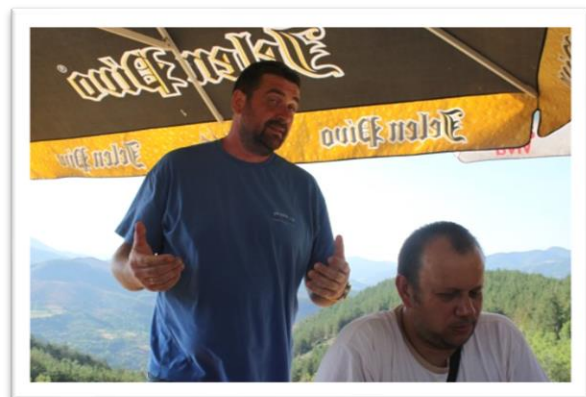
Питали си
Како до снова
До крошања у којима
Седи љубав

Месечева рука
Разлила се над граном
Док смо слали пољупце
Новом дану
И бојали се истине

Пише ти све у зеницама
И где смо то погрешили
Када смо једну ноћ
Спавали међу звездама

И ноћас мислим на тебе
Очи пуне несанице
Кога љубиш

Не могу да заборавим
А морам
Не можеш ни ти
А мораш
Живимо
Јер морамо

Љубиша Красић

Драган Огњановић

Томислав Милетић, Крушевац

СОНЕТНИ ВЕНАЦ

1.

Магичне лепоте у очима жене,
у сонетни венац биће насликане,
остаће за вечност црне очи њене,
у стихове, риме – строфе испеване.

Сонетни су венац, у песничком виду,
створили мудраци из Сијене – града,
последњи стихови, што по реду иду,
почетак су нових сонета – балада.

Магистрала биће ода њеној слави,
скуп стихова задњих, сонета на крају,
кад се све по реду у венац састави,

добиће се песма – а акростих ту је;
откриће се име и сви ће да знају –
а и звук шио њиши и јасно се чује.

МАГИСТРАЛЕ

Магичне лепоте у очима жене
А и звук што пишти и јасно се чује
Растура по небу к'о облаке снене,
И глас о лепоти по свету путује.

Немир се преноси преко тужних поља,
А откочи траве падају крај реке,
Мало је уздаха што их диже воља
А још мање слутње из душе далеке.

Радост се просипа за њиховим трагом,
И лепота тражи све песничке музе
Једна се је душа удружила с врагом,

А срећа уступа место иза туге
Нема овде више ни плача ни суза,
А Богиња спава с оне стране дуге.

(Сонетни венац се плете и даље: Марина је са Бобаном уплела Бранимира и Маријану, а њих двоје су са Аном и Марком уплели, Бобана, Ленку, Лану и Филипа). Изводи из песме СОНЕТНИ ВЕНАЦ објављеној у књизи ВЕТРЕЊАЧА

Мр Јован Михајило, Нови Сад

ИМАО САМ ЦВЕТ РУЖИЦУ

Живот хронос већ пролази,
мени Руле не долази.

Сунце сија, косу мази
и меље нас зуб времена.

И носи нас морска пена,
на вашару лоповштине.

Циче шине понижења
и шкољка се нешто мјења.

У бисеру, у угризу,
живот тече, старост близу.

Мој је отац имо претке,
орао је кромпир ретке.

Ја промених две државе,
остале нам само главе.

Пет поднебља Покрајина,
на памети Троглав Дрина.

Више нема реалности,
Бог нек прости, ја не могу!

Хоћу слогу и ожиљак у сред среде,
дани јуре, дани бледе.

И они нам срце леде,
гледам видик, недогледе.

Под Троглавом село спава,
на Динари бела лава.

Спржен камен. Дина рида,
носталгија срце кида.

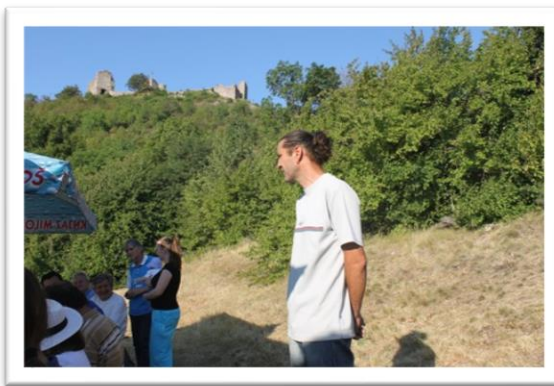
Нема хлада, нема стада,
али има нека нада.

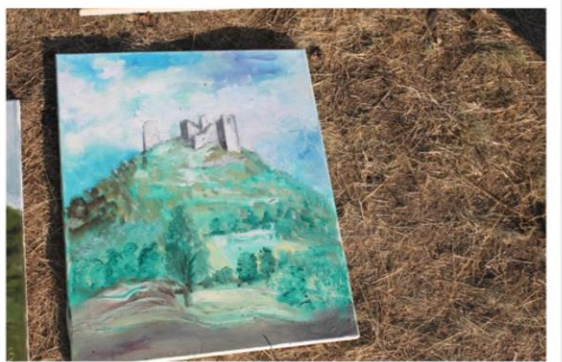

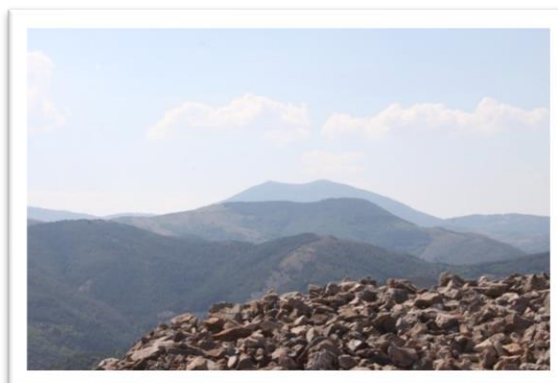
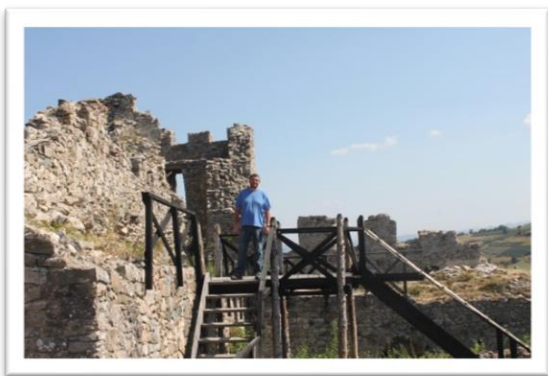
Рака Јеличић

Мијодраг Јанковић

ФЕДРАРО 2021.**СУПЕС 2021. – Љубодраг Обрадовић**

У Етно кући Слободана Стојановића у Жабару, у оквиру 24. ФЕДРАРА, 29 јуна 2021. године, одржана је ликовна колонија “Мр Ратко Тодосијевић Баћо” и “СУПЕС” - песнички сусрети чланова Удружења песника Србије „Поезија СРБ” под називом “ВИДОВДАН ПоезијаСРБ 2021”. Након прошлогодишње паузе, када је ФЕДРАРО симболично уприличен, ове године у оквиру 24. манифестације у Белој сали Културног центра 20. маја изведена је представа Ђавоља посла, а дан након Видовдана уприличена ликовна колонија и сусрети песника чланова Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ.

Организатори су и овога пута били КУД “Вук Карацић” Треботин, Жабаре и Мала Врбница и Културни центар Крушевац, а суорганизатор Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу.

Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу је за ову прилику извело поетски програм под називом “ВИДОВДАН ПоезијаСРБ 2021.” На сусретима је песницима представљен нови број Часописа за поезију ПоезијаСРБ број 16. и уручене су награде са првог међународног конкурса “ВИДОВДАН ПоезијаСРБ 2021.” Програм је отпочео песмом Миће Живановића *ДАН ПОСЛЕ*, која је победила на конкурс у категорији одраслих песника. У категорији младих песника победила је Јована Марковић са песмом *ВИДОВДАН*. На следећем линку можете прочитати ко је све добио награду на првом међународном конкурс ["ВИДОВДАН ПоезијаСРБ 2021."](#)

Поводом 650 година од оснивања Града Крушевца, у позоришту је 27. 6. 2021. године одржана свечана академија, на којој су додељене Захвалнице појединцима и колективима, за изузетан допринос развоју Града. Свечана академија отпочела је специфичном видео сторијом из прошлих времена, али и сценским оживљавањем актуелног тренутка, за шта креативни сценарио потписује Крушевачко позориште. У кратком филмском приказу у продукцији Радио телевизије Крушевац, приказана су достигнућа током последње године. Част да отвори Академију имала је градоначелник Крушевца Јасмина Палуровић. Говор градоначелнице можете погледати [овде](#). Награде је уручио Братислав Гашић, директор Безбедоносно информативне агенције.

Посебну част нам чити то што су ВИДОВДАНСКЕ ЗАХВАЛНИЦЕ поводом 650 година од оснивања града Крушевца, на предлог Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ добили и Мирослав Мића Живановић и Предраг Ђирић у име КУД-а “Вук Карацић” из Треботина, Жабара и Мале Врбнице. Погледајте неке од фотографија у вези са доделом и промоцијом захвалница...

Мирослав Мића Живановић добија ЗАХВАЛНИЦУ града Крушевца од Братислава Гашића

Предраг Ћирић, председник КУД-а Вук Караџић из Треботина, Жабара и Мале Врбнице, добија ЗАХВАЛНИЦУ града Крушевца од Братислава Гашића

Предраг Ћирић, председник КУД-а Вук Караџић из Треботина, Жабара и Мале Врбнице је такође добио ЗАХВАЛНИЦУ града Крушевца

Коју су Мирослава Петронијевић и Љубодраг Обрадовић показали на ФЕДРАРУ 2021.

Мића је добијену ЗАХВАЛНИЦУ показао колегама песницима на ФЕДРАРУ 2021.

На СУПЕСУ 2021 је добио и диплому за освојено прво место са песмом ДАН ПОСЛЕ на конкурс "ВИДОВДАН ПоезијаСРБ 2021".

Мирослав Мића Живановић - ДАН ПОСЛЕ

29.06.2001.

Јуче је ђаво засео на престо Лазарев
Господе. Продали смо душу
поклекли на колена пали.

Ако је ово понижење, спасење које нудиш,
ако смо толико мали, нека је проклето име
српско, род и вера, Душанова молитва
Кнежева клетва и вечера и Видовдан.

Пукни земљо, развалино.
Туђино без стаза и путоказа.
Нека ти се дроб зацрвени, кад немаш образа
нека те избришу, да знам да те нема
да си ничија више, страна.

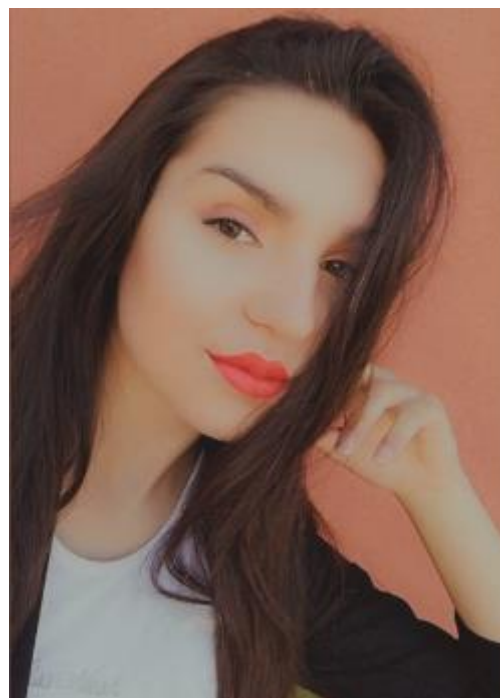
Изроди броје туђе, као да немаш својих рана.
Утркују се да те обешчасте, да стекну славу,
у твојим бедрима, змије у недрима.

Плаву гробницу хоће да расточе
Солунско гробље да преору,
да не сведоче шта си била,
а шта си данас, без лица и граница

Бути Лазарица, Сопоћани, Студеница,
јеца Грачаница, али без гласа,
да се не чује од стида.

Тражимо спаса под сатанским скутом.
на дан Светог Вида, мој Милане, Лазаре,
Милоше, Милутине, Стефане сине...

Моја суза гине
у бездану ништавила
продате људске душе

Јована Марковић - ВИДОВДАН

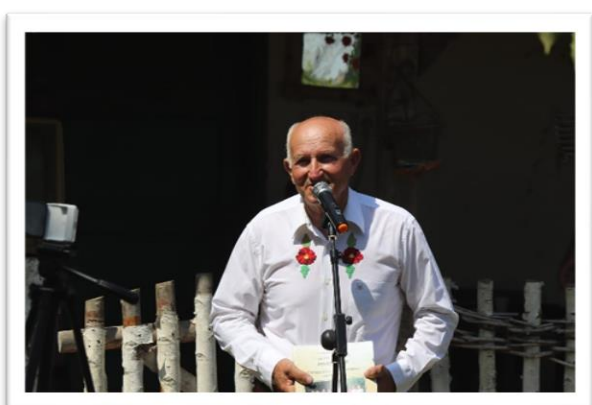
Душа зору чека ко погубног дана,
где уз смрт су певали славуји са грана
где пали су божури, заштитници вере,
где чуван је завет током тамне ере,
где Богу, по суду, дати су животи
који крст су бранили на српској
голготи.

Лазарица пева звуком старих звона
Безимену песму, без и једног тона,
да Небеско царство чека и постоји
и да нико не треба смрти да се боји,
да живеће Српство док год има зора
и преживети искушења кошмара и
мора.

Да Бог све нас гледа, подједнако воли,
Свети кнез се Лазар за Србију моли,
док год божур цвета и славуји поје
народ ће и земља Света да постоје.
Док је Видовдана, док се небо плави
дан Косовског боја
Српство ће да слави!

© Марковић Јована,
(3.) разред Гимназије у Крушевцу,
одељење 3/7

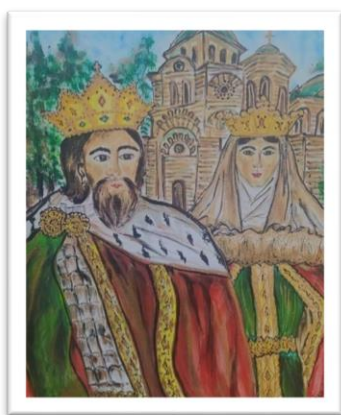
Ликовна колонија "Мр Ратко Тодосијевић Баћо" – Љубодраг Обрадовић

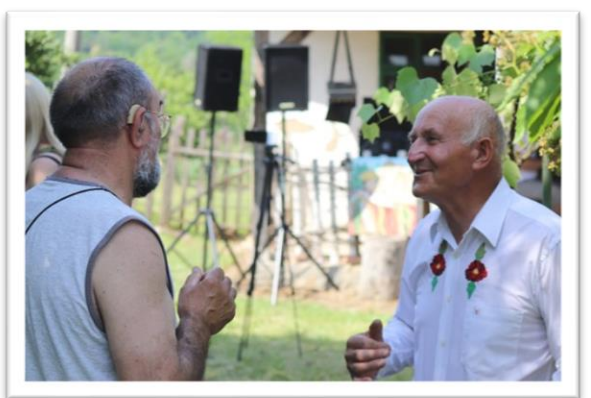
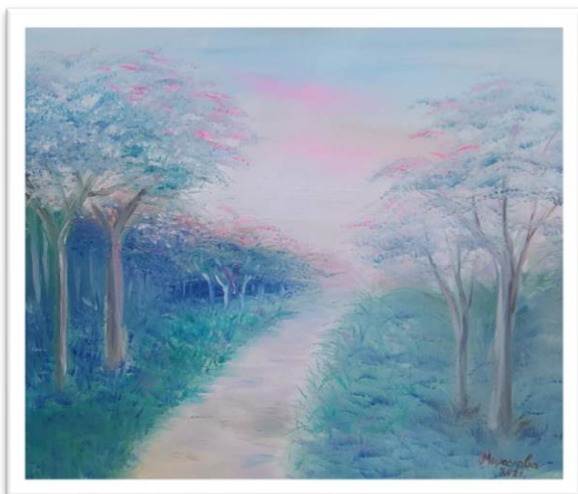
На 24 ФЕДРАРУ 29. 6.2021. године, одржана је традиционална Ликовна колонија, коју је давне 1998. године основао сликар мр Ратко Тодосијевић, а од ове године се реализује под именом: Ликовна колонија "Мр Рато Тодосијевић Баћо". Ове године је планирано да на колонији учествују сликари: Живорад Милановић Маки, Драгутин Атансковић Кежа, Дијана Обрадовић, Мирослава Петронијевић и Новица Симић.

Мр Ратко Тодосијевић Баћо, Крушевац – слика на ФЕДРАРУ
- по њему од 2021. године ликовна колонија ФЕДРАРА носи име

Мр Ратко Тодосијевић Баћо – пуковник, сликар, песник и велики заљубљеник у све врсте уметности и културних дешавања, од сликарских колонија до песничких сусретања. Рођен је 1945. године у селу Треботину, општина Крушевац. Пуковник је у пензији, војни обавештајац, дипломата, правник, политиколог, сликар, песник, новинар, публициста... Добитник је великог броја награда, повеља и других признања за допринос безбедности земље, војне науке и развоја културе и културних догађања. Сматрају га великим боемом, центлменом, шмекером...

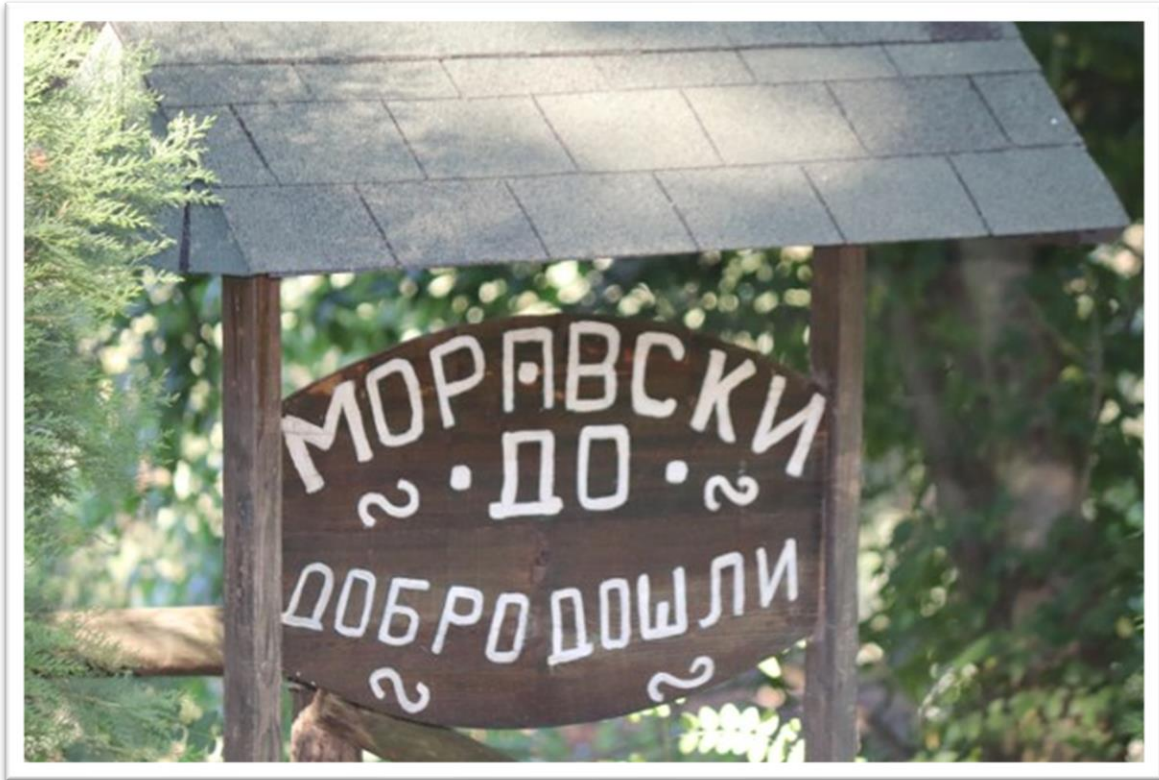

Мр Ратко Тодосијевић Баћо - по њему од 2021. године ликовна колонија ФЕДРАРА носи име

Учесници Ликовне колоније 2019.

ДУША ТРОМОРАВЉА 2021.

МОРАВСКИ ДО 7. 8.2021. – ДУША ТРОМОРАВЉА 2021. – Љ. Обрадовић

Ове године, поетско-музичка манифестација „ДУША ТРОМОРАВЉА“, уместо на месту где се састају Јужна и Западна Морава и чине Велику Мораву, највећу домаћу реку, одржана је по пети пут 7. 8.2021. године у прекрасном амбијенту Етно куће „МОРАВСКИ ДО“, мало изнад Град Сталаћа поред Јужне Мораве. Организатор манифестације био је СПС Ђићевац, конкретно Боривоје Бора Видојковић – председник. У организацији су му помогли и МО СПС-а Сталаћ, а традиционално у припреми награда манифестације помогли су и Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу и КК Душан Матић из Ђуприје.

Програм је осмислио и водио Боривоје Бора Видојковић, а награде је уручио Љубодраг Обрадовић – председник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу, уједно и председник жирија. Учесници овогодишње манифестације „ДУША ТРОМОРАВЉА“ били су: Слађана Бундало, Мирослав Живановић, Богдан Јевтић, Љиљана Тамбурић, Градимир Карајовић, Милосав Ђукић Ђука, Првослав Пендић Пенда, Љубодраг Обрадовић, Сабах Ал Зубеиди, Миле Лазаревић, Хранимир Храње Милојковић, Љубиша Вељковић, Марко Вељковић, Бранко Ђировић Ђиро, Мирослава Мира Смиљанић из Град Сталаћа, Здравко Сретеновић и Мирослав Митровић из Багрдана, Томислав Симић и Александар Дрндаревић – књижевник из Ђуприје. У Музичком делу учествовали су невероватни: Мирослав Стаменковић-Линда са својим наследником унуком Ђорђем и чувени гитариста Дејан Живковић. Гости су били: Горан Ђирић Ђира – секретар ГО СПС-а за Крушевац и председница општине Ђићевац др Мирјана Кркић, Горан Мацић – секретар ОО СПС Ђићевац и Драган Нагулић – председник МО СПС Сталаћ.

На манифестацији „ДУША ТРОМОРАВЉА 2021.“ су додељене следеће награде и похвале:

Песникиња Троморавља: Слађана Бундало из Крушевца

РАЊИВА ПЕСМА

Моја си срећа и туга
моје небо и моја дуга
моја си песма и тишина
моја звезда из даљина

Моје надање и моје
страдање
мој стих и рима
сан и моја јава
чежња која не јењава

Моја слатка слутња
мој уздах и жудња
Бол си која не боли
већ само у души стоји

Чувам те као зрнце среће
да си крај мене
кад ме живот неће
Чувам те као делић дуге
да си крај мене
кад боје почну
да се губе

Песник Троморавља: Мирослав Мића Живановић из Крушевца**МЕЊАО БИХ СВОЈ ЖИВОТ**

Мењао бих свој живот за псећи
 Није важно порекло ни раса
 Без корена и познате лозе
 Да слободно лајем из свег гласа

Да не мислим о сутрашњем дану
 Да не пазим на коју ћу страну
 Да не читам законе и књиге
 И не бринем белосветске бригае

Да никада не уђем у банку
 Да не морам ни у једну странку
 Да авлија буде моје царство
 Кост бачена читаво богатство

Пасји живот мењаћу за псећи
 Да до краја проживим ко човек
 И судбину поделим са псима
 Боље с њима него с нељудима

Кондир госпође Јелице: Матилда Јанковић из Ђуприје**ПЕСМА О ЛЕПТИРИЋИМА**

Ах, ти лептирићи
 Не дају ми ни мало мира
 Лепршају у такту своме
 Као да оркестар свира

И тако из ноћи у ноћ
 Проспу се звезде по мени
 Тада их пажљиво скупљам
 Ујутру да дарујем Теби

Ах, ти лептирићи
 У годинама мојим
 Поприличну збрку праве ...
 А ја?... У Твом стиху постојим!

Топуз војводе Пријезде: Бранко Ћировић Ћиро из Ћићевца

КОРЈЕНИ

Корјени су наши тамо
Гдје најљепше свићу зоре
Гдје Дурмитор дира небо
Гдје крш љуби сиње море.

Тамо гдје се чојство цјени
И громова чује јака
Гдје почива Његош славни
Гдје је Српска колијевка.

Тамо гдје се гуске чују
Гдје је ријеч ко светиња
Гдје Биљарду Ловћен чува
Под скутима код Цетиња.

Тамо гдје најлепша зора гране
Него игдје много прије
Тамо гдје је Свети Острог
Гдје је Свети Василије.

Тамо гдје је Српство свето
Звук гусала гдје се чује
Тамо гдје се образ чува
Гдје се лажно не србује.

Тамо гдје је свијет стамен
Гдје је лоза Немањића
Гдје борави Свети Сава
Немањића гдје је камен.

Тамо гдје су манастири
Милешева, Дубочица
Света Петка и Тројица
Архангели и Довоља
Ту је наша колијевка
Родно мјесто праћедова.

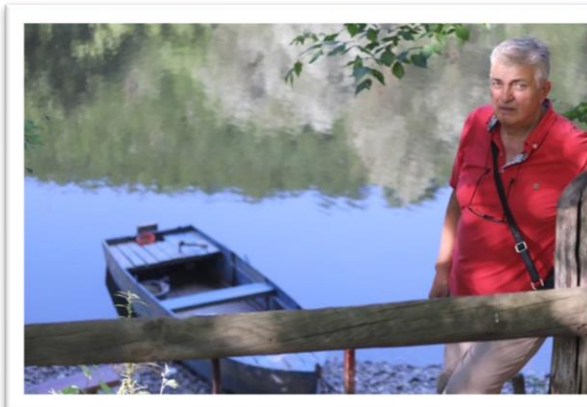
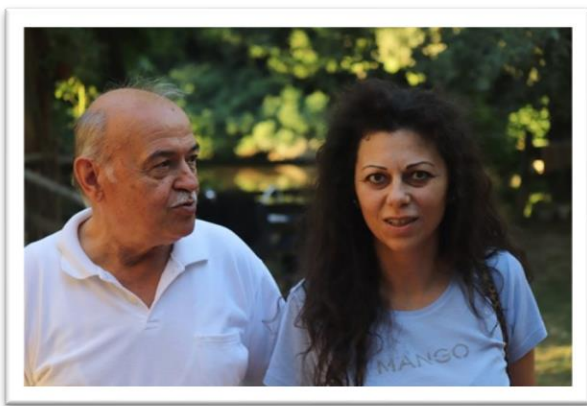
Тамо гдје се Српство чува
И за њега глава даје
Тамо гдје је Православље
И усправно гдје се траје.

МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2021.**Беловодске луле се опет ките – Љубодраг Обрадовић**

На Западној Морави у селу Бела Вода, 15. 8.2021. године, по тринаести пут (са прошлогодишњим прекидом због короне) одржана је јединствена песничко-културна манифестација „МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК“ чији је идејни творац др Велибор Лазаревић, а коју заједнички организују: Вукова задужбина, КУД Ратко Јовановић и МЗ Бела Вода, Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу и Друштво српско-руског пријатељства ПРВОСЛАВЉЕ из Крушевца. Ове године како суорганизатор прикључила се и штампарија СаТЦИП из Врњачке Бање – пословна јединица Читлук код Крушевца.

Програм је и ове године реализован на три простора: у Музеју клесарства у Белој Води, на Великој Беловодској чесми и на обали Западне Морави у Белој Води. Наравно, четврто место, у кафићу „ТИРОЛ“ било је најтоплије, па је ту било милина дружити се са песницима, музичарима и гостима овогодишње манифестације „Моравски цароставник“.

Домаћин ове изузетне манифестације је био је професор Предраг Дашић, који је на Беловодској скели одржао беседу, а на Беловодској чесми камен моравски белутак, као симбол манифестације предао следећем домаћину, Томиславу Димитријевићу Томаку из Трстеника.

По доласку свих учесника и гостију манифестације за све њих је приређен пријем у Музеју клесарства у Белој Води, где их је идејни оснивач манифестације др Велибор Лазаревић упознао са историјатом музеја.

Програм је настављен на Беловодској чесми где су водитељи били Љубодраг Обрадовић и др Велибор Лазаревић. На чесми су венчићем од цвећа закинули 6 лула и изговорили своје стихове о води песници и песникиње:

- Љубица Жикић, Крагујевац
- Милосав Ђукић Ђука, Крушевац
- Хаџи Љиљана Плавшић, Чачак
- Бранко Ђировић Ђиро, Ђићевац
- Даница Ђурић, Лајковац
- Томислав Димитријевић Томако, Трстеник

На крају програма на Беловодској чесми, домаћин ове изузетне манифестације Предраг Дашић је камен моравски белутак, као симбол манифестације предао

следећем домаћину, Томиславу Димитријевићу Томаку из Трстеника и заједно са њим испио чашу црног вина. Затим је централни програм МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК, који је водила Светлана Ђурђевић Ђурђа, одржан на Беловоској скели. На скели су говорили следећи песници:

- Љубица Жикић, Крагујевац
- Милосав Ђукић Ђука, Крушевац
- Хаџи Љиљана Плавшић, Чачак
- Бранко Ђировић Ђиро, Ђићевац
- Даница Ђурић, Лајковац
- Томислав Димитријевић Томако, Трстеник

Придружили су им се песници Удружења песника Србије ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу:

- Љубодрог Обрадовић, Крушевац
- Светлана Ђурђевић, Крушевац
- Мирослав Мића Живановић, Крушевац
- Саша Милетић, Крушевац
- Провослав Пендић Пенда, Крушевац
- Милан Марковић Лака, Крушевац
- Боривоје Бора Видојковић, Ђићевац

Као и песници:

- Хаџи Иван Милановић, Јасика код Крушевца
- Раденко Бјелановић, Крагујевац
- Зоран Ранитовић, Крагујевац
- Митар Лутовац, Крагујевац
- Томислав Симић Калпачки, Крушевац

За музички тренутак били су задужени: гуслар Бранко Ђировић Ђиро, хармоникаш и певач Мирослав Стаменковић-Линда и певач Мирослав Живановић.

И то је било све за ову годину. Довиђења до следеће манифестације МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК у Белој Води...

Светлана Ђурђевић је водила програм на Беловодској скели

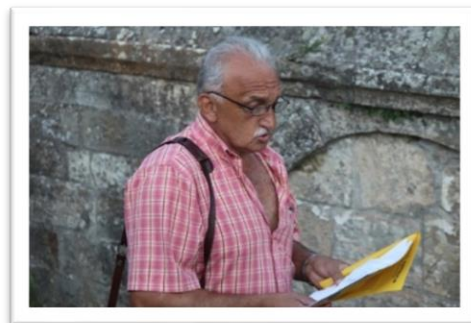
Љубодраг Обрадовић је водио програм на
Беловодској чесми

Др Велибор Лазаревић говори на
Беловодској чесми

Љубица Жикић из Крагујевца

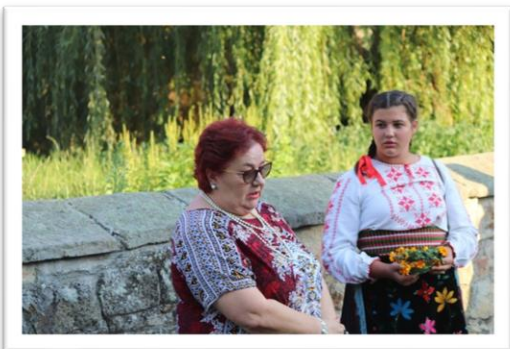
Милосав Ђукић Ђука из Крушевца

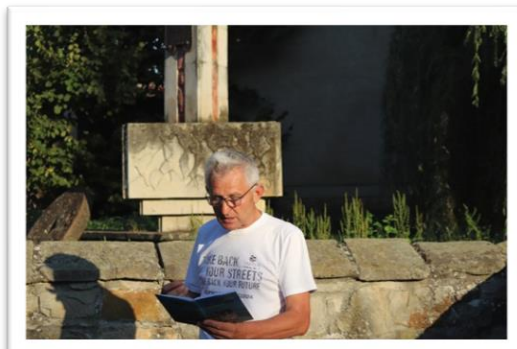
Хаџи Љиљана Плавшић из Чачка

Бранко Ћиrowић Ћиро из Ћићевца

Даница Ћурић из Лајковца

Томислав Димитријевић Томако из Трстеника

Песници који су говорили своју поезију на
Беловодској чесми

Предраг Дашић предаје Беловодски белутак
Томислав Димитријевић Томако...

А онда испијају вино да потврде договор о
новом домаћину

Предраг Дашић говори беседу

Предраг Дашић говори своју беседу

Живимо у времену када је тешко проценити да ли човека теже погађа загађеност његовог природног окружења у коме егзистира или загађеност друштвене средине и загађеност духа сваког појединца. Због тога реч као Божји дар има значајну улогу у оплемењавању људског бића и његовом просвећењу, или супротно његовом суноврату. Од скупа речи стварају се реченице, које имају значење и које могу представљати "информацију". При томе се под појмом информација подразумева "знање о себи и свом окружењу потребно за живот и она је основ свих интелектуалних акција ... она је сиров материјал за размишљање..." Информација има значење неког "саопштења (обавештења), објашњења или поруке која поништава или умањује неку неодређеност и смањује неизвесност".

Постоје разне врсте информација (самим тим и реченица), и то: позитивне или негативне, краткотрајне или дуготрајне, чврсте или лабилне, моћне или слабе, описне или извршне, лепе или ружне, лаке или тешке, веселе или тужне итд.

Основне карактеристике информације (тима и реченице) су:

- ~Информација поседује фундаменталну вредност, као и новац, роба, рад или сировине и она има карактеристике које се могу идентификовати и мерити, као што су: метод, тешкоћа и цена добијања, сврха у којој се користи (корисност) и различите облике и средства којима се ствара, правила према којима се са њом поступа и принципе како се она обрађује;
- ~ Информација постоји у разним степенима чистоће и корисности и она се може пречистити и обрадити да би јој се повећала вредност;

- ~ Информација пролази кроз различите фазе које је преносе и мењају од сакупљања, преко побољшавања до коришћења;
- ~ Информација у току свог преношења може значајно променити облик у позитивно или на жалост у негативно и сл.

Према томе, информација је протумачени податак о појави коју он представља, а знање је умеће и вештине познавања и / или разумевања информација и чињеница, које је стечено искуством и / или образовањем. За знање је позната и следећа дефиниција: "знање је способност људи да користе информације и чињенице за решавање сложених проблема и прилагођавање променама". Знање и идеје, данас, представљају производ и основу како индивидуалног тако и друштвеног развоја и напретка. Слични појмови знању су: истина, вера и мудрост.

У зависности од облика интерпретације реч/ реченица може бити: изговорена или написана. Изговорена и написана реч су дар Свевишњег. Заједничко овим речима је њихова моћ.

Изговорене да у трену покрену масе у стампедо који руши све пред собом, а дужина трајања те људске лавине зависи од дужине дозирања изговорених речи, док моћ написане речи је временски неограничена и непотребно ју је хранити.

Изговорена реч моментално заплусне оне до којих допре и одлети у етар, изгуби се и нестане у ваздуху у који смо уроњени. Наша чула нису у стању да је поново приме, да је задрже и зауставе. Она тренутно дејствује као прасак грома иза кога остаје још само ехо и то врло кратко, а затим све покрије тишина и мук.

Изговорена реч - лепа или ружна, лака или тешка, весела или тужна - увек је лепршава и траје колико један трен. Само што се родила, она већ умире и нестаје - као и човечији дух.

Написана реч је стамена - трајнија и чвршћа од гранита. Не може се уништити. Траје и не могу јој наудити ни време ни људи-нељуди, који су је уништавали на разне начине све до спаљивања на ломачама.

Написана реч са позитивним предзнаком је светлост - сунчани зрак у најдубљем мраку.

Она је путоказ у безнађу и беспућу.

Изговорена и написана реч са негативним предзнаком је тотални мрак у најсветлијем дану.

Предраг Дашић

Учесници манифестације МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2021.

Биографија – Предраг Дашић , 1958. Пећ

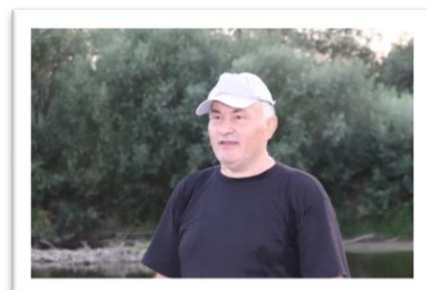
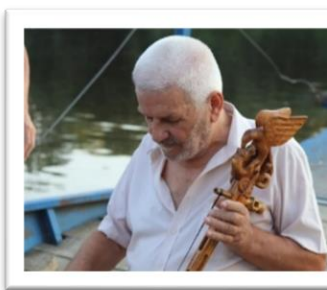
Рођен је 1958. године у Сиги код Пећи. Живи у Читлуку код Крушевца. Дипломирао је на Машинском факултету Универзитета у Приштини, Производни смер, 1982. године. Магистарски рад одбранио је 1985. године на Машинском факултету Универзитета у Београду, смер производно машинство и примена рачунара. Изабран је за почасног доктора наука ДГМА (Донбасская государственная машиностроительная академия) универзитета из Краматорска (Украјина), 2010. године. Такође, додељен му је други почасни докторат наука од стране УТА (Українська Технологічна Академія) академије из Кијева (Украјина), 2018. године.

Предаје групу предмета из Производних и информационих технологија у Академији струковних студија Шумадија – Одсек Трстеник. Одржао је велики број гостујућих предавања за студенте академских, мастер и докторских студија у региону (Босна и Херцеговина, Бугарска, Црна Гора, Хрватска, Румунија, Русија, Украјина).

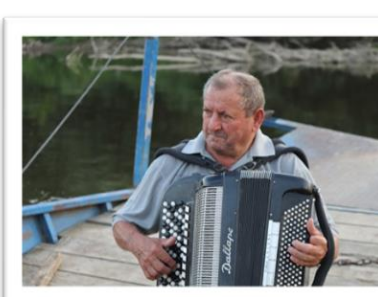
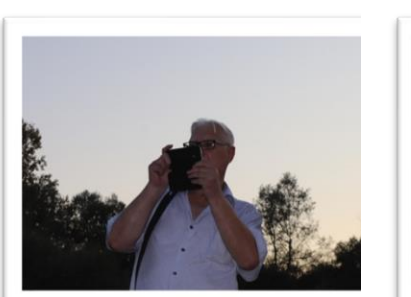
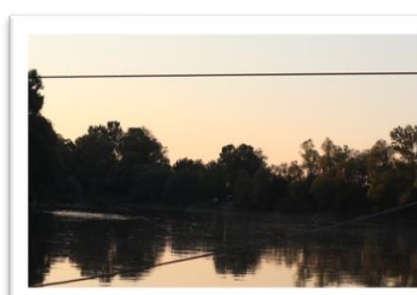
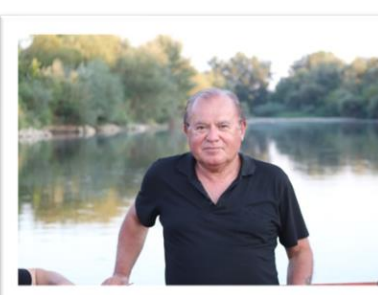
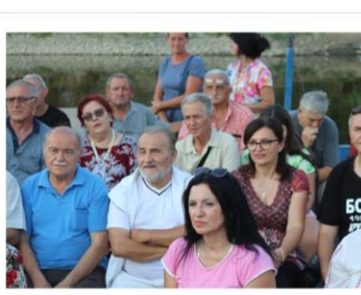
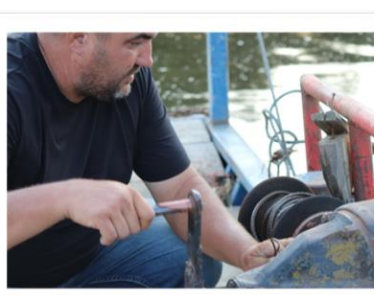
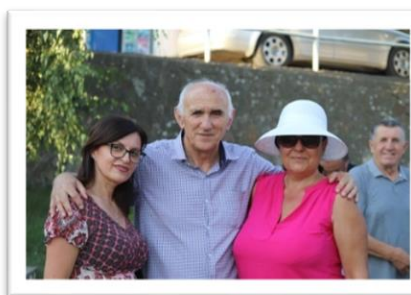
Објавио је више од 600 научних радова, од тога 220 радова у часописима, 50 радова по позиву и више од 330 радова на међународним и домаћим конференцијама. Такође, објавио је 7 научних монографија и 5 књига. Био је уредник више од 60 зборника радова у штампаној и у електронској форми. Значајан допринос дао је у оквиру аутоматизације инжењерских послова, тако да је развио 14 нових корисничких програма, за примену теоријских и практичних метода у решавању конкретних инжењерских проблема, који се са успехом примењују у пракси. Такође, аутор је 3 техничка унапређења и 3 патента. Учествовао је у реализацији 10 научно-истраживачких пројеката које је финансирало Министарство за науку и технологију и био је руководиоца међународног Словачко-Српског пројекта.

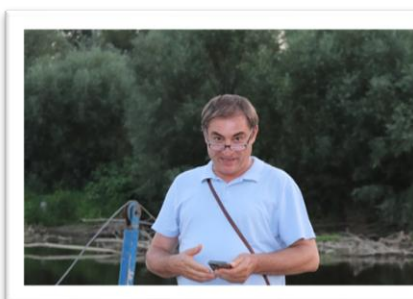
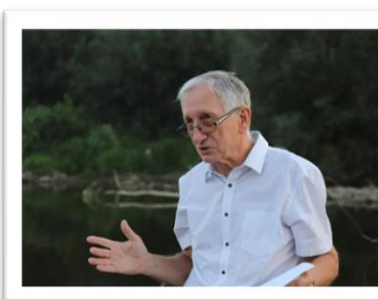
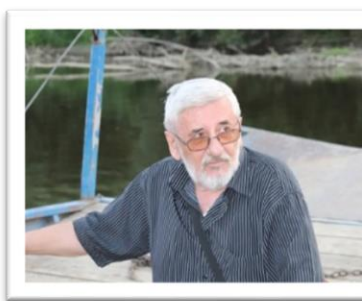
Члан је научног и програмског одбора више од 50 међународних конференција и члан уређивачког одбора више од 20 међународних часописа. Члан је следећих националних техничких академија наука: Њујоршке академије наука (NYAS), од 2006. године; Украјинске технолошке академије (УТА), од 2009. године; Украјинске Академије инжењерских наука (АИНУ), од 2011. године; Српске краљевске академије наука и уметности (СКАНУ), од 2015. године; Грузијске инжењерске академије (ГЕА), од 2019. године; Националне академије наука високог образовања Украјине (НАН-ВОУ), од 2020. године и Инжењерске академије Србије (ИАС), од 2020. године.

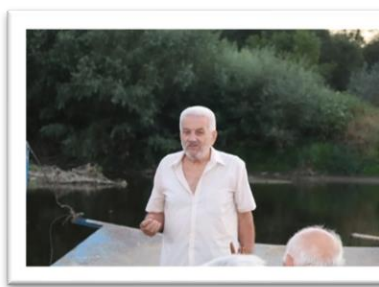
Изабран је за Председника УТА академије за Балкан, у септембру 2017. године. Добитник је бројних награда, признања и диплома, за допринос у научном и иновативном раду и међународну сарадњу, две "Награде за животно дело" и Ордена за науку УТА академије.

ПоезијаСРБ - ИЗАВАЧКА ПРОДУКЦИЈА 2021.

У редовном месечном репертоару Крушевачког позоришта за октобар 2021. предвиђен је и програм "ПЕСНИЧКА СУСРЕТАЊА" у организацији Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ, али смо, због мера опрезности одлучили да се поменути програм не одржи када је планирано, већ да сачекамо повољнију прилику. Како смо на том програму планирали да представимо издавачку продукцију Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ за 2021. годину, то јест све књиге објављене од прошлог Сајма књига и издаваштва Расинског округа до овогодишње Изложбе књига Расинског округа, одлучили смо да поменути књиге представимо у часопису ПоезијаСРБ број 17., а тиме и на нашем порталу: <https://poezija.rs/pesnici/pdf/>

Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу је у периоду од октобра 2020. до октобра 2021. објавило је 19 књига и 2 часописа. Мало ли је? Објавили смо:

Часописи за поезију ПоезијаСРБ број 15. и број 16.

Шта издвојити из њих? Тежак задатак, али решење лако. Прочитајте оба броја (а и све друге објављене бројеве) јер их бесплатно можете преузети на нашем сајту у ПДФ-у на линку: <https://poezija.rs/pesnici/pdf/>. А за Вас овде, издвојио сам уводник из броја 15.

КАД СУ МАЛИ ВЕЛИКИ – Љубодраг Обрадовић

Шта рећи кад се зачују речи "Беловодска Розета", на шта помислити кад се помене "МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК", шта закључити кад се изустити Беловодски музеј вајарства и клесарства?

Ја мислим, закључујем и ево, кажем, да је тако танка нит, а у овом случају готово невидљива, која дели културу једног села, какво је БЕЛА ВОДА, од културе многих развијених градова широм Србије и да су Беловођани одавно креирали образац, или клише понашања, за све који мисле да и село има право и на хлеб и на игре.

Све велике идеје су крајње једноставне и доносе понос и резултате и оном ко их се сети и подсети све око себе, (и сараднике и оне који то нису, да су управо то имали на уму, тек што нису изустили ...) и оне који у свему, свесно или несвесно учествују. После велике идеје учини се да је све лако постићи и доћи до жељеног циља, а није. Пре игара и аплауза или звиждука, треба пролити море и "зноја и суза" да би се жељено остварило.

Али Беловођани имају и Вељу и Божидара и Радета и Љупчета Чугу и Дису... и многе, многе друге, од којих сам ја неке упознао, а многе и нисам, којима не фали ентузијазам да осмисле и одраде овако велике пројекте и да као сунце обасјају Србију незаборавом БЕЛОВОДСКИХ РОЗЕТА и стиховима са скела на сред Мораве уз звуке фрула и таласа.

Беловођани имају и пријатеље из Крушевца и широм Србије као што су: Бата,

Павле, Вељко, а и сви ми овде присутни, и многи други, који их искрено подржавамо у тој мисији којој су приступили отворена срца и коју свесрдно спроводе већ дуги низ година. Зато им ја желим да и идеју Музеја вајарства и клесарства у Белој Води, реализују као и ове друге које су до сада остварили ...

Завршна сцена - Ој Мораво

И на крају, подстакнут именом села БЕЛА ВОДА, да им и ја придодам још једну идеју, коју они свакако знају, само је још нису преточили у стварност, а то је изградња Фабрике воде, која би брендирао њихову минералну воду, под називом "БЕЛА ВОДА" и тако им обезбедила кључ за просперитет и економски развој и свог села и његових становника, а и финансијска средства и за РОЗЕТУ... И ЗА ЦАРОСТАВНИК... И ЗА МУЗЕЈ ... СРЕЋНО БИЛО И СВЕ СЕ ОБЕЛОВОДИЛО! Ех, да!

Зашто сам у уводном чланку описао овај догађај, (<https://www.poezija.in/omeni/kck/193-program-o-beloj-vodi-u-beloj-sali-kck-srecno-bilo-i-sve-se-obelovodilo>) који се десио 4. јуна 2009. године у Белој сали КЦК у Крушевцу? Безброј је разлога, али два су пресудна:

- Једно мало село, Бела Вода, је својим радом у култури доказало и показало да и мали могу бити велики.
- Много је на свету малих, који су у ствари ВЕЛИКИ, а да свет то не зна, не види, не схвата!

Таквих је међу песницима највише! И свет је то почео да схвата и прихвата. Ове године је Нобелову награду за књижевност добила америчка песникиња Луиз Глик, што је крунски доказ да све ствари једном долазе на право место! Боље пре, него касније!

Зато смо и ми, Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу одлучили да објавимо МОНОГРАФИЈУ МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2008. - 2021. са идејом да још једну манифестацију, која је угостила песнике и која је на око мала, а у ствари је ненадмашна и велика, представимо широј јавности.

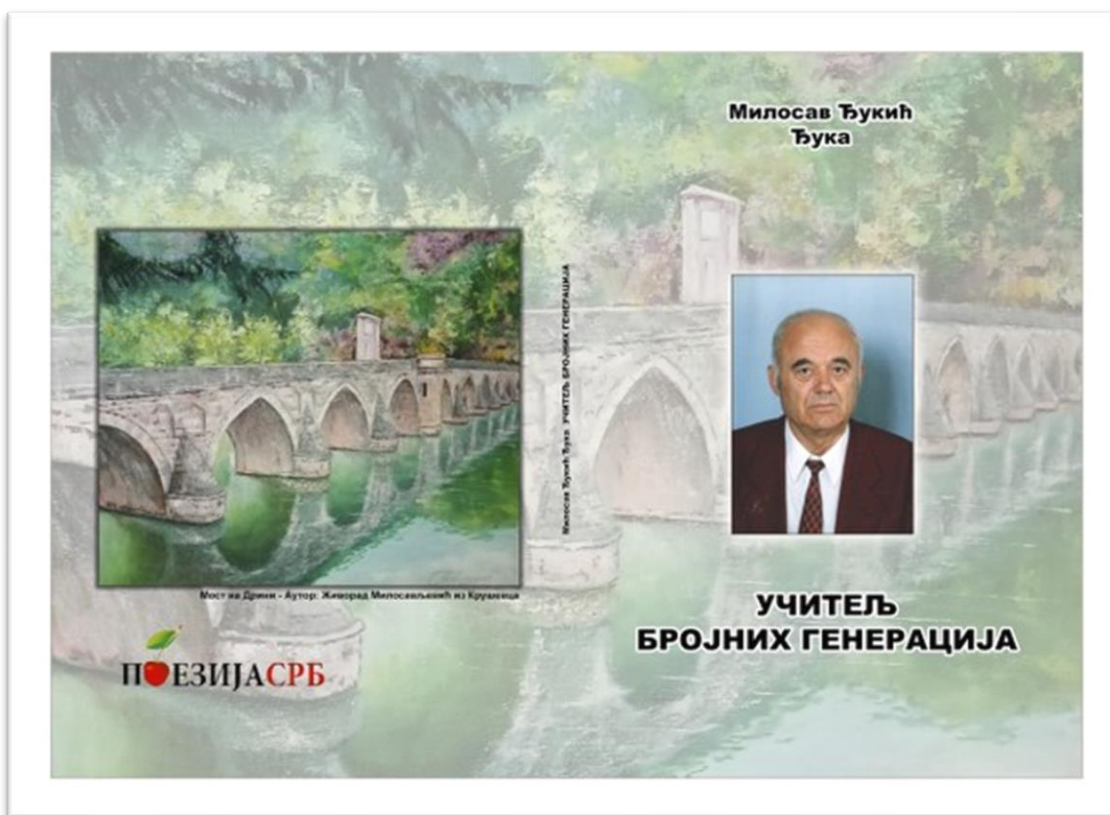
Зато је и наш лист посебан. Ми и сада објављујемо песнике који су у ствари ВЕЛИКИ, само то многи не знају. И тако заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма коју у часопису за поезију - ПоезијиСРБ прочитате или је објавите, оплемениће и челичити Ваше тело и душу! И осетићете да се на крилима поезије може летети.

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад.

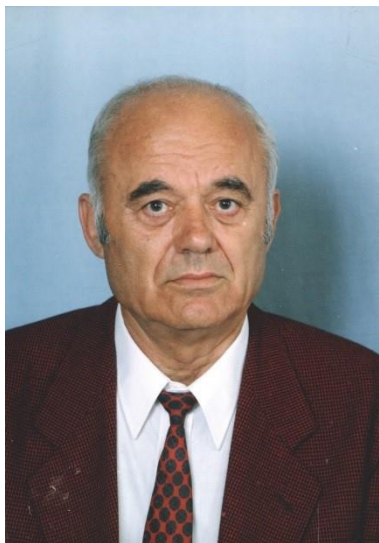
Наш мејл је: pesnik@poezija.rs

Добродошли!

Милосав Ђукић Ђука - УЧИТЕЉ БРОЈНИХ ГЕНЕРАЦИЈА

Проф. др Лазар Драгичевић

Уводна реч аутора књиге

Ми, бивши ђаци и студенти, аутори, дуго смо размишљали како да почнемо писати књигу о делима професора др Лазара Драгичевића, човеку који је много допринео образовању, школству, настави и науци.

На крају смо одлучили да почнемо од поглавља „Животни и професионални пут професора Лазара“, ценећи да ће се тако најбоље сложити наша сећања са професоровим доприносом у подизању бројних: мајстора, куvara, конобара, техничара разних струка, инжењера разних струка, професора, лекара, правника, економиста, магистраната и доктораната.

Жеља нам је да се из текста књиге сазна ко је професор Лазар, одакле је, шта је радио у својој професионалној пракси.

Милосав Ђукић Ђука

Књиге које смо представили у часопису ПоезијаСРБ број 16.

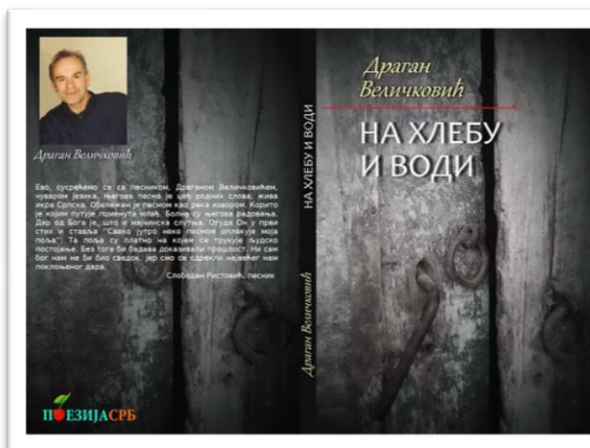
Милосав Ђукић Ђука – ОЛУЈНИ ПЛЕС

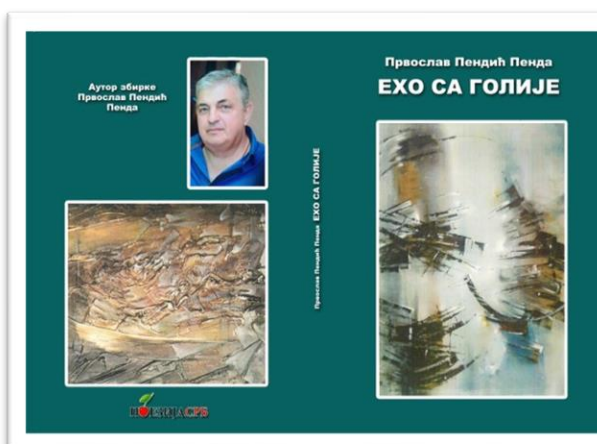
Мимица Стефановић Костић - МОЈЕМ НЕПРЕБОЛУ, БОЈАНУ

Мирослав Мића Живановић – ТЕБИ ПОКЛАЊАМ

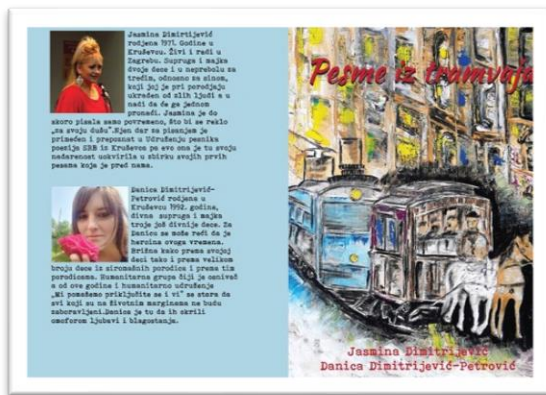
Драган Величковић – НА ХЛЕБУ И ВОДИ

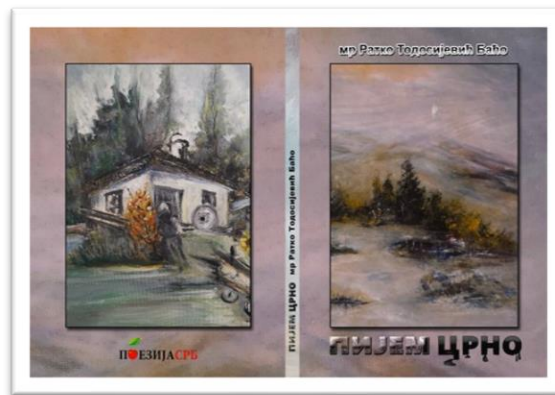
Првослав Пендић Пенда – ЕХО СА ГОЛИЈЕ

Vitomir Ristić, prof. – AMATERSKA POEZIJA IZ SRCA I DUŠE

Јасмина Димитријевић и Даница Димитријевић-Петровић – ПЕСМЕ ИЗ ТРАМВАЈА

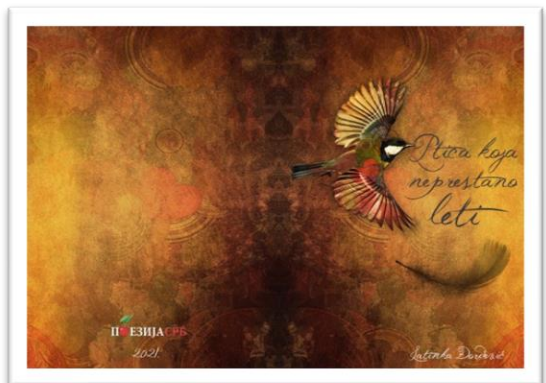
Мр Ратко Тодосијевић Баћо – ПИЈЕМ ЦРНО

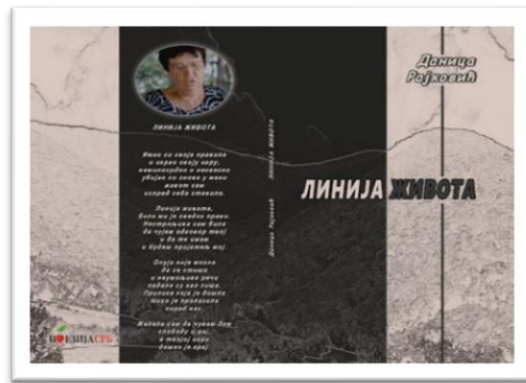
Љиљана Тамбурић – ДАМАРИ ТИШИНЕ

Лидија Бјелица – ИЗ ДУШЕ

Латинка Ђорђевић – ПТИЦА КОЈА НЕПРЕСТАНО ЛЕТИ

Даница Рајковић – ЛИНИЈА ЖИВОТА

Лидија Бајкић – ДА НИЈЕ ТЕБЕ

Милосав Ђукић Ђука – ЋУКИН КЛАДЕНАЦ НЕКАДА И САДА

НА КЛАДЕНЦУ

На воду си пошла
заносна и млада,
твоји ти рекоше
од туд да пожуриш.

Кад на извор дође
задихана и врелих образа,
поглед твој се сrete
с његовим очима.

Момак леп и млад, узе ти тестије,
па стаде воду у њих да лије,
тихо и стидљиво онда теби рече
хоће да те проси већ идуће вече.

Уздрхта ти срце на те нежне речи,
шта ће отац рећи, може то да спречи.

Твоја жеља јака, ко сведок љубави
на кладенцу оста, тестије остави.
С поносом се сећам,
беба твоја мала
хвала ти за живот
који си ми дала.

© Милосав Ђукић Ђука

Љубодраг Обрадовић је поклатио Милосаву Ђукићу Ђуки своју књигу...

НА ЋУКИНОМ КЛАДЕНЦУ – Љубодраг Обрадовић

На "Ћукином Кладенцу", у прекрасном амбијенту Ћукиног етно дома, 24. августа 2012. године је одржано "Вече звездане поезије" у оквиру манифестације "ЗВЕЗДАНО ЗДРАВИЊЕ 2012." у Здравини, у организацији Културног центра Крушевац и песника са сајта www.poezijasrb.com. Наступили су песници: Љубодраг Обрадовић, Вељко Стамболија, Мића Живановић, Светлана Ђурђевић, Тања Милојевић, Никола Стојановић, Саша Милетић, Александра Костић (отпевала је и неколико песама), афористичар Ивко Михајловић, а у улози водитеља заблистао је Вељко Стамболија. Наравно у казивању поезије огледао се и одлични домаћин манифестације Милосав Ђукић Ђука, а организатор и реализатор манифестације Драгиша Ђурђевић је уз поздрав и добродошлицу песницима дочарао и своје вокалне способности. Овогодишња, иначе традиционална манифестација "Звездано Здравиније" обележава 23. годину успешног рада и постојања и 40 година постојања и рада једне од најстаријих ликовних колонија у Републици. Манифестација се одржава у периоду од 8 – 28. августа 2012. године у селу Здравиније. Организатори су КПЗ Крушевац, МЗ Здравиније и КУД "Миодраг Вучковић" из Здравиније. Генерални покровитељ манифестације је град Крушевац. /Забележио Љубодраг Обрадовић/

Зора Митровић – FLORENTINA

ЗОРИНЕ ПЕСМЕ, МАКОВИМА ПРОШАРАНЕ, ПОВЕТАРЦИМА РАСУТЕ НА ПОЉАНЕ ТУГЕ

Старац је седео на обали свога живота и осећао да му је крај близу. Стога је одлучио да остави писани траг иза себе, траг исписан у вечности. Решио је да свему што је сусрео у свом животу поклони по једно кратко казивање. А свако казивање говориће довољно само за себе.

Ево шта је старац записао:

ДАЉИНЕ

Само дух расплинут лута бесконачним простором мисли и осећања. Проникнути у дубине свог срца и ума, где леже тајне постојања. Никако, јер што дубље продиремо, пред нама се отварају све већи бездани, бездани непознаница. Дух тражи уточиште.

Он сазрева, а можда, ипак, никада не сазри. Хватамо се за сламчицу нужне егзистенције. Тама и туга владају у свету који нас окружује. Како дух може да се одржи у свету који је неправедан?

Царство духа је могуће само у животу без материјалних граница.

ПАТЊА

Повечерје је титрало на благом поветарцу. Загасите боје неба губиле су се у сутону. Све је одисало миомирисом раног пролећа.

Изненада, небо се осу звездама. Знам, не воли ме више. Стога, још више боле ови сутони смираја дана. Као да хоће да нагласе крај наше љубави.

Боли, без изгледа да ће престати.

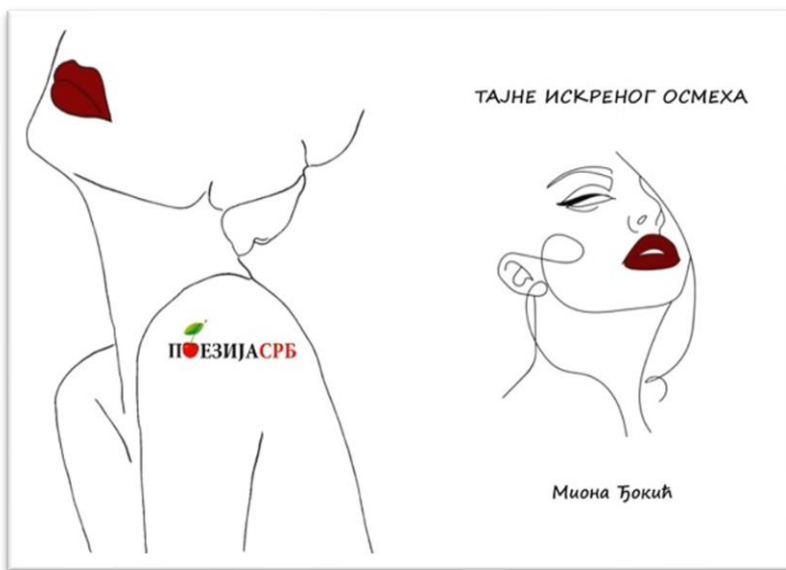

Љубомир и Зора Митровић

ТАТА, МНОГО БОЛИ СВАКИ ТРЕНУТАК БЕЗ ТЕБЕ. ЈА ЖЕЛИМ ДА СЕ СЕЋАМ, АЛИ, СЕЋАЊА СУ МНОГО, МНОГО БОЛНА. ТВОЈ ОДЛАЗАК, ТАТА, ЗА МЕНЕ ЈЕ НАЈВЕЋИ ГУБИТАК У ЖИВОТУ. НЕ ЗНАМ КАКО ДА СЕ ИЗБОРИМ СА ПАТЊОМ ЗА ТОБОМ, ТАТА. НИКАДА НЕЋУ ОПРОСТИТИ ТВОЈИМ ДУШМАНИМА, НИКАДА. ЕВО, ПРОШЛО ЈЕ ВИШЕ ОД ШЕСТ МЕСЕЦИ ОД КАДА ТЕ НИСАМ ЗАГРЛИЛА, ПОЉУБИЛА, РУКЕ СУ МИ ПРАЗНЕ, ОЧИ И ДУША.

Хвала ти, ТАТА, на несебичној љубави и подршци коју си ми пружао читавог живота, на талентима које си ми даривао. Сва моја дела и све оно најбоље у мени, дао си ми ти, ТАТА. Твој интелект, твоје врхунско и свестрано образовање, твој светао Лик, блистави Ум, твоја доброта, твоја племенитост и нежност, твоја духовна снага, храброст и неустрашивост, створили су око мене ореол који је будно пазео на мене у тренуцима свих мојих беспућа, јада и безнађа. Увек сам знала да ме негде тамо твоја рука чека и твој глас, нежни. Како ћу онда сада без твоје руке и без светлости твог гласа и погледа, ТАТА? Увек си ми говорио Зоки, ти си моје дете. Када би ме позвао Зоки, глас би ти се топио од миља. ТАТА, молим те, не плачи, твоје дете ће увек бити поред Тебе.

Стога, птичице моја, умилна и нежна, нећемо рећи збогом. Још ћемо се ТАТА, ТИ и Ја срести на пољима снова, која припадају само ТЕБИ и Мени. ВОЛИМ ТЕ ТАТА НАЈВИШЕ НА СВЕТУ. /Зора Митровић/

Миона Ђокић – ТАЈНЕ ИСКРЕНОГ ОСМЕХА

*Ако ће волим, волећу ће целим својим
срцем. Нико на свету то не мора да зна...*

~ знамо ти и ја ~

ЉУБАВ...

Реч са толико тоу значења. Реч која
стоји иза толико емоција. Без љубави
нема живота. Чак и док смо мали,
осећамо љубав према родитељима
и пријатељима. За човека је она саставни
део живота. Неки пак не разумеју
вредност љубави. Мисле људи, љубав се
заснива на новцу, скућим стварима и
аутомобилима. И нису ли ти људи заправо
жељни љубави? Без свих ових ствари се
лако може остати, новац срећу не кућује!
Срећу можемо пронаћи у љубави и љубав у
срећи. Љубав је у свима нама, без обзира
на боју косе, коже и очију, зато што је
љубав свима потребна.

Па можемо ли заочети нову еру?

~ еру љубави ~

Будите најљивии са својим постојцима,
не можете замислити колико неки
постојци моћу повредити особу која
вас воли безусловно...

~ нисмо играчке ~

Миона Ђокић (2002) кроз живот се бори са разним
недаћама искреним осмехом. Несхваћена и у неким
тренуцима угушена мислима које су јој све до сада биле
заточене у глави. Захваљујући тим мислима које више ту не
могу остати настаје њена прва књига. Ћутање је умело
ноћима да је ломи и сузе би јој квасиле образе, нерадо
изговарајући осећања одлучује да вас у свој свет тајни и
мисли уведе кроз своју поезију...

**ТАЈНЕ ИСКРЕНОГ ОСМЕХА – Не долази само како би
донео зиму мом лету, Љубодраг Обрадовић**

Миона Ђокић, девојка 21 века, се у својој првој, пре свега,
поетској књизи, одлучила да своје тајне мисли и
размишљања стави на папир и своје искуство простре, као
на тепиху, за све оне, који воле да читају... И определила се
Миона да њен стил буде мало неуобичајен за поетско
стваралаштво, одлучила се за цитате, кратке мисли и
изреке.

У свом приказу ове књиге одмах на почетку Миона каже:

*Нисам једина заслужна за настанак ових цитата... Многи
од њих су настали захваљујући мени некада драгим
особама које су ме повредиле, такође они лепо настали су
уз велику љубав која је свакога дана све јача.*

/Страна 63./

Можда је, у ствари, хтела рећи истину, да поезију у нама
увек креира живот који живимо. А каква ће то бити поезија,
какве ће поуке у себи носити, клија још у свести аутора о
сопственој срећи. /Прочитајте целу рецензију:

<https://www.poezija.rs/a-promocije-knjiga/nove-knjige-tajne-iskrenog-osmeha-miona-djokic/>

Боривоје Бора Видоковић - ОЧЕВИ ОПАНЦИ

Јутарњу тишину прекинула је оштра звоњава старог сата који је чланове породице Видоковић будио већ скоро пола века. Миливој је тај сат купио кад је почео да ради као пружни радник и ево, дочекао је с њим и пензију. Временом се навикао на рано, свакодневно устајање, па му сат није ни био толико потребан. Једино, кад се добро напије па тешко устаје а јутарње пешачење до Сталаћа, радног одређишта, дође му као добар начин трежњења. Кад би сишао по мраку устаљеном стазом низ Високи брег, па Колиним браником, пре него што прескочи поток он би застао и поново се умио бистром ратевачком водом. Она освежи и зими, а поготову лети. Сада, када је у пензији, тај сат му је био још мање потребан. Понекад само послужи укућанима кад се спремају рано ујутру за путовање аутобусом. Свим становницима села Плочника то је, иначе, једини излаз ка Крушевцу, као и Параћину. Миливој је свој радни век и своју пензију заслужио пешачећи свакодневно Плочник - Сталаћ. Лето, зима, сунце, киша, дубок снег, понекад и до појаса, али напредовало се. Аутобуси су сада били бржа, једина и стална веза ових села са светом.

Тако је тог јутра Љубомира траго и пробудио звук тог старог, али још увек ефикасног предмета и прекинуо диван сан у коме је видео себе као подофицира у Љубљани, како врши смотру одељења везе чији је он командир. Баш у тренутку кад је наплазио капетан Дрљевић и спремао се да му преда јутарњи рапорт, оштар звук сата је прекинуо тај диван сан. Љуба, како су га сви звали, још се радо сећао тих војничких дана и у себи немом тешку и непроболну рану што је одлучио да скине униформу и врати се у своје село због родитеља. Могао је да се активира и остане као водник у том лепом граду, Љубљани, али жудео је за својим селом, родитељима, сиротињским имањем, врзинама, својим шљивама и њивама.

Мало му је било криво због прекинутог сна, али обавеза коју је имао по ратном распореду била је већа и журио је да се спреми да на време стигне јер је знао да аутобус не чека никога. Војни позив за вежбу у одмах ставио у свој новчаник, као и паре за аутобус и кренуо у облачење да не би будио остале укућане. Отац му, Миливој, који је са Косаром спавао у кухињи, већ је био будан, али се само окренуо на другу страну. Драгиња је устала тихо да Љубомиру помогне око спремања. Иако је увече све оставила на своје место, сматрала је својом дужношћу да му се нађе, за сваки случај. Споразумевали су се погледима да не би правили буку и да не би будили децу која су спавала у другој соби. Спремио се Љуба у тишини, али није видео у ћошку ходника нове опанке, специјално купљене за ову прилику прекјуче у Ћићевцу. Прекисноћ их је ту оставио, да му буду при руци. Потражио их је још једном, не палећи светло у ходнику. Не, није их било! Ма, како кад их је ту оставио!

А синоћ је дошао касно, окупао се, обријао и није обратио пажњу на њих. Свако је имао своју обућу, па зашто би проверавао. Хтео је са новим опанцима да оде на војно предавање у Крушевцу, а они би му касније послужили за свакодневне обавезе. Они стари били су већ поодавно излизани и служили су му само за пољске радове, шталу и обор. Шешир је већ имао и био је скоро нов. Не, ипак није могао да их види! Таман је хтео да повиси глас и позове Драгињу, кад се она створила поред њега слегнувши раменима, видевши о чему се ради. Морао је да пробуди Боривоја, јер је једино он могао тај број опанка да обује. Додуше, ретко је то радио. Тек понекад, јер је имао своје патике као и Радослав, њихов млађи син. Тада се сетио да га ни синоћ није видео, али умор је учинио своје и није толико обратио пажњу на тај моменат. Знао је он да му овај старији син често увече са друшвом силази у село, да играју фудбал на мале голове испред Дома културе.

Иако је Боривоје био студент и требао више да учи, волео је да тако сиђе у село испред продавнице и дружи се са свима. Знали су они често и да оду у друга, суседна села јер и су и тамо имали другаре. Често су га због тога критиковали, прекоревали и молили да више учи, а мање ајта, свадби, посела, утакмица, турнира и разних дружења. Тада се и Драгиња сетила да га јуче скоро целог дана није видела. Послала га је у продавницу, рано ујутру, да купи неке неопходне sitнице, али он се није вратио. Позајмила је од Виде то што јој требало па би јој вратила кад Боривоје дође. Обавезе и послови су и њој скренули мисли на сасвим другу страну и на то је сасвим заборавила. Ушли су, као по договору, у собу где су спавали Боривоје и Радослав и стали као укупани. Радослав је спавао у свом кревету, али Борин кревет је био нетакнут. Љут као никада до тада, Љуба је излетео из куће и у старим опанцима трчећим кораком је нестало кроз сокак у још тамно јутро. Лајка, умиљата кучка која га је пратила свуда, кренула је за њим осећајући да се нешто десило. Често је за њим каскала, па и за колима и кравама кад би ишли на њиву. Некад је знала и да се са њима не врати, негде би се задржала, али увек би касније дошла. И тада је осетила колико је Љуба љут и кренула за њим у неизвесност.

Соба, односно просторија, у Задружном дому у којој се налазио један телевизор који је служио скоро да цело село ту гледа Дневник, утакмице, серију "Дуго, топло лето" због Кларе и Бен Квика, гушила се у диму. Телевизор је био одавно угашен, јер више није било програма. Препуна гомила немих посматрача је само пушила и посматрала партију ањца која је достигла свој врхунац. Тишину је реметило понеки уздах кибицера и све чешће кукурикане петлова који су најављивали зору. Више њих је улазило у игру, мењало се и одустајало од партије, која је била започета још јутрос, али су Бора, Шумац, Глиша и Хране били најупорнији и нису одустајали. Добијали су и губили, али остали су најупорнији. Сада је банак држао Бора, а гомила пара на малом столу са шаховским пољем била је највећа до сада. Партија се приводила крају јер су сви били исцрпљени и уморни, али им инат није дозвољавао да одустану.

Нико није хтео да се повуче иако су ту били већ, ево скоро два дана. Кад је видео да у подели има кеца Бора је одлучио да примени један банални трик који га је научио цимер из Краљева, Зоран. Кад имаш добру карту и желиш да прекинеш игру, кад ти делиш, онда малим прстом леве руке у којој држиш карте, док десном делиш, неприметно погледаш која карта иде па је, ако ти одговара, тим малим прстом повучеш мало на страну, а поделиш следећу. То не може да упали код опрезних и вештих играча, али кад време одмакне и концентрација играча попусти, може да се примени. Бора је знао да је Зоран тим триком Славку Јокићу из Велике често покупио и стипендију и кредит, па му га је било жао. Али, Зоран није имао проблем с тим говорећи да зашто долази да игра кад губи. Црногорци бар имају те стипендије и кредите, које не враћају, колико хоће, па и колико неће. Вежбао је то Бора неколико пута и прилично му је добро ишло. Сада је знао да то код Шумца неће проћи, али код Глише и Хранета хоће. Али, пошто је већ крајње време било да се ово све заврши, одлучио је да тај маневар примени. Гомила пара на столу покрила је скоро свако шаховско поље, а на врху су стајали опанци. Нови, Љубомирови. Јуче ујутру их је обуо, с намером да купи мајци намирнице и да се врати кући да учи. Уложио је и њих пошто су сви све паре бацили на последњу карту. Био је сигуран да добија, јер је кеца вешто скривао малим прстом леве руке, а њима делио друге карте. Одједном је занемом. Чуо је Лајку и њен познати лавез како запара јутарњу тишину. Лагано је подигао поглед ка малом прозору и одмах карте испустио на сто. Љубино шеширче се назирало у полумраку, а њему је синнула мисао: Опанци! Да! Љуба их је купио специјално за војно предавање у Крушевцу. Утрнуо је и пошао несвесно руком да са стола узме опанке. Тешка рука једног од играча му то није дозволила. Он је устао, бацио карте на сто и сав усахнуо кренуо ка излазу. Није знао ни где се налази, ни куда иде. Само се Лајка умиљато увијала око његових ногу и нежно циљила. Љуба је убрзао корак, сустигао га је и тихо уздахнуо: „Е, мој синко, синко!“, и немо га отпратио кући док се јутро полако прикрадало њиховим сокаком. Није требало нико ништа да му каже. Све је било јасно. Мајка га је прекорно погледала, а он је покушао да избегне тај поглед и тихо се увукао у кревет. Ништа више није требало. Све је било јасно.

Никада више о томе нису реч једну проговорили. Никада Бора није сазнао шта је било са оноликим парам које су биле на столу, ко је и колико узео, као ни шта је било са Љубомировим новим опанцима. Никада никога од присутних није питао, иако су се увек дружили и о свему другом причали. Никада више није узео карте у руке.

Мирослава Смиљанић – МОЈСИЊСКА МАЛА СВЕТА ГОРА

ТВОЈА МЕ СЕНКА ПРАТИ

Твоја ме сенка у стопу прати.
Волео ме искрено човек,
отишао на пут без повратка
и не може никада
више да се врати.

А моја душа вечно ће
за њим да пати.
Док ову песму пишем
сузе ми саме теку.
Низ лице ја их бришем.
Из срца туга, сећање на њега.

Док сунце греје,
док ветар веје
и када се пева,
пије и весели
свуда је његова сенка.
Око мене, у стопу
ме прати.
Живот са њиме,
Не може да се врати.

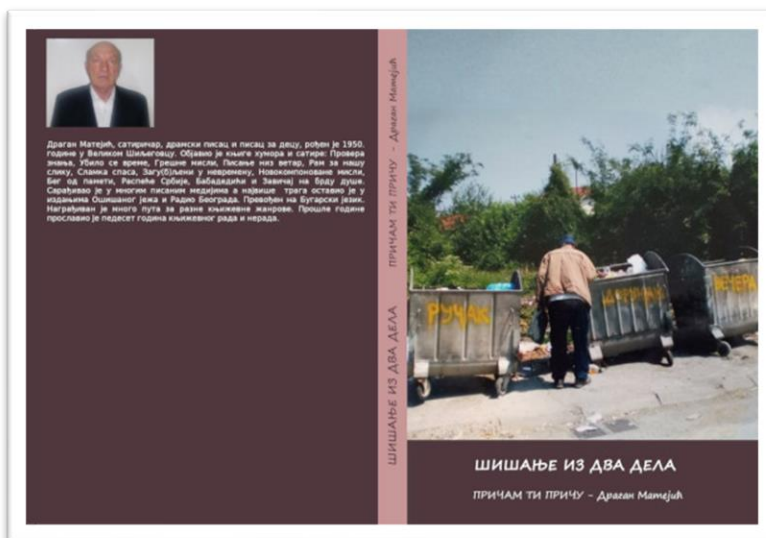
Мирослава Мира Смиљанић

Драги мој читаоче!

Желим да иза мене остане неки печат, да је у овој Јужно-Моравској котлини постојала нека жена, из ових крајева, која је забележила све природне лепоте ове котлине. Жена, која је писала о нашим светињама, црквама, манастирима, о ткз. Мојсињској Светој Гори и другим културним баштинама. Писала о лепотама три Мораве, раскрсници моравској, друмској и железничкој. Писала о центру Србије, о три Мораве које чине Троморавље.

Под овим парчетом неба, поносна сам што ми је Бог дао снагу да све ово пишем и иза мене оставим. Године су моје учиниле своје, имам осамдесет две године и пишем са задовољством.

Захвална сам Богу и појединим људима који су ми помогли да напишем и издам још коју књигу. Има добрих људи, који су ми изашли у сусрет да издам четврту књигу „Мојсињска мала Света гора“.

Драган Матејић, сатиричар, драмски писац и писац за децу, рођен је 1950. године у Великом Шиљеговцу. Објавио је књиге хумора и сатире: Провера знања, Убило се време, Грешне мисли, Писање низ ветар, Рам за нашу слику, Сламка спаса, Загу(б)љени у невремену, Новокомпоноване мисли, Бег од памети, Распеће Србије, Бабадедићи и Завичај на брду душе. Сарађивао је у многим писаним медијима а највише трага оставио је у издањима Ошишаног јежа и Радио Београда. Превођен на Бугарски језик. Награђиван је много пута за разне књижевне жанрове. Прошле године прославио је педесет година књижевног рада и нерада.

Драган Матејић – ШИШАЊЕ ИЗ ДВА ДЕЛА

ОШИШАНИ СМО ДО ГЛАВЕ, ОДАВНО – Љубодраг Обрадовић

Кад човека познајеш лично, дуги низ година, није лако да пишеш приказе његових књига, а да део из тог познанства не стекне право, да се у тој рецензији и појави. А и то је на неки начин и добро, мада многи кажу да није објективно. Како није?

Ко не познаје аутора књиге, него о књизи суди само на основу прочитаног, може бити у заблуди. Слаткоречивост писца може га завести да донесе погрешан суд? А ја нисам у тој ситуацији, знам га ко две паре у џепу!

Дакле, Драган је до сада написао много књига... И у њима објавио афоризме, епиграме, скечеве, једночинке, сценарије, радио драме, позоришне драме, поезију... Али кратке приче до сада није објављивао као самостално издање. А писао их је... Ваљда му је остао жал што је у основној школи увек на писменом задатку, (који је у ствари био увек кратак), никад није добио већу оцену од 3+. Како му је наставник српског објашњавао, рад му је био одличан и зато је ту онај плус, али пошто је кратак, онда је оцена тројка.

Драган је прошле године прославио 50 година, како он каже, „књижевног рада и нерада“, па је тако дошао и ред да објави и књигу са кратким причама, којих се баш накупило... И тако је са књигом *ШИШАЊЕ ИЗ ДВА ДЕЛА* заокружио свој стваралачки опус.

Али не плашим се ја за Драганово будуће стваралаштво. Пред њим су нови изазови, да се филм доживљеног и преживљеног, који је у његовом мозгу већ снимљен, разлије на бели папир. Пред њим је да се нагомилано животно искуство, које је просејало трагове о стварности, која је више сурова него смешна, спакује у роман, са циљем да нас замисли и насмеје...

Ја Вам нећу препричавати ове кратке приче. Њих морате сами прочитати и тако стећи свој суд, јер су приче кратке и животне и можете их прочитати по две уз кафу...

А такав приступ се и уклапа у поенту овог приказа, јер сам се одавно придружио онима који мисле да о писцу, био он песник, прозаиста или сатиричар, најбоље говори његово дело и да критичари и тумачи онога шта је писац хтео да каже, ту процену коју ће читалац читајући дело стећи, само квари”.

И зато, прочитајте Драганове кратке приче и знаћете да је његов роман већ написан и да се по њему може снимити и филм, баш онај из Драгановог, а и наших живота.

ШИШАЊЕ ИЗ ДВА ДЕЛА

Рачуни за струју и воду ме не брину. Струју не трошим, а воду слабо пијем. Све онај, кад дође да чита утршак, врти главом, мисли да крадем воду. Јесте то, али ђубре, тачније, мањак ђубрета, велики ми је проблем.

Комуналци сваког понедељка одвозе смеће на депонију. Док нам нису бесплатно изделили канте за смеће, некако сам излазио на крај са тим. Двапут месечно, кад пођем у банку по пензију понео би и кесу са смећем ако би имало шта да се баци, па би исту убацио у неки контејнер испред стамбене зграде и готово.

Моја срамота је почела са тим вајним кантама. У први мах сам се и обрадовао, да ми држава поклони нешто, а онда сам устукнуо. Шта да ставим у канту кад комуналци дођу у понедељак да је испразне?

Кад год, мој први комшија избаци смеће, из канте кипи и прелива. Уз њу избаце и по две три вреће. Па кад се ветар раздува, разлете се фолије од чоколада по целој улици. А празне флаше од пића, све неке четвртасте, да их човек онако празне држи на креденцу као украс. Сви комшијини шири нег дужи. Он је пензионисани директор од неке фирме, а пре него што је отуд побегао у ту фирму је упослио оба сина и једну снају. Друга снаја основала фирму за утеривање дугова те је свако јутро полицајци прате на посао.

Кад сам, једног понедељка, видео кроз прозор маторог комшију како отвара моју канту и завирује у њу, тако сам се застидео и сакрио иза завесе. Шта он има да гледа у моје смеће? Шта да ставим у канту од десет хиљада пензије и нешто јаче? Од тада нисам имао мира од беса и немоћи. У дворишту имам липу. Откинем од ње грану па је бацити на дно канте и одозго набацам неке старе папире и по неку кесу са остацима кромпира или евентуално купуса. Липу сам тако подкусио да испод ње нема више хладовине и грана за шпрајцовање у канти. Живу ограду шишам из два дела. Причам около како ме руке боле да је подшишам од прве, а овамо гранчице користим за канту у два понедељка. Тако сам решио проблем, али само за кратко. Срећом, ударише оне поплаве. Бујица на улици донела свашта, али нисам ја то одмах у канту, него под степениште па делкам. Ишао сам у Комунално да тражим да не плаћам рачуне због мањка ђубрета. Не да нису хтели, него ме још и изгрдише. Сад сам нашао да загађујем околину кад опет идемо у Европу међу чисти свет.

Држава је неким смањила пензије а мени подигла за пет посто. Повећање ми је добро дошло, таман има за толико да плаћам рачуне Комуналном.

Ђубре ме од скора више не срамоти. Због великог смећа у комшилуку донели нам контејнер. Није било zgodно да га ставе испред комшијиног дворишта, сметао би кад улазе и паркирају возила, па га гурнули испред моје оgrade. Ја сам се у први мах и обрадовао, али сам се одмах покајао. Кад сунце припече смрди из контејнера да прозор не смем да отворим. Али, ако, тај смрад што га ја удишем, то је мој допринос да што пре уђемо у Европу.

Претурам јутрос по контејнеру, онако из радозналости, кад у њему цела векна хлеб.

Притиснем је прстима, још свежа. Као да сам дошао у маркет. Завучем руку мало дубље, напипам и паштету скоро не отворену.

Добро је, биће још боље.

TIJANA RAPAIC MARKOVIĆ

I OPET SU LILE KIŠE

Тијана Рапаић Марковић – И ОПЕТ СУ ЛИЛЕ КИШЕ

ОСТАНИ КОД КУЋЕ!

Ово је мој живот сада
 Ово је мој народ, моја цивилизација
 Ово је моја барка
 Насукана на дну океана
 Што сад тражи утеху, наду и заборав
 Да све што се десило
 Не понови се више!

Ово је моја Србија
 Мој камен и мој хлеб
 Моје дрво, жбун
 Моја клупа испред куће!
 За нас, за нас и само за нас:
 Остајмо овде
 Јер Једно Је Сунце
 Што нас сад све греје!

ОСТАНИ КОД КУЋЕ!!!**И ОПЕТ СУ ЛИЛЕ КИШЕ...**

И опет су лиле кише.
 И опет је био мај.

Али није била Енглеска.

Ставила сам Ти срце у леву руку
 А мач у десну.

Ниси се смејао као Торањ у Пизи.
 Зато сам Твом Осмеху дала ново име.
 У сну сам само крала Твоје кораке.
 Волела сам Те очима, осмехом,
 испруженим длановима...

Јер, кажем Ти.
 У Теби је крв ратника.

Бори се. Не одустај. Владај.
 Јер Ти си син Посејдона.

И нека Ти Небо пошаље кишу
 Јер Те је киша и родила.
 И купај се!

Јер Твоја ће киша бити
 Твоје море бескрајно...

Сине Посејдона.
 Сине*.

** Мом сину Стевану, који је оно што ће бити и који ће увек бити што је сада.
 4 Пропазила сам кроз време... Тражила наду, путовала последњим возовима.... Била сам део вечне игре, била сам зима у Африци... Нико није могао да ми каже како је то... То је као сећање двоје стараца...
 Тијана Рапаић Марковић, мој први дневник, 1992. године. У теби је крв ратника...4*

И ПРЕВЕР ЈЕ ЛЕЖАО ГО НА ПЛАЖИ

Он је мушко
 Њему се може
 Њему неће пасти капа с главе
 Он је своју капу ставио
 на свој понос
 Па се дигла капа
 Уместо поноса
 Сетим се каткад
 Колико сам буљила
 у оне његове књиге
 У којима није рекао ништа
 А рекао је све Њему се може
 И он је лежао го на плажи
 И буљио у женске деколте
 А ја сам буљила у Барбару
 И занесена
 Рецитовала његове стихове
 О Барбари, о себи,
 о свињама и рату
 И уздисала
 Он ме није чуо
 Нити ће ме икада чути
 Јер тематско вече
 није посвећено њему
 Већ мени.

Прича о Тијаниној књизи “И ОПЕТ СУ ЛИЛЕ КИШЕ” – Љубодраг Обрадовић

Зове ме мој друг Раде Биочанин пре неки дан и каже: Љубо прочитај вечерас ову књигу (И ОПЕТ СУ ЛИЛЕ КИШЕ – Тијана Рапаић Марковић) и напиши у пар реченица рецензију. Сутра иде у штампу! Ја рекох да хоћу. Била су за то два јака разлога. Први – Тијану и њену поезију сам упознао случајно пре пар дана на сајту www.poezija.rs и то у аудио верзији и морам признати да ми се баш допала. Други – читајући њену аутобиографију прочитао сам и овај цитат “Писањем се бавим од своје тринаесте године, када сам први пут узела у руке Превера, који је био и остао мој узор”, који ме је одушевио, јер је Превер био у врху топ листе мени познатих песника. И рекох, то је било довољно да Радетову неуобичајену понуду прихватим. Али ипак није било тако брзо. Узео сам тајм аут од неколико дана да прочитам све песме у књизи. И опет песма о Преверу “И ПРЕВЕР ЈЕ ЛЕЖАО ГО НА ПЛАЖИ”, која ме је оборила с ногу, као што ме је некад и сам Превер, сваком својом песмом обарао. Илустрације ради цитираћу:

“Он је мушко
Њему се може
Њему неће пасти капа с главе
Он је своју капу ставио на свој понос
Па се дигла капа
Уместо поноса
Сетим се каткад”

Да, Тијана је песник који осваја на прво читање, осваја сваким својим стихом. Осваја својим поимањем поезије, писањем, актуелношћу – својим поетикама које уграђује у сваку своју песму. Њен приступ, иако проверовски, толико је оригиналан и модеран, да ја кажем, као поенту овог заиста кратког приказа, свима Вама који читајући је, као и ја уживате у Тијаниној поезији: Слободно уживајте, таквих прилика неће бити много, када је поезија у питању.

„На тргу Слободе
Урлик
За слободу
За слободу!”

ИЗВОДИ ЗА БИОГРАФИЈУ АУТОРА – Раде Биочанин

Глумица и уметнички организатор, Дечије позориште ТЕАТРИЛО, Нови Сад. Нешто, што је Тијани увек давала инспирацију за успех на свим нивоима школовања, усавршавања, писања, обављања програмских задатака проистекла је донекле из ових редова, које дајемо читаоцима на увид. За велико поштовање, цењење и респект: “Прадеда Родоначелник моје Лозе, Сава Роксандић био је пре 1900.године професор на Препарандији у Загребу, где је упознао дивну Мару, своју студенткињу, коју је након завршетка студија оженио. Из тог брака, рођена је моја бака Раденка Роксандић, чији је крштени кум био Раденко Станковић. Њен супруг, мој деда Милан Рапаић, био је секретар Ловачког савеза Југославије, задужен за одржавање Титових ловних терена и бригу око Титовог оружја. Био је професор на Шумарском факултету у Београду. Објавио је знатан број научно-стручних радова, активан на научним скуповима од међународног значаја, урадио својеврсну енциклопедију ловства, као и књигу “Збирка оружја Јосипа Броза Тита”. Мој отац, Дејан, архитекта учествовао је у изради свих већих објеката од важности за град Нови Сад. На предлог ресорног Министарства, запошљава се као Управник Петроварадинске тврђаве, вршећи паралелно и функцију помоћника техничког директора ЈП “Пословни простор”. Моја мајка Милка, такође архитекта обављала је функцију помоћника директора Завода за изградњу града Новог Сада, а њен отац (Тијанин деда) био је Титов ађутант.

НОВЕ КЊИГЕ

Гордана и Анђела Павловић – ПОГЛЕДИ

Гордана Павловић, Београд

Гордана Павловић - БИОГРАФИЈА

Гордана Павловић је рођена 16.05.1971. године. До сада је објавила књиге:

"Аманет"-поезија (два издања)
 "Кад душа проговори"-поезија и проза
 "Потка живота"-поезија
 "Шкриња успомена"-кратке приче
 "Пукотине срца"-вишејезична поезија
 "Челична воља"-роман 2015.год и друго допуњено издање 2017.године.
 "Вртлог" -приче и есеји
 „Завештање мом српском роду“ - приче о злочинима над Србима 2016. и 2017. друго допуњено издање.
 „Светлост кандила“-духовне мисли, песме поуке, 2017.
 „4320 минута српског генија“-коауторски роман са академиком Олгом Зорић, 2017.
 „Жигосање истине“-фото роман о штампи, коауторски са Радомиром Смиљанићем.
 „Тесла јуче, данас, сутра“- драма(двојезична српско-енглеска), коауторски са Николом Лончаром „Божијом промисли вођена“-роман, 2017. „Молитва без речи“-духовне мисли, поуке, есеји, 2018.
 „Миришом тамјана пиши ми, сестро Српкињо“- кратка проза, 2018. коауторске приче са Анком Илинчић.;
 „Ароматом ладана пиши мне, сестра сербка“- издање на руском језику, 2020.
 „Сузе соколице“-поезија, 2018.
 „У кухињи сећања“-проза, 2019.
 „Зрно снаге и утехе“-проза, 2019.
 „Душе благодати“ -одабир је најлепших беседа и поука Светих Отаца, приредила заједно са Љубишом Павловић, 2019.
 "Погледи"-коауторска књига са Анђелом Павловић, есеји, 2020.
 "Зерно силы и утешения "-приче, есеји, кратке мисли, на руском језику превод књиге "Зрно снаге и утехе", 2020.
 „Пут спознаје“, приповетке, 2020.

Роман "Челична воља" је проглашен за најбољи роман ИК СВЕН за 2015. годину и због свог квалитета и јаке поруке коју носи заступљен је у школским библиотекама широм Србије, а 2017. доживео је своје друго допуњено издање.

Песма "Шта ће ми?"-у јуну 2014. године освојила је другу награду на Међународном фестивалу "Лирични гласови" у Бугарској. Њене песме и приче су објављене у преко 100 различитих зборника и антологија.

*Књига „Завештање мом српском роду“ је ауторки донела Високо интернационално признање академије „Иво Андрић“ за неговање српске хероике и духовне традиције.

*У јуну 2017. године награђена захвалницом и медаљом „Теслин народ“, од стране Теслине

научне фондације, за несебичан рад и промоцију лика, дела и визије Николе Тесле.
 *Роман „Божијом промисли вођена“, је награђен као најбољи роман ИК СБЕН за очување духовне традиције и српске хероике. Удружење Теслин торањ у Србији, у фебруару 2018.године, доделио јој је специјалну захвалницу за пропагирање Теслиног дела.

*Добитник прве награде "Митрополит Јосиф Цвијовић" за своја дела на конкурс редакције Наше Ужице 2019. године.

Члан је Удружења књижевника Србије и редован члан Матице српске, Нови Сад.

Члан Српског удружења „Ћирилица“ Београд

Члан "Седмице" из Франкфурта (подружница УКС-а);

Члан "Горске виле" из Подгорице (Колективни члан Матице Српске);

Почасни члан књижевног клуба "Душко Трифуновић"-Киинда;

Почасни председник Удружења слободних стваралаца "Алекса Шантић"- Република Српска.

Рецензент је преко 100 књижевних дела у Србији и иностранству и уредник је великог броја књига. Заједно са супругом Љубишом Павловић приредила је и уредила многе заједничке књиге и антологије, међу којима су и: „Причај ми родни крају“; „Не дирај моје огњиште“; „Славом предака и снагом потомака Србија васкрсава“...

Песме су јој преведене на македонски, енглески, немачки, бугарски, албански, словеначки и као такве презентоване у различитим новинама и културним установама широм света. Поједини текстови из књиге „Завештање мом српском роду“ објављени су на великом броју интернет портала, новина (Нова српска политичка мисао - часопис за политичку теорију и друштвена истраживања; Српске Новине- Црна Гора) и изузетно добро прихваћени од стране читалаца.

Живи и ствара у Београду, уз подршку својих најмилијих, супруга Љубише, сина Николе и кћерке Анђеле.

ОСТАЋЕ ЖАЛ...

Пажљиво скидам наталожену прашину са потиснутих сећања, која су годинама чамила у закључаним шкрињама подсвести. Старим кључем отварам полу зарђалу браву. Све у мени трепери. Осећам да добро ми знан садржај отвара привидно зарасле ране, подиже буру емоција, оставља крхотине да их голим рукама расклоним. Шкрипа поклопца, после толико дугих година, јечећи саопштава поуке и јасно ми даје до знања да је дошло време за „Сумма суммарум“...

Остаће жал...

Што сам прерано закорачила у свет одраслих, иако га нисам разумела, нити ми се допадао, одричући се трчања по мирисној ливади, плесања на киши, безазленог смеха и игре са лептирима. Што ми је вођа постала челична, а добрано се ни умити нисам знала, напрезала се мимо граница својих могућности само да бих доказала да сам вредна живљења...

Остаће жал...

Што никако спречити нисам могла када су ми младост мецима изрешетали, крвљу обојили, терајући ме да погнуте главе корачам у колони оних што огњиште родно напуштају. Најлепше године у црно су ми завили, срце разрезали и оставили тако да и дан данас куца...

Остаће жал...

Што сам на плећа своја терет туђи преузимала, који ме до земље савијао, вукао ме више него ја њега, само да ми штогод не замере, да се не увреде. Од бола, умора, жецала крадом, да нико не види, нико не чује. Срамота ме било признати тежине што ме сламала, вођена жељом да другима помогнем, а самој себи нисам могла...

Остаће жал...

Што сам дозволила да кошуље, које су ми давали док сам се борила да преживим, носе мене, а не ја њих, осећајући се понизно и јадно пред дародавцима, који су на моје очи ликовали. Крпила сам их тугом, док ме крагна немоћи стезала све јаче, недовољно да ме сасвим угуши, попуштајући за покоји удах, колико да животарим. И таквој обували ципеле, изношене, превелике или премале, да би се церекали док се саплићем, падам и раздераних колена поново подижем...

Остаће жал...

Што сам упорно игнорисала инстинкт у себи, онај добро знани грч у стомаку, при сусрету са појединцима, за које сам гајила наду да су људи. Дочекивала их, помагала, истински се радовала, не желећи да видим злокобне погледе, скривене намере и нож који су крили. Силина хињског ударца у леђа, спуштао ме на земљу, праћен неверицом, сузама, које су све више браздале ми лице...

Остаће жал...

Што нисам на време научила оградити се бедемима тишине, па и од оних најрођенијих, који су сву извезену пружену љубав цепали, све ниске бисера поштовања бацали, од мојих преклињујућих погледа главу окретали. Остајали глуви, неми, док сам их очајнички дозивала сама остављена на брисаном простору, шибана ветровима, жедна утехе, гладна загрљаја. Нисам прихватала да се камен сузом разбити не може, нити да поједина срца врата немају...

Остаће жал...

Што сам касно научила да праштам...Хвала Господу што ме на време опомену да није моје да судим, већ да опростим, како бих мир у души пронашла. У молитви се окрепила и чувала оно што имам, моје најмилије...

И спонтано, поново дође песма славуја, мирис смилља, осмех детета, показујући ми да сам вредна живљења, иако негде дубоко, дубоко у подсвести, за оним непромењеним, а проживљеним у прошлости остаће жал...

СУДИЈЕ

Бат мојих корака одјекује великом двораном. Пуна сам зебње, коју покушавам сакрити. Не, нећу дозволити да примете стрепњу, која ме целу обузела. Сама себи делујем ситно, наспрам величине просторије у коју ме уведе. Подижем главу и пркосно гледам. Преда мном шест тронов, високо уздигнутих. На њима седе људска бића, у одоре црне обучена. Сваком од њих појединачно, на капама, једва приметно извезен жиг звери-три шестике. Муњевито ми пролази кроз главу:

“Они имају људска обличја, али ниједан Човек није. То су Божији непријатељи! Белосветски владари који господаре силом својом свим народима и језицима! Треbam ли страховати од пресуде њихове?”

Један од њих проговара:

-Ти си Српкиња?

-Јесам!-спремно узвраћам.

-Знаш ли зашто си овде?

-Не, али могу претпоставити.

Други љутито узвикује:

-Не, претпостављај и не мисли! Твоје је да одговараш на постављена питања и радиш шта ти се нареди.

Трећи држи велику књигу, листа је, застаје, а онда хладно говори:

-Ви, Срби, мислите да имате богату историју?

-Имамо - кратко одговарам, а понос у мени нараста.

-Е, па, нећете је имати-цепа странице књиге, које падајући на под постају пепео.

-Видиш, једним нашим потезом нестаје. Ако ниси покорна, неће бити ни цара Лазара, ни вашег Обилића, ни јунака Албанске голготе, свега онога чиме се поносите. Твоја деца и деца твоје деце живеће без прошлости-окреће књигу и показује ми празне странице. Наставља гласно:

-Ту ће, мала моја Српкињо, писати да сте злочинци, изроди, убице; народ мржњом задојен и као такав обележен да буде истребљен.

Ћутим.

Свесна њихове моћи и своје немоћи. Свесна сам свих грешака, које су нам се о главу обиле и које су ме довеле ту где сам сада. А опет, онај мали ген цара Лазара, што се поколењима преносио са оца на сина, мира ми не да. Држи ме усправном пред светским владарима, зверима. Снагу ми даје крст од тисовине, од прадеде наслеђен, што га око врата носим, уз саму грудну кост ми наслоњен, душу греје.

-Пишите шта вам је воља. Код вас је пушка и метак, а ја сам на нишану. Ви сабљу ми над главом држите, док ми светиње узимате. Правду тражим, а гиљотину ми спремате. Истину говорим, а ви ме лажима разапињете. А, ето, још дишем и пред вама стојим...

Настаде комешање. На одорама црним избише црвене флеке. Владари их отресају, узнемирени, видеви да из њих крв искапава и под целе дворане покрива.

Најстарији узвикује:

-Ко си ти да правду тражиш? Да истину захтеваш?! Ми смо правда и ми кројимо истину! Ти си нико и ништа! Протува! Сметња у нашим плановима! Ти, Српкињо, немаш право на ишта своје-ни земљу, ни државу, ни породицу. Немаш право ни на децу своју! Све ћемо ти узети. Унизити и понизити, да ћеш мања од црва бити!

Његов бес, моју смиреност изазива:

-Можда... смирено говорим:

-Може вам се. Ви управљате малим народима, малим државама. Можда сам црв, али не заборавите-црв дрво нагриза, греде од којих је кров начињен. Полако, упорно, стрпљиво и кров ће вам се на главе срушити. Ако сам нико и ништа, што сте се на мене устремили? Што кидишете на све што је српско? Можете нас сатирати, али Србин се неће покорити! Биће, ипак, да је моје старије од вашег, самим тим и мудрије или што Бога у души носим, а Његова је правда изнад ваше, па стрепите? Ни добро, ни зло вечно не траје, као ни живот ваш или мој. Само је Бог вечан и слава је његова. Кроз ваздух се зачу фијук мача. У делићу секунде осећам хладно сечиво иза потиљка. На чудан начин видим сопствену главу како пада пред безбожничке тронове. Још пар тренутака ми битише душа у грудима, а онда се вину изнад дворане...

Отварам очи и импулсивно пипам тело, рамена, главу. Под снажним утиском свега, стишћем крстић од тисовине...

Шапућем:

“Хвала Богу, ово је само сан...

“Да ли је?

Анђела Павловић, Београд

Анђела Павловић - БИОГРАФИЈА

Анђела Павловић рођена 16. јануара 2003. године. Са поласком у школу и учењем првих слова почиње самостално да ређа прве стихове.

Од другог разреда основне школе добија и прве награде: за песму „Стојим пред ликом Светог Саве“ прва републичка награда, затим међународне награде у Италији, Македонији и многе захвалнице и признања, као и плакету - сертификат Фондације Никола Тесла.

Песме су јој објављене у многим зборницима: „Сунцокрети“, „Мали победник“, „100. младих талената града Београда“... Библиотека основне школе „Петар Кочић“, је постала богатија за 150 књига захваљујући њеном писму градоначелнику града Београда.

Учествовала је на многим манифестацијама, промоцијама књига, где је представљала своје стваралаштво, Сајам књига, Теслин дан... Прву књигу „Врата детињства“ је објавила 2014.године, а друго издање је објављено 2021. Године. 2019. је преведена на руски и објављена под насловом: „Двери детства“.

Са одрастањем њено писање постаје зрелије и као такво запажено од професора и књижевника. Ово је њена друга књига, а тренутно је у припреми трећа књига. Налази инспирацију у стварима и људима које је окружују. Њена свакодневница и машта покрећу њено стваралаштво...

ОСМЕХ СЛОБОДЕ

Седим у тишини. Сан бежи од мене уплашен од силног гракања гаврана, црних птица што на зло слуте. Мирис буђи и трулежи зидина улази ми у ноздрве. Овде светлост не допире, не само због дасака и решетки на прозорима. Мрак. Тама у којој напијавам сопствене, болне удове. Да ли је овако на шестом небу Дантеовог раја? Да ли је праведно вођење туђих битки без поговора? Да ли је то циљ рата? Заробљена у кавезу сопствене свести и савести, не видим, не дишем, не чујем. Не постојим. Звекцање зарђалог катанца подсећа ме да сам нико и ништа. Број. Тежак ланац ограничава покрете мог крхког, исцрпљеног тела. У тренуцима најдубљег понора мој ум бесни, вришти без гласа, гребе крвавим ноктима, очајно тражећи наду да ће све бити готово ускоро, иако нема ни тачка светлости да јој обасја пут. Гледам на оно што је остало од мене однекуд извана, као једини начин да преживим. А сама, потпуно сама...

Средина двадесетог века. Ваздух опор и тежак, са мирисом рата. Завесе у кућама натопљене сузама мајки и преплашене деце, цеде се на пропале подове. Успорено, моја дуга коса пада на земљу. Прелазим руком преко обријане главе. Све емоције дрхте у мени. Закопчавам последње дугме на униформи, стављам шлем и брзим кораком напуштам родни дом. Не осврћем се, јер би ме то сломило. Сусрећемо једни друге свесни да сваким кораком нада да ћемо видети своје ближње остаје далеко за нама. Корачамо у колони, прекривени злокобном тишином, која нам јасно поручује да идемо ка смрти. Било је време да се прође основна обука за војнике. Није тежак физички напор, већ психички. Генерали се својим добро опробаним методама старају да изгубимо сва осећања, отупимо, како никад више не би пустили сузу, нити се заузели за другога или себе. Уче нас да је бол само илузија. Снови и свака радост устрептале младости одлазе негде далеко, код неких срећнијих вршњака у далеким земљама. Овде издаци пропупају, али не цветају. Није им довољно што умиремо од крвника Немаца, већ су нејаки умирали на лешевима другова... Младе, напаћене душе више се не смеју.

Свега ми је доста. Не желим да будем део ове смрти, али за отаџбину, моју једну и једину, вреди умрети. Уби ме сивило, опор мирис крви испод ноктију. Држи ме жеља да видим своју мајку. Неће се остварити. Немачка бомба погодила је нашу кућу и моју мајку, и сестру, брата... Од тада у мом видокругу титра равна линија.

Свиће тмурно јутро. Видим му обриси на решеткама. Изнемогла чујем сирене, али их надјачава бат немачких чизама и љутитих повика. Ћелије се отварају. Стежем подерану кошуљу уз тело, док нас постављају уз зид. Дечији страх у мени нестаје са првим рафалом. Коначно је готово. Склапам очи и крећем пут вечне таме, док ми душа остаје заробљена у благословљеној Србији.

Двадесет година касније, на месту рушевина, у част погинуле деце, изграђена је школа. Данашња младост ту учи, пише, одраста...

Понекад се из тих темеља зачује јецај угашене младости, што је сурово гурнута у борбу са само једним правилом: убиј или буди убијен. Из темеља зграде одјекују питања: "Да ли би имали снаге да проживе њихову судбину? Да ли би садашње генерације могле да бране своје огњиште?" Одговор знам...

Моја крв и крв мојих вршњака остала је дубоко у земљи испод ове зграде, али гени, храброст, патриотизам, љубав према мајци Србији сија у погледу сваког ђака. Само треба мало пажљивије гледати, слушати... Кроз ходнике школе, у осмеху слободе живим.

ДУШМАНИНЕ

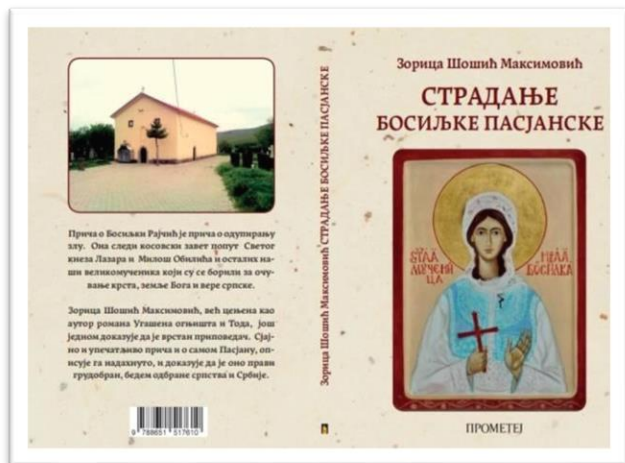
Тако је сетно јутро, безосећајни човече. Извади ту сламку из уста, упристоји се. Ако сам ти већ заробљеник, дај себи одушка. Остави се тог пиштоља, већ си упуцао моје лептире. И даље ми шушти у ушима. Откинуо си им крила мислећи да ће теби бити кориснија. Њихову нежност си осакатио. Кад си последњи пут свог коња напојио? Гађај ме, гађај ме том огавном кривицом од које сам бежиш. Џаба ми лепиш фацу кесом, као да је етикета. Знаш да ме сматраш трулом леством и знаш да ти је у џепу фарба да ме преобратиш.

Стреле су ти очи, а јабука ми је на глави. Речи су ти у појасу, увек у приправности да се одбраниш.

Не јадај се, доносим ти опрост у фијакерима пуним тамбураша и трубача. Седи поред мене, удахни ваздуха са моје стране. Зар не осећаш мирис свеже покошене, неутешне, младе траве. Погледај се, види како примаш ту сиву боју као крпа воду.

Душманине, опорави се... Баци тај шешир у воду, пусти тог коња у дивљину и бежи, бежи далеко... Настаће помрачина моје чамотиње.

Зорица Шошић Максимовић – СТРАДАЊЕ БОСИЉКЕ ПАСЈАНСКЕ

**Зорица Шошић Максимовић,
Крушевац**

БЕЛЕШКА О АУТОРУ

Зорица Шошић Максимовић је рођена 1965. године у Пасјану код Гњилана. Основну школу је завршила у родном селу, а средњу у Гњилану. Студирала је права у Нишу.

Удата је, има две ћерке и сина. Бака петоро унучади. Писањем се бавила још у основној и средњој школи, а радови су јој били награђивани на општинским такмичењима. Добитница је Захвалнице, Благодарнице и Похвале. Заступљена је у часопису Удружења СРБ који негује поезију.

Објављена дела: Угашена огњишта (збирка прича, 2016) издавачка кућа Прометеј; Тода (роман, 2017) издавачка кућа Прометеј; Свадебни обичаји у Косовском Поморављу почетком XX века (монографија, 2019) издавачка кућа Прометеј.

УЗВИШЕНИ ЖИВОТ

Предање о страдању Пасјанке Босиљке Рајчић дубоко је усађено у свест Пасјанаца, свих Мораваца и Криворечана, али је Зорици Шошић Максимовић, која је сродник Свете мученице Босиљке, припала част, да уобличи ово предање својих предака до краја. Као сведочанство о њеном страдању 1867. године, за веру Христову, што ће бити историјски документ и путоказ православним верницима.

Ово ће предање као мит и историја сведочити о прошлости и биће доступно свакоме, као духовна храна будућим поколењима и као путоказ и надахнуће за живот са вером у Бога Хиста Спаситеља. Важно је познавати себе и своју историју, да би нас други разумели и поштовали, зато је морамо записати, јер ће временом ова историја постати доказ нашег постојања, као подсетник на догађаје из прошлости, које су нам преци оставили у аманет, јер шта нам вреди сво богатство света ако душу изгубимо?

Иако је била млада Босиљка у искушењу са 17 година, остала је непоколебива и никада није клонула духом, јер њој овоземаљско богатство ништа није значило. Босиљку је снажно веровање уздигло на трон светице, где наставља живот после смрти. Ова књига као својеврсни славопој говори о коренима тог снажног веровања, које треба представити младим нараштајима, кроз оданост цркви, православљу и духовној традицији породичног васпитања.

Босиљка Рајчић је била и остала духовно чедо, јер је на своју смрт гледала, као на општу корист и путоказ својим Пасјанцима, одакле се нико није обрукао, нити своју веру променио. С вером у Бога и у духу народне православне традиције, поштујући оца својега и матер своју, да не пожели туђе и да нема друге вере осим своје, носећи свој часни крст, својим страдањем она је другима дала наду и одагнала страх, а тугу заменила радошћу, јер је успела да победи зло у тренуцима искушења, када је надвладао разум, да је Христос себе жртвовао ради вере у Бога и разапет је на крсту, као што је и она измучена и растрзана коњима ради своје вере.

Босиљка је знала кроз своје васпитање, да је грешити својствено човеку, али остати у гресима није људско, већ сатанско дело, а она то није желела. Славећи Бога стекла је своју славу, код својих сународника и шире, као Божји анђео одрекавши се овоземаљског живота,

ради своје вечности. Тако је после 150 година, 23. 10. 2019. године извршено полагање њених светих моштију у кивот, у Цркви Преображења у Пасјану. Она је постала заштитница овога села и свих православца у Косовском Поморављу и шире, након што је 10. 5. 2018. године на литургији у Храму Светог Саве на Врачару проглашена светицом, тиме је потврђено њено дугогодишње молитвено поштовање код православних верника и установљена је њена икона.

Сегменти ове приче су на изворном дијалекту средине из које потиче Босиљка Рајчић, што даје посебну драж овом приповедању. Са поносом Пасјанци традиционално сваке године на Ђурђевдан посећују „Девојкин гроб“, тј. место пострадања младе Босиљке Рајчић, сада славе њену канонизацију за светицу, као саборни дан 26. октобра и у цркви чувају њену девојачку спрему, на овај начин чувају на њу успомену, славећи Духа Светог. Јер је млада Босиљка показала веру своју у најтеже време, знајући да је тело без духа мртво, као што је и вера без дела мртва.

Ово је уједно права књига у право време за неупућене, да сазнају праву истину о Светој Босиљки – Пасјанској, која је на понос целом српском роду, зато ова књига заслужује да угледа светлост дана и топло је препоручујем издавачу и читаоцима.

Сћанислав Ц. Којић, професор

Издавање ове књиге својом добротом и прилогом помогли су:

Јовица Шошић и др Добрила Шошић са својом децом Милицом, Миленом и Павлом, Станислав Којић, Новица Ђорђевић Косов, Невена Татић Карајовић, Звонимир Јанчић и Издавачка кућа Прометеј.

Захвална Зорица Шошић Максимовић

Сав приход од продаје ове књиге намењен је Цркви Светог Преображења у Пасјану, где се налазе мошти Свете Мученице Босиљке Пасјанске.

ОДЛОМАК ИЗ КЊИГЕ

Ставили су је у најлепшу собу, најлепши кревет са свиленом постељином какву до тад није видела. Преко кревета су биле пребачене димије од најскупље свиле, као и арнаутска кошуља, срмени јелек, фереца, пар нанула и много накита од злата. У соби је чекало неколико арнаутских девојака, обучених у њихову ношњу са ферецом преко лица из које су им вириле само очи. Оне су биле ту да је служе, да јој доносе храну, да је чешљају, помогну при облачењу, да јој праве друштво. Неке од њих су јој завиделе на толикој пажњи коју је арнаутски силеџији показао према Босиљки. Босиљка је са гађењем гледала на њих и њихове димије. Није дозвољавала да јој нека од њих приђе. Одбијала је храну коју су јој доносиле. Своје хаљине није хтела да мења за димије. Неколико дана су покушавала да је умоле и милом обуку у димије и ставе јој ферецу. Босиљка је била неумољива. Покушали су насилно да је обуку. Борила се свим силама, цепала све, вичући: „Не дам ја моје Српске хаљине за ваше смрдљиве димије! Не дам ја своју веру, моја вера је најбоља, од ње нема боље! Волим своје опанке, а не те ваше нануле, мој крст око врата, бројанице на рукама! Нећу те ваше проклете гримње и ружно прстење! Идите, идите од мене, смрдите ви и ваше душе некрштене! Мене чува мој Исус Христос!“ Говорећи непрестано је стезала свој крстић и безброј пута поновила молитву.

Ово њено понашање је љутило младог арнаутина, почео је да је кажњава. Из те собе бацилу су је у подрум, без светлости и са пуно влаге, без кревета, столице, хране и воде. Босиљка је ово схватила као још једно Божје искушење, које је снажило и показивало да је на правом, Исусовом путу. Зато је одлучно и непоколебљиво одбијала сва наваливања и понижења уздајући се у силу Божје милости са надом на спасење. Са Господом у срцу и молитвом на уснама, млада Српкиња се снажила и одолевала свим искушењима. Млади Арнаутин, бесан, понижен пред својим укућанима, рођацима, сународницима није одустајао од младе Српкиње. Да би је умолио послао јој је бабу, односно, жену његовог деде поарбанашену Српкињу са муслиманским именом, која је наговарала Босиљку да се поарбанашаи говорећи:

„Спаси себе, дете и поштеди своје родитеље. Ја знам да ти је тешко да ово прихватиш, ја сам се тако осећала пре 50 година када су ме, као и тебе сад, довели у ову кућу. Ти буди срећна што ћеш бити прва и можда једина жена твом мужу. Када су мене довели, мој муж је већ имао три жене много старијих од мене и пуно деце. На све сам се навикла и прихватила, ево и старост дочекала. Вера је вера, да ли била муслиманска или хришћанска сад није битно. Удај се, живећеш, постаћеш мајка...”

Босиљка је остала, непоколебљива и чврста. Поносно и са гађењем тихо, са сјајем у очима одговорила је старици: „Ја своју веру имам и нећу да је мењам. Не треба ми боља, јер је нема. А што се тиче удаје, ја од свог рођења имам свог изабраника. Од самог мог рођења он је уз мене и ја само њему верујем и њему своју душу дајем и даћу када он буде дошао по мене.”

„А ко је твој изабраник?“, подругљиво је упита старица.

Босиљка се са поносом у гласу унесе старици у лице па јој одговори: „Христос је мој изабраник ја само њему припадам! Он је мој Бог, ја се не одричем мога Бога и своје вере као ти, која ми се гадиш и жалим те! Где ће ти душа!“

„Не заноси се дете, но спаси душу. Мисли на своје родитеље...“, молила је старица. „Тако се не спашава душа“, узвратила је млада Пасјанка, „Него се душа губи. Живот у другој вери, сваки дан за мене би био Божја казна. Смрт је моје спасење. Ја желим да умрем, чиста и неокаљана.“

„Кајаћеш се“, са сузама у очи на крају јој рече старица. „Узми барем храну и воду ја сам ти донела, види на шта личиш, остала си кост и кожа... помисли на своју мајку“.

„Мене Бог храни и поји, Исус Спаситељ мој, а моја мајка неће плакати и биће поносна на мене што не дајем своју веру за вечеру“, тихо јој је узвратила и утонула у молитву.

Старица све ове њене речи пренесе арнаутском отмичару, који је већ био изгубио стрпљење за њена одбијања па је решио да поштри мере и да је ђаволски мучи. Из подрума су је одвели дубоко у шуму и везали је за стабло. Тако је данима стајала на сунцу, без капи воде. Чупали су јој косу, секли по лицу и свуда по телу. Мучење је трајало данима. Колико год су је они мучили, она је била све јача и сигурнија у Исуса Христа, и своје спасење. Није осећала убоде, жеђ, глад, усијано гвожђе на свом телу, нити чупање косе, већ их је жалила и још више пркосила. Арнаути су тешко подносили пораз.

Уста су јој испуцала и прокрварила јер данима није попила ни кап воде иако јој је извор са водом био на сам дохват руке. Искасапљена, мирисала је на крв. Била је мамац за многе звери и лешинаре. Вране су јој слетале на главу и пиле крв са њених усана. Кљувале су јој очи. „Убијте ме, убијте моје тело!“ Ум јој се мутио али још увек се обраћала Исусу Христу: „Христe спаситељу мој, спаси моју душу. Моја душа остаће чиста!“ Викала је: „Не дам се, ја сам Хришћанка, ја сам православка! Не дам своју веру, моје српске хаљине! Не дам девојаштво! Само ме мртву можеш узети!“. Тим последњим речима јако је разљутила мучитеља.

Разгневиен, понижен и посустао Арнаут је одлучио да је погуби. Позвао је двојицу својих рођака. Онако измучену, искасапљену, полумртву, везану и изнемоглу су је одвукли коњем уз реку Лапашницу. На пропланку крај пута довршили су свој сатански чин. Зли рођаци су јој везали раширене ноге за репове својих коња а руке и горњи део тела за реп свог коња је везао бесан Арнаутин. Разјарене звери су почеле да урлају: „Смрт Српској кучки!“ Тада су потерали коње на три стране и тако развлачили Босиљкино већ измучено и слабо тело. А она, добивши нову силу као да не осећа да јој се тело распада, тихо се још једанпут помоли: „Боже мој, хвала ти што си сво време био уз мене и храбрио ме до краја. Ниси дао да попустим“. Рекла је: „Није ово смрт за мене, већ живот, спасење. Ја ћу живети вечно, а они су и сад живи лешеве. Заувек, њихово погано племе, биће проклето!“

Са овим речима на својим крвавим уснама, храбра Пасјанка је испустила своју племениту душу и преселила се у рајска насеља Господња. Захваљујући својој храбрости и снази, вери у Исуса Христа Босиљка је остала чиста, неокаљана и непоколебљива.

Опет се отворило небо, синило је јако. Гром је ударио у једно дрво и претворио га у камен.

Уплашени Арнаути су се разбежали, оставише Босиљкино тело. Тај камен је означио место на коме је храбра Српкиња испустила душу, неколебљиво верујући у своје Хришћанство и Исуса Христа. Тек после пострадања, када су од Арнаута добили информацију да Босиљка није прихватила њихову веру и да је због тога раскомадана, а делови њеног тела разбацани поред пута изнад Пасјана, Турци су дозволили Босиљкиној породици и Пасјанцима да телесне остатке ове свете мученице покупе. Ветка је делове тела своје ћерке скупљала у бошчу.

Више није плакала за Босиљком, није дозволила ни осталим женама да плачу. Стегла је своје мајчинско срце тешећи себе и друге да је њена Босиљка живот дала за своју веру. Није им образ укаљала. Коначно је нашла свој мир и отишла тамо где је од самог свог рођења и припадала, међу анђеле, код Исуса Христа. Делови њеног тела су сахрањени на сеоском гробљу поред цркве, који су касније, приликом обнове, узидани у храм.

Место где је Босиљка настрадала Пасјанци су прозвали „Девојкин гроб“. У наредних сто педесет година, до данашњег дана 2020. године и све док буде Срба у Пасјану та традиција није престала и неће престати. У очи Ђурђевдана девојке, снаше, младићи иду да беру кукурек у шуму на путу према Прешеву и обавезно посете и оставе цвеће на девојкин гроб. Није постојао Пасјанац, нити било који Србин из околних села да није знао за ово место и овај догађај. Прича се преносила са генерације на генерацију. Како су одмицале године и увећавало се село Пасјане тако се повећавао број посетилаца места где је Босиљка страдала. Била је то опомена свим Србима и Српкињама да ниједног тренутка не посустану пред различитим насртајима и провокацијама арнаутских звери и да не продају своју веру и по коју цену!

Ветка и Аврам су после Босиљкине сахране у цркву однели сву Босиљкину девојачку спрему. Пасјанци су то сачували до данашњег дана. На спрату мале сеоске цркве постоји ковчег где стоји остатак њене ношње.

Зорица Шошић Максимовић

САВРЕМЕНИ ПЕСНИЦИ

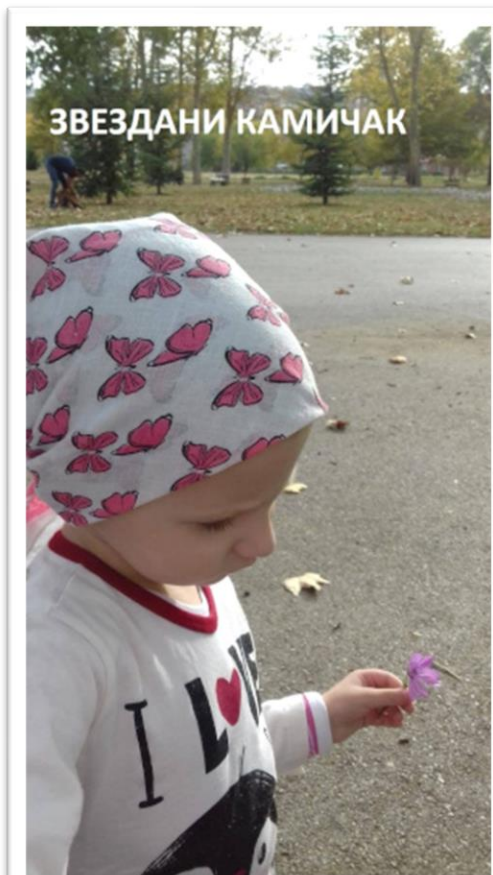
Марина Адамовић, Ниш

ЗВЕЗДАНИ КАМИЧАК (ХАИКУ И ВАКА поезија)

задњи дан зиме ~	дуга тишина
небо цвеће пољане	у снегу у ваздуху ~
пуни љубави	минут до смрти
---	---
колико звезда	сунце у Нишу
бесконечно далеко ~	разведрала
сјај на камичку	Истанбул ~
----	месец да блиста
на цветној грани	---
ни птице ни мачета ~	облак до облака
разјарен ветар	прекрива цело небо
---	~
склопљене очи ~	сунце још сија
испуњене сликама	---
давне младости	увела трава ~
---	испод кишних барица
магла на путу	нова зелена
део неба и земље	дај нам снаге
нестаје сама	природо
мисао по мисао	у живот да верујемо
где ли с њом одлећу	---
---	ако си уплакан ~
сунце и облак ~	само си драги облак
везани као човек	за живот траве
за своју сенку	---
---	шћућурен гавран ~
тиха је поноћ ~	месечином осветљен
цврчак упорно пева	невини цветић
небу без звезда	---
---	каква пријатност
светлости нема ~	месечев реп у коси
дубок уздах облака	девојчице
ко патња бога	---
---	поред лептира
небо од ласта	један до другог
душа је још на	исти ~ а другачији
земљи ~	---
са анђелом	пролећни лахор
---	прице са једног бора
на небу стаза	већ су на другом
светла драга	
привлачна ~	
време је за пут	

[1.]

[2.]

пролећни ветар
грање и каменчићи ~
преко прошлости

ниси славуј
ал заувек само мој~
распеван цврчак

звук виолине ~
талас са листом игра
опроштајни плес

врана на небу ~
раширене гране
шљиве
влажне без листа

соба без светла ~
једна за другом
звезде
по зидовима

светлости нема ~
скривена задња
звезда
испод јастука

[3.]

много сећања
у тек једном једином
~ цветићу шљиве

мирис пролећа
људи и животиње ~
нада у пољу

у таму баре
пада тек никао цвет
мирисне шљиве

залазак сунца
прекрио је два ока ~
још насмејана

лице на плочи
прати драги лет птица
~
небеску песму

сами по себи
повијени листови ~
јесења жртва

[4.]

дан као јуче
иста киша ветар гром
~ другачији цвет

полегла трава
прекривен покидан
цвет ~
крилом лептира

старија жена
диже руку до чела ~
спушта је мокру

почиње киша
зањихан и влажан
цвет ~
мирис победник

виси са листа
заљуљан горе доле ~
пар бубамара

уморан врабац
сасвим мирно заспао
~ на цветном гробу

птица у јату
не примећује крило ~
скоро сломљено

мирис августа
облак спаљених тела
~ крај божјег дара
у Багдаду помор
људи
почетком овог века

погнуте главе ~
руке више не бришу
ознојена чела

милује трава
стабло цвета у расту
~ мирис пупољка

у полумраку
пружа руке звездама
~ из облака хор
нико се не помера
само очи не стају

увела поља
мирна под облаком ~
болест је тешка

ноћ невидљива
нечујна неприметна
а испуњава

[5.]

јесењи ветар
тера мисли даље ~
гроб их упија
ја бих да заборавим
то што није могуће

почиње јесен
сави се грана сасвим ~
дотаче ковчег

увело лишће носи
ветар и киша ниче
други цвет прошли
рађа нов живот
тужним лицима осмех

у трошној кући
још увек се рађају
драга сећања

на голој грани
мирује птица ~
чека од ветра исто

цвет усред зиме
прича откуда он у ~
хербаријуму

киша савија
листовете и гранчице ~
цвет је усправан

по гробу мрави
не престају да трче ~
ево и цврка

јесења киша
почне стане настави ~
небо је без дна

лабуд на реци
разгледа се разгледа ~
каква лепота

листови скачу
добацују кап кише
жедном корену

светлији облак
загрли модар и дуг ~
муња их пали

опет је јесен
ма којим путем ишла ~
стижем до ње

јесењи Месец уз
прозор приљубљене
дечије очи

[6.]

спуштене главе
кренуо негде кроз ноћ ~
покисли старац

врапчићи моји
стигао је октобар ~
певајте јаче

прејаки плъусак
лишће скаче у воду ~
тамнолик Месец

лице детета
окићено осмехом
ко поленом цвет

налет облака
уплаши сноп гранчица
са гнезда коса

стрпљива башта
подноси кишу и снег
пре првог цвета

залазак Сунца
нема сенке ни звука ~
мисао скочи

предиван месец ~
преко траве у парку
злати се лишће

испод прозора
крошња мог хибискуса ~
цвет јој увео

таласи реке
грле обе обале ~
још не престају

мирис јасмина
лебди над гробовима
стarih ратника

магловито небо
човек склопљених руку
дугу посматра

у тихој соби
само распремљен
кревет ~ за једно дете

јесења киша ~
испуцала стазица
корито лишца

ове јесени
прва хладна ноћ тужна
~ без цвркута

[7.]

дим изнад крова
приближава се небу
~ како су лепи

те голе гране
испружене ка небу ~
поздрав су зими

хладан новембар
куће су затворене ~
облак отворен

тишину гроба
ништа не нарушава
~ детлић случајно

наћох се ту где
нема ни успомене ~
ох, каквог ли сна
неке су ноћи кошмар
кад осване радуј се

ветром ношено
лишће прелеће реку
~ један потону
судбина није иста
људи истих година

сунце не мари
што ме задњи пут
види ~
зна да га волим
Када умрем остаће
љубав вера и нада

толико наде
оживљава ~ тек
један осмех детета

процвалу ружу
милује па одсече
рука старице

слика јесени
облак киша и ветар ~
под капом љубав

врати се птицо
без тебе је претужно
јесење дрво

велики месец
влада небом и
земљом ~
реком звездице

месече стани
без твог светла овај
цвет ~ умреће ноћас

[8.]

хладно предвече ~
пуста улица чува
све успомене

посечен кедар ~
изнад робусне
крошње Велика Кола

тихо пада на
цвет траву крошњу
мацу ~
светлост Месеца

јесења бара ~
кученце за чизмицом
шљапка пресрећно

магловита шума ~
најдужа грана боји
месец у златно

светлуцав облак
и још један модрикаст
~ чувају бога

не зна за песму
а у целој шуми ~ глас
њен је најлепши

страница пуна
зеленог плавог тужног
~ као њен поглед

весела трава
позива цвет да никне
~ мирно чека гроб

дете на киши
поглед му је
прикривен ~
о како тужно

сивило неба
спуштено до улица~
јутарње звоно

ево и муње ~
птица са гране гледа
опало перо

прве пахуље
изнад тла разигране ~
осмех детета

једна пахуља
круна на врху јелке ~
ево ордења

[9.]

прекривен снегом
осветљен једном
звездом ~ успаван
гроб

путем кроз шуму
само трагови зиме
доста за срећу

сунце на ружи
драго и љупко као
око детета

овај маслчак
препијен за траву~
сад је далеко

последња звезда
први зрак јунског
сунца ~ уздах старице

подневни лахор
подиже праменове
и спушта их

први дан лета
топао као јулски~
можда и јесте

под сувом граном
малени жедан врабац
летње поподне

у кући никог
налет ветра о врата
поскок мачића

загрљено цвеће
расте на ветру киши ~
вене јер мора

нема самоће ~
увек те прати нешто
неоткривено

птица у трави
неколико на грани ~
ко је тужнији

таква врелина
да ни из густе крошње
нема цвркута

птица на трави
гледа врх четинара ~
уз задњи цвркул

[10.]

поглед на звезде
како мацин тако мој ~
значи живе смо

нема самоће ~
увек те прати нешто
неоткривено

летње свитање
лагано плаво златно
у ноћ врати гром

мирисне руже
бисерни поток и нас ~
већ прекрива снег

тугу из ока
преузима на себе ~
пролећни плусак

цвеће у руци
окренуто ка сунцу ~
спушта на земљу

над једним сунце
и још неколицином ~
што га не виде

опало перо
на путу са дрвета
радују боје

поноћни лахор ~
у осветљену реку
тону латице

док је на небу
границе обали трави ~
птица је буда

ЛОТОС "ВАСКРС"
(Хаику часопис)
1.
црквена звона
јаје стоци и њиви
христос воскерсе
2.
распет у петак
под земљом у суботу
рајска недеља
3.
дренова вода
здравац босиљак јаје
~ црвена деца

киша без краја
облак је око неба
нека је онда

[11.]

мрак је на путу
неосветљен млад
травњак ~
драга си муњо

старац у ноћи
заједно до свитања ~
сасвим довољно

празна столица
уморан старац стоји ~
сад сећање

скоро ће ноћ
без хлада овог лета ~
зној и из ока

поглед смирује
судба нестале звезде
попут човека

кроз грање зраци
лагани топли светли ~
као сећање

једна по једна
па полако ниједна ~
кап летње кише

крила лептира ~
сећање на лепоту
очију чеда

каква топлота ~
лист локвања хлади
тишина муља

латице руже
у осунчаној башти ~
чекају кишу

све се повукло
због прејакe врућине ~
а нада стоји

овај летњи дан
исти ко јучерашњи ~
тек неког нема

дете у сну
нечујно сави усне
у летњи осмех

рука маленог
у руци остарелог ~
како дражесно

[12.]

Сања Петровић, Нови Сад

НА ПРВИ ПОГЛЕД

Гледам у бео зид ординације
чекајући да ме сестра прозове
дивећи се његовој белини, савршенству
...на први поглед.

Што сам дуже с њим време проводила
почела сам да уочавам
испуцалост, рупе, флеке разних боја и
нијанси...

Распричали смо се ко два другара
која се дуго видели нису
те надокнађују пропуштено време.

Замислих се...
Нећу се дуго задржавати код доктора.
На први поглед и ја блистам.

ИМА ЛИ НАДЕ?

Отео ми се јаук.
Из утробе
бол га ишчупа
и добаци ветру
да га распршава.

Време.
Промене.
Обликовања.
Јаук не јењава.

МЕНИ ВРЕМЕ ТРЕБА

Господине драги,
немојте ме, молим Вас,
међ звезде стављати.
И немојте ме цвећем
обасипати.
Ил бисере куповати.
Хвала, не треба.

Ако већ хоћете
тако великодушни бити
Време ми купите.
Или га бар
у траженом моменту
зауоставите.
А можете и да га вратите,
ако умете.

Тад бићете мој принц
на белом коњу.
И да дроњке носите
мени бисте били ко у царском оделу.
И у сојеници да живите
палатом бих је сматрала.
Захвална би Вам била
одавде до бескраја.

Господине драги,
немојте ме, молим Вас,
тако гледати.
Нисам ништа лоше
ни мислила ни рекла.
Звезде, цвеће, бисере заборавите.
Мени Време треба!

ПРКОС

Ја јесам жртва
сопственог избора.
И признајем
има дана које бих избрисала.

Но, ништа ми неће скинути
осмех са усана.
Пркосно ходим
новосадским улицама.

Знам,
знам да за собом
траг остављам.

Драгош Павић, Велико Градиште

СЕНКЕ ФАНТОМА

Ако је поезија пут ка горчини живота,
ако се повуче у сенке фантома
да би остала у бесмислу бекства у илузију,
ако остане у вејавици сете и клонућа,
онда су отворена сва беспућа
и онда се пада до проклетства ада.

Универзум се нови рађа доноси нова безнађа
не крчи путеве живота већ трагичност обузме
васељену, прогнану и уништену јер Гете
рече: "Узгубио сам све-и универзум и себе".
Ако је песник рушилац што ствара загробни
живот, онда ће најпре срушити себе,
створити илузије и предрасуде,
осудити умни напор поетског узлета,
оскрнавити самог човека и његов химен
нетакнут, подарити усклику сотоне који
рушилачким царством жели да све потоне,
пакао сазда нови, однесе победу над илузијом
и сатре наду тренутка упркос "трагичној коби"
"унутрашњег пакла" који човек сазда,
а песник у нити сатка.

То клонуће што у дно гледа,
што не види вредност човека овога века,
израз је само оних нехриста
што изгубише кормило свога живота,
потопише, опоганише светиње,
рађање човека и тог
светог поетског чина.

Јер процес који се зове живот
мора да искреност, надахнуће дигне
до Олимпа, да активно буде носилац судбе
јер зала има много,
гротескном добу разорну мисао обузда,
укротити, властите умне снаге напрегне
да весла захвате снажно,
из пакленог Стикса мора се домогну,
тиранију претвори у слободу
за коју су векови низали себе
са циљем до победе
и угуше бекство што живот ништи
а сенке и фантоми остану проклетство у аду
и живот не препусте
мржњи сотоне за насладу.

ОД ВАВИЛОНА ДО БОСФОРА

Зидамо вавилонске куле
друге и другачије од срушених,
ни тада нисмо успели
јер су нам рачвасти били језици.

И темељи су срушени од вајкада,
све је постало сотони наслада.

Нама увек тешко пада
да нека сила над нама влада,
где је ту нада:
космичке нема, васиона је
несавладива, људска грамзива.
Сами смо.

Свет тутњи поред нас.
Огромне се але разбокориле
да нам одузму намере
и изгледе да их остваримо.

Остаде реченица празна:
имамо субјекте,
сумњиви су предикати
а објекте смо порушили...
остали су атрибути:
непокорни, самоникли,
стерилни, илузорни,
неприлагодљиви...

Само одредба времена оплођена
а месна непроменљива,
о начину извршења ни помена
јер прегршт изненађења
свако јутро водом нас умива
и лице испира.

Рекоше да повратка на старо нема,
ново још нисмо научили
јер је писано језиком непознатим.

Када завиримо у лавиринте
да сачувамо јаросне изворе,
певајмо без загорчености
јер кажу да смо ружни
због рана неисцељених вршњакиња
наших прамајки које су оронуте
посртале ходом посусталим.
Никада им не можеш чути кораке
јер газе по сенци
која неће да се склони с пута.

Дођоше гаврани пресити
да гракћу уместо манастирских звона
када су нас омађијане
водили до нашега бола
без ореола,
од Вавилонa до Босфора.

Бојкан Миленковић, Ниш

ВИДЕО САМ

Видео сам,
 Мира из песме када је изашла.
 Ја, изашао сам Мири из крви.
 Глодао сам сопствене осмехе.
 Док Мира, надлазеће кише кваси.
 Било је тек, пар дана још у празнини
 између њених дојки.
 И знао сам,
 да у наредном ћу стиху умрети.
 Без похвале.
 Када, запљуснула мирина ме коса.
 Насукавши ветар
 на алтернативни пут растанка.
 Дуж нишавског кеја.
 Где између камених плоча мрак
 мирише безначајностима.
 Што би да осветле
 нам залудне нам душе.
 У преврнути свет.
 У себе.
 Мира, примила човека.
 Ускративши узреле речи за убити.
 Птицама, опозвавши лет.
 Отворивши врата туђим
 ми Сунцем напуни собу.
 Умивши ме,
 не пробуђеног туђом водом.
 Нахранивши ме, ситог туђим хлебом.
 Пијаног, напи ме туђим вином.
 Недописана, Мира чувар кућу сади.

У зидове што би да порасту
 мени до дланова.
 Што по обнаженим јој раменима,
 ватре пораза капају.

Видео сам,
 Мира из песме када је изашла.
 Ја, од себе одсутан
 изашао сам Мири из пупка.
 Жеднео сам сопствене сузе.
 Испразно корачајући низ степенице.
 На воду што сећа се и где расте реч.
 Преображај обесмислили ми прсти.
 У мирино светло загледи.
 Неутешан, прекорима по мојим
 анђелима.

Грешан, Мири кроз уши,
 ветар док клија.
 Врисак.
 Мира гребе кроз стиснуте усне.
 Крастајући јаук.
 Могући осмех.
 Пољубац.
 Са којим, земљом би расли све
 плоднији.
 Видео сам,
 Мира из песме када је изашла.
 Ја, изашао сам Мири на леђима.
 Жваћући речи лишене интерпункције.
 Док Мира објашњава зашто су јој
 груди престале расти.

У тренутку када два се ока,
 новопридошлог неоствареног сањара,
 на брадавицама јој се
 месечином насладише.
 Испод незавршеног неба.
 Где престаје земља.
 За играчка са просидбом без
 прстеновања.
 Зашивши ми кожом,
 полусан другог човека.
 Милујем јој пету у одласку.
 Ократелу ноћ на себе навлачим.
 На лице земљу бацам.
 Не могу спустити се
 до гладног нам почетка.
 Када текла је ка мени.

08.09.2021.

Виолета Алексић, Цирих, Швајцарска

ЖИВОТ ЈЕ ЧУДАН МОМАК

Живот је чудан момак,
он има своја лутања,
и никад не зна где му је конач,
само се смуца, тумара

Накриви своју капу
понекад шеретски,
чисто да олакша мало,
све своје лоше одељке...
Па опет крене неком путањом,
некад брзином ветра,
а некад полагано,
и често се гласно
насмеје сваком плану унапред...

Као да ми жели рећи:
хеј, ја сам мангуп мало већи,
и узалуд ме желиш укротити!
Живот је мало чудан момак,
без питања, не бира место,
и нико му не зна
почетак и конач,
изненади, изневери,
нестане вешто ...
Без најаве и увода,
направи режију својих филмова...
Растужи и разнежи,
насмеје и расеје,
и збуни и наљути...

А такав – какав је, неодољив,
намеће, да након сваке приче
и драме, понуди сваком од нас
своје раме утехе!

Па поменом на овога
бећара, када прође,
кроз шарени свет, и
роман свој нашара,
погледамо иза рамена
успомена
и кажемо на глас,
ЖИВОТ ЈЕ ЛЕП!

Живот нас често провоза својом клацкалицом између понора и сјаја вечности који поезија обећава – Љубодраг Обрадовић

Одувек је било песника који су савршено знали да се песмом не може променити свет, али то себи никад нису хтели да признају и свим својим бићем су веровали да је то ипак могуће и та вера и нада их је у животу водила и покретала на велика прегнућа и стваралаштво... Виолета свакако спада у ту групу одабраних песника који живе за уметност...

Књига Виолете Алексић “ЖИВОТ ЈЕ ЧУДАН МОМАК”, која тако експресно излази пред читаоце, само је знак да је у Виолетином крхком бићу скоцкан потенцијал песникиње која песмом жели да промени тај живот, који је такав какав јесте и који тако брзо бежи, да је право време да се поезијом заузда, умири и постане свима леп и доступан... Јер чињеница је да поезија у себи има снагу да оне који у њу верују и препусте се њеним чарима, понесе и узнесе у један бољи, сањани свет, у којем је и сам живот онај сањани чудан момак, прави принц и самим тим прихватљив!

Ја лично, одувек сам веровао да је неко песник, ако напише само једну праву песму! А Виолета је написала море песама и учинила их доступним широј читалачкој публици. Ова књига је објављена у 1.000 примерака, а многе песме доступне су и на интернету, који све више постаје излог поезије. Сви који завире у саму књигу или у ту јавну читаоницу знаће, пред Виолетом је сјајна будућност, у којој ће да копка по својим и светским тајнама, са циљем да обогати и себе и све нас топлином коју само поезија доноси. Јер ЖИВОТ ЈЕ ЧУДАН МОМАК и све нас често провоза својом клацкалицом између понора и сјаја вечности, коју поезија обећава....

Љубодраг Обрадовић

Прочитајте како је било на промоцији књиге
ЖИВОТ ЈЕ ЧУДА МОМАК у Крушевцу:

<https://www.poezija.rs/violeta-aleksic/zivot-je-cudan-momak-violeta-aleksic/>

Раденко Бјелановић, Крагујевац

МОРАВА

Ој, Мораво,
зелена јасико,
цветни врте.
румена јабуко.

Разуздана,
поамна
ждребице,
што потапаш,
поља и равнице.

Извезена,
предивом од
зрака,
валовита,
лепото тројака.

Твоје воде,
беле и зелене,
ој, Мораво,
ариљски анђеле.

Плетеницо,
од космичке
брезе,
војвоткињо,
војводе,
Пријезде.

Рађала си,
бојне витезове,
отправљала,
на Косово поље.

Твоје њиве,
мирисна погача –
заводнице,
моравских орача.

Цветна шљиво,
звездо од бехара,
престонице,
славнога Лазара.

Морава је камена
тврђава,
зиданица круна,
и олтара.
На Морави,
векови зидани,
посестримо,
Скадра на
Бојани.

Са тобом се
загри
Јелица,
а са Скадром,
млада Гојковица.

Само оста,
да робује сама,
невјерница,
Вукашина краља.

Крушевац је
небеска
тапија,
исписана српска,
историја.

Морава – од
песама
река,
света водо,
са неба –
потекла.

РОМОР ВОДЕ

Ријеке
Двије руке
Док роморе
Мудро зборе
О јунаштву
Црне Горе
О новшићком
Љутом боју
О затиру
И ранама
На Чакору
Приједолу
Лим

Владика
Капља му је
Свака света
Бог што твори
Лим чита
Вода памти
Лим говори
Све језике
Научио
Нико не зна
Откуд дође
Ђе је био

МЈЕСЕЧЕВИ ЛУЧИ

Мјесечеви
Лучи
Цвиле
Гдје су оне
Очи миле
Паде зора
Преко Лима
Обали је
Мјесечина
Обртушку
Заиграше
Танке пушке
Зацикташе

Љубица Жикић, Крагујевац

ЖЕЋ НАД ИЗВОРОМ*Алберџу Камују*

Шетам поред морске обале
 Боговима на видику
 Не одазивам се позивима
 Пркосом далеког претка

Када надође многолико пролеће
 Осетим да клијам у хиљаду пупољака
 И никуд ми се не одлази

Жедним очима скупљам
 Сунчеве зраке и расуте боје
 Довикујем преко дуге
 Да ме не чека нико јер
 Опијена мирисима лаванде
 Босиљка нара и боровине
 Ластавицом у ниском лету
 Не могу да представим
 Има ли ишта лепше
 Од овог земаљског преметања
 Од пролећа до пролећа

КОСОВСКЕ СВЕТИЊЕ

Може ли око без зенице
 Месец без звезде Данице

Може ли
 Драги без драге
 Песма без заноса
 Суза без образа
 Вера без опроста
 Може ли душа српска
 Да приметне у памћењу
 Звона косовских светиња

Грачаница
 Зеница очиња
 Високи Дечани
 Песма заносна
 Пећка Патријаршија
 Звезда Даница
 Бањска Девич и Љевишка
 И стотине у аманет остало
 Од краљева нам и од царева

Божур цвеће пољем цвета
 Јечам жито племенито

Проклетије судба наша.

ПОВРАТАК СМISЛУ

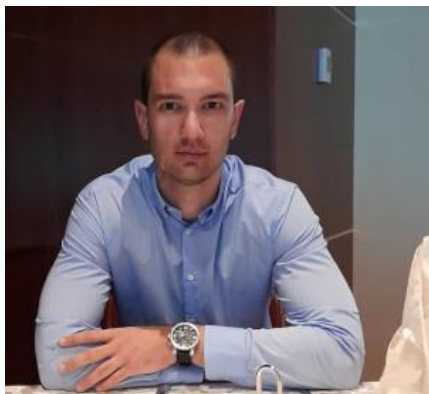
Кренули смо у планине
 Да у пећинама пронађемо
 Изгубљено семе живота

Бобице боровнице беремо
 И једемо као сласт највећу

Скинули смо одећу и обућу
 Окупали се у језерској води
 И сапрати наталожена сећања
 На разоткривања
 јавна и тајна

Говоримо речима које не звече
 Речима које окупљају око себе
 Излетнике који знају на којој
 Страни Сунце излази и залази

Ми држимо веверице у рукама
 По киши ходамо без кишобрана
 Па да се умножимо и порастемо
 У мајчинском
 загрљају искона.

Nikola Čećez, Doboj

SUSRET

Anđela čednog sreće u gradu
Da joj mahne i pozdravi samo,
A ona priđe do mangupa jendog
Da prozbore koju na klupi tamo.

Na klupi za dvoje koji čekaju treće,
Ne sluti da će pamtiti
toplo prolječno veče.
Nisu čekali nikog, ni svoje ni tuđe.
Kroz priču prozboriše i u glavu mu uđe:

Mladost, ljepota, naočitost, šarm.
Ali razlika u godinama je
– da vam ne pričam: blam!
Utisci vrvjeli su na obe strane,
Kroz njene vrline i njegove mane.

Sporazumjeli se nedvojbeno jesu.
Akcija zavodenja biješe preduzeta,
Sve dok ne saopšti ljubavni status:
„Tri godine sam već srećno zauzeta!“
Zbog toga sve ostaje samo u tebi pjesmo
Do nekog drugog slobodnijeg susreta.

Za dalje korake odrješitu sigurnost ima.
Svaki pogled sa oreolskim sjajem
oka pomno štima,
Sa ciljem da ne zataji besplamni,
varničavi odnos.
Uzdignute glave nastavljaju mornar
ka pučini i njegov ponos!

PROPUŠTENA ROMANSA

Svaka nova prilika staru kopira
Jedna na drugu podsjeća
kao da se sušna duša ponavlja.
Kad kažu da nema povratka,
Osmjehivana rusalko
od početka ni makao nisam!
Kud' da se vratim kad nesmotren patim?
Na dnu mladosti kao u rijeci
vilogorki se davim.

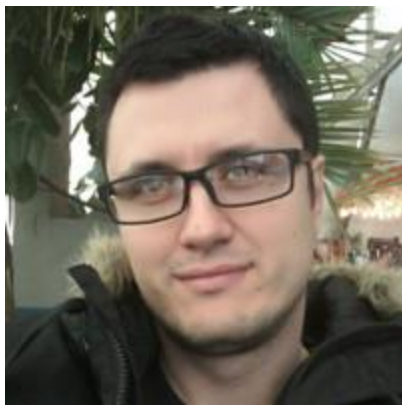
Dođu ti ljubavni noviteti
Jave se kao reklama na plaketi,
Puni sjaja i obećanja, kažu:
„Ovo je tvoja nova šansa.“
A ja se samo smješkam,
Jer znam da sam iskusno neiskusn
I da postaće još jedna propuštena
romansa.

Ostao sam bez tebe, bez nje i bez sebe,
Bez one tamo što otišla je,
Bez ove ovdje što prkosi blizinom,
Bez svake nade koju spalio sam kao
benzinom.
Nestajem, tonući do dna venem,
Dok svaka prilika teče mi kroz vene
I koja je od mene stvorila
Sve suprotno za šta se duša borila.

Sledeća dolazi za svako
novo poglavlje života.
Brojim ih i to mi je stota.
Ali čekaću i sto prvu,
Da napravim od prilika
buket kao sto jednu ružu.
Taj će biti „Cvijeće zla“
koje na tren miriše al' vene.
Ni svijeće mi pomoći neće
Da sahranim tugu koja teče mi kroz vene.

Znam da sve dobro dolazi
I kad se javi ta posljednja šansa,
Prepoznaću ljubav u njoj
Ona neće ostati propuštena romansa.
Biće to ljubav lijepa,
koja je čekala svoje vedre dane
A ti dani će doći – trajaće i noći
Jer nije svaka prilika kao „šest
konja“ slijepa.

Dugo čekana ljubavi,
buduća labudova pjesmo,
Zbog moje boli
misliš da ću dušu da ti slomim.
Ali trajaćemo baš u tome što jesmo,
Ja, beznadežni junak ove pjesme,
ću samo tebe da volim!

Дарко Рашета, Београд

ПЕСМА О МОЈОЈ ЂЕРКИ

У једном бићу малом,
у једном срцу сјајном,
у ока твоја два
нашао сам свој смисао ја.

У осмеху твом лепом,
који ставља две тачке на све,
Бог велики дао ми је све, баш све.

Ќери моја, твој је гласић најдражи и
мио, мени је као анђеоско крило.
Моје срце окреће се ка њему,
да слуша ту мелодију и поруку снену.

Хладан зид у твом присуству почиње
да греје, твоја уметност додиром чисте
душе на боље мења све.

Од овог света велико срце прави,
људи застају у чуду да виде да л су у
сну или на јави.

Ова песма твоју причу прича,
имам срећу да је поделим са свима.
Ехо твога бића одјекује кроз мене
да натопа смислом све суве душе
којима срце вене.

Једног дана ти ћеш порасти,
можда другачији биће свет.
Моја планета се никада променити
неће јер ти си мени све, баш све.

У једном бићу малом,
у једном срцу сјајном,
у ока твоја два,
нашао сам свој смисао ја.

КОФЕР

Често се дешавало да људски живот стане
у кофер или чак у џеп. Несретне околности,
грешке, ратови учинили су да неки међу
нама остану без ичега.
Познајем два човека са сличном животном
причом. Кофер који су понели са собом
умели су да цене. Схватили су како да га
користе у тренуцима кризе.
Њихова пажња је била окренута ка онима
око њих, тежили су удруживању како би
пронашли пут до бољег живота.
Да их сретнете на улици, можда би само
вешт познавалац живота на њиховим
лицима прочитао животну причу од које се
диже коса на глави. Већина би само
приметила да су они остварени, успешни
људи у овом тренутку.
Од кофера се може направити живот ако
си вредан и имаш визију.

ГАРАЖА

Гаража је занимљиво место. Ту људи
паркирају свој алтер его – аутомобил.

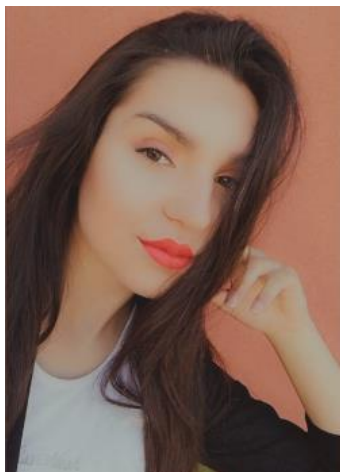
На путу до улаза тржног центра чуо сам
две животне приче. Свака је трајала само
по једну реченицу, нису морале дуже,
јер су биле јасне.

Један послован човек махао је рукама као
професионални пливач у базену
објашњавајући свом саговорнику: "На
највише позиције у фирми примају
најнеспособније људе."

Друга прича је била потпуно другачија.
Реченица која је прошла кроз мој слушни
апарат осликавала је женски свет 21. века:
"Не могу стићи данас, имам заказано
сређивање ноктију."

Две особе, две приче
које су стале у две реченице, један сведок.

"Чашу меда јошт нико не попи што је
чашом жучи не загрчи". Неке мудрости
више не можемо применити. Данас се до
"меда" стиже другачијим путем, а "жуч" је
изгледа предодређена за оне
који нису близу "кошнице".

Јована Марковић, Љубава

СЛАЖИ МЕ ВЕЧЕРАС

Погледај у небо, шта видиш ми кажи,
црnilo са сјајем ил' посуте снове,
капи горке истине или беле лажи
од тебе што слушам целе ноћи ове.

Слажи ме вечерас како себе видиш
у очима мојим, како то је знак.
Слажи ме вечерас да светло си нашао
у истим, а касније донео им мрак.

Слажи ме, вечерас, како твоје мисли
пред мојима постају узбуркано море
Слажи ме вечерас како мир си добио,
иако још увек срца нам се боре.

Слажи ме, јер лажем дуго сама себе
како нешто осећам, како ми је стало.
Слажи ме! У противном опет ја ћу тебе,
као да емпатије немам баш ни мало.

Слажи ме, ал' знамо да то нису лажи
и све ово твоје чисто срце збори,
слажи ме, јер моје неистину тражи,
а због ове следеће вечно ће да гори:

Слагаћу те, рећи ћу да те силно волим,
а онда окренут се, болне очи крићу,
јер овим те напуштам и за опрост молим
што крила сам сломила анђеоском бићу.

ОПРОСТИ

И Месецу опет исте јади певам
како више не знам о теби да сневам,
како више не слушам шта ми срце збори-
пригушени вапај што каже да воли.
Да воли, да пати, да боли, да жали,
у тој причи љубави анђели смо пали.

И не знам да л' венем ил' поносно ћутим,
Пирова је победа-можда, само слутим,
јер љубав је чудна, због ње губим себе.
Споменух је...Одмах помислим на тебе.

И лажем се, кажем ништа вечно није
(изнад срца мога небо сузе лије),
И лажем се, кажем, сутра биће боље,
али јутра нема, ни животне воље.

Твоје клето име биће туга моја
поражене стране немилога боја,
поражени душа и срце и памет,
поражена остављам песму у аманет.

Аријана Хинић, Крушевац

НЕДОСТАЈЕТЕ

Надамо се увијек
 да је тамо добро,
 тамо,
 гђе одавно јесте.
 И да је баш она
 звјезда,
 ено, баш она,
 она најсјајнија,
 ваш лик.
 Чујемо вас
 у нашим срцима,
 сваки је удар
 нова ријеч.
 И пријекор за
 грешке, чујемо
 и смијех.
 И молимо се
 за смирај ваших душа,
 прерано уснуних.
 Патимо, плачемо,
 проклињемо...
 Недостајете нам
 за љубав, радост,
 за рађања, за утјеху.
 За подршку, за ослонац,
 за загрљај, за пољубац.
 За све оно што сте требали
 доживјети,
 а успјели нисте.
 Отргнути из наших живота,
 али никад отргнути од нас.

САМРТНА ПЈЕСМА

Ако ти јаве да сам умрла, повјеруј,
 нисам ја Мика, да живим вјечно.
 Не могу досећи његове висине,
 бесмртност ми није јача страна.
 Ако ти јаве да ме више нема,
 то је знак да очи
 више неће гледати дубине,
 ни мисли писати пјесме.
 Само ће душа, слободна птица,
 хрлити ка срцу твојем.
 Сакриј је у сваки трептај,
 дубоко под груди своје.
 Чувај је у даху јутарње росе
 и сненом заласку сунца.
 Шапући јој снове своје,
 тако ће дуго остати будна.
 Грли је дуго и нежно,
 води је са собом свуда,
 та душа припада теби.
 Ако ти јаве да сам умрла, повјеруј,
 нисам ја Мика да живим вјечно,
 али знам љепше вољети.

ЊЕНО ЈА

То је зато што је не познајеш,
 а мислиш да знаш ко је
 у сваком трену.
 Кад ти се чини блистава,
 заносна, лијепа,
 мораш стргнути маску.
 Испод мраморне слике
 чучи срж и чека.
 Спинозина је најбоља ученица,
 гријехом крштена,
 болом причешћена,
 опростом помазана.
 У забаченим утринама ума
 сопственим мукама
 раскрыљена птица ругалица.
 А снага је осмјех
 давно испресован
 на листовима њеног хербаријума.
 Можда, једном, ако вријеме стане
 дотакнеш ту чулну радост
 још нигђе неостварену.
 И спознаш с њом
 укус пољубаца с гримизних усана
 и поганог језика.
 Међ охолим надама
 и доживотним трагањима
 за сопственим бићем
 пронаћи ћеш и њу.
 Ону што смирено чита
 давно исписане истине туђих душа,
 хранећи своју лакомислено.
 Само никад препознати нећеш
 плаву сјену у оку њеном,
 јер она је заувјек,
 а заувјек не постоји.

Данијела Булатовић, Крушевац

КАКО МОЖЕ

Како може тужан човек
срећну песму да напише
да преболи то што воли
и што сада нема више.

Како може тужна птица
срећну песму да отпева
да полети у висине
када ветру одолева

Како може тужно срце
да прихвати љубав другу
кад би могло и да хоће
само зна за вечну тугу

Како може срећан живот
без љубави да се живи
кад су двоје за све туге
подједнако за све криви

Како могу срећо моја
тебе таквог да преболим
кад знам да ћу поред свега
ипак лудо да те волим

ЗАУВЕК И УВЕК БИЋЕШ МОЈА ЉУБАВ

Превише се свега скупило у мени
чини ми се некад не могу да дишем
да ти све то кажем за то немам снаге
али имам потребу да пишем

Знам да и теби ово тешко пада
превише смо слични, осетљиве душе
два тужна живота, два далека града
знам да ове туге тебе исто гуше

Мислим ја на тебе и кад се не јављам
бићеш део мене и кад ме не буде
знам и то да исто осећамо љубав
с истом тугом идемо међу срећне људе

Овом песмом само желех да ти кажем
све што се од суза у болну душу слило
заувек и увек бићеш моја љубав
и онда кад нас више не буде било

СРОДНЕ ДУШЕ

Могла бих данима да причам
због чега га баш толико волим
и зашто сам баш, баш њега
почела да зовем својим

Сродне душе увек се пронађу
роди се љубав пуна чистоте
и ја ето баш због њега
верујем у љубав за све животе

Волим га тако, необично јако
мисао је моја чак и у свануће
због њега сам тако срећна што
постојим
постао је моје право надахнуће

Могла бих о њему ноћима да пишем
душа се за њега пред спавање моли
колико је лепо када имаш неког
кога јако волиш, а он те исто воли

Дејан Милошевић, Крушевац

РАЂАЊЕ

Кораци моји, не газите јутра!
 Из семена биљка се рађа.
 Ћутња је пут преображења
 У трен светлости муње
 Пробуди ново сутра.
 Вребају скокови поспаних гуја
 Душа вришти у крику безнађа
 Ал сунце митско
 разгони тмину и мрак.
 Семе обасја белина живота
 и дух рађања силином забуја.

ДО НЕСТВАРА

Самоће моје доста је било
 Цело срце залуд сам давао.
 Свој пут бирај, чаробна вило,
 Безбојне године са тобом
 Ја сам преспавао.
 У неком другом свету, далеком,
 (Што постоји),
 Не бих имао снаге за сусрет нови.
 Туга је отпловила реком протеклом...
 Самотно сивило дане боји.
 Ја једино могу сам да путујем
 Планетама далеким.
 До нествара!
 Од бола више не тугујем.
 Хоћу снове у љубав да претварам.

ОВО НИЈЕ ПЕСМА ЗА ТЕБЕ

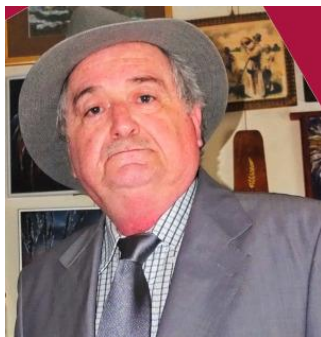
Ово није песма за тебе
 Није ни порука из моје усијане главе
 Ово је опроштај
 Од мојих јогунастих мисли
 У ствари
 Ово је болна и знојава истина
 Отргнута из сна
 Мој црвени осмех скамењен у лету
 Јава оставља траг пустињске змије
 Опроштајну песму плетиље плету
 Ово није песма за тебе
 Ово је моје примирје

ЗАВЕТ

Никад не зажмури, јер у тами ћеш
 видети моју лобању распуклу
 (од силине удараца стотине оштрих
 варница твоје лудости)
 А кад будеш очи склопила,
 ја те већ чекам тамо.
 Тамо где су ливаде
 непрегледне, цветне.
 Где је плаветнило.
 Бескрајно.
 И где анђели бели
 бисерним крилима стазе плочају.
 Оне стазе по којима ћеш ти ходати.
 Смејати се. Другачије мислити.
 Јер тамо не може бити
 презира ни презирања.
 Јер тамо (иза тебе) нема ружних слика,
 Таме и суда милости.
 И моје лобање распукле.
 Остављам ти реч да је тамо велики
 Божји завет.

ЗАВЕТ

Силом истине створен.

Живојин Манојловић, Крушевац

ЛУДОРИЈЕ С УНУКАМА

Ух тешко је већином бити у кући,
 Пробудиш се ноћу,
 Не лупај, шапући.
 Покушавам да будем свој
 А не луди сој
 Па и вирус,
 Вирус што те дави
 А онда наиђу унук
 Анка и Мила
 И све се заборави
 И бол у глави
 И болесно срце
 И нога на коју ћопаш
 Од некуд снагу копаш
 Преврћеш се с њима,
 Лазиш и мазиш
 Као бајаги
 Млађој гризнеш гузу
 А старију штипнеш
 Са њима уједно вриснеш
 А бака виче: матори
 Гори си од деце
 Не да толико да лудим
 Онда привучем обе
 И срећан, слатко их изљубим.

ПЕСМА

Песма није низ речи
 Повезане стихом, стиха ради.
 Треба да лечи све јади
 Песма мора да лепрша
 У твојој души
 Лептирићима
 И лете као они
 Песма, песма мора да гори
 Као први пољубац
 И њим каже све не казано
 Мистично, мило
 Песма, као ***ниска бисера***
 Да те обгрли сјајем
 Песма, песма остаје, траје
 Надживи све
 Па и да нико не прочита
 Њене стихове.

ПРЕОБУКА С ШТРИКУ

НАВРШИЛА РАДОЈКА ДРВЕНО КОРИТАНЦЕ
 СА ШТРИКУ ПРЕОБУКУ И ТО САМ ЊОЈНУ
 ДЕ ГРАБИШ РАДОЈКА С ТУ ИНТИМНУ ВЕШАРИУ
 А ПАЗАРИЛИ СМО МАШИНУ ЗА ПРЕПИРАЊЕ.

ЕНЕ НА ЗМОРАВЕ, МИЛОЈКА, БОСИЉКА И СМИЉКА
 РАЗГОЛИШАВЕЛЕ СЕ, ЗАГАЗИЛЕ У ЗМОРАВУ
 ПА САМ МЛАТЕ ПО ВОДЕ И ПОКАЗИВУ СВЕ ШТРИКАСТО
 БЕЗ СРАМ И РЕЗИЛ КАНДЕ ГА ЗАПИРУ.

Е ПА НЕ МОЖ ТАКО
 ИМАМ И ЈА С ЧЕГА ДА СЕ ПОВАЛИМ
 КИ ДА ИЗЛАГАМ НА ПАНАЂУРСКУ ТЕЗГУ.

ОТИДЕ ОНА, ...ЈА ЛАГАНО ПО ЊОЈЗЕ.
 КАД ПРИСТИГО, УХ МЕРАК И СЕВДАК
 БЕШ ПОСО, КУКУРУЗ И ЛОЈЗЕ
 СВЕ ТИ УТРНУ ОД ПРС НА НОГЕ
 ДО УШИУ НАТАКАРЕНЕ ШАЈКАЧЕ.

ШТА СЕ МЕНЕ СМАТРА
 ШЉЕПКУ С ПРЕОБУКУ ПО ВОДЕ
 А ЗМОРАВА И МИЛУЕ
 СВЕ ДО ГРУДИ И ЈОШ ТАМ ГОР

АЉИНЕ МОКРЕ УЗ ЊИ СЕ ПРЕЛЕПУЈУ
 БЛУЗЕНЧИЋИ САМ НА ДОЊЕ ДУГМЕ ЋУТЕ
 ГРУДИ ИГРУ КАКО ПРЕОБУКУ ОД ВОДЕ ПОДИЗУ
 ЈЕС ДА НЕСУ ОД МЛАДОС ВИСИНУ
 АЛ ЈОШ БУЈНЕ, ЈЕДРЕ, ЧАС ИЗЛЕГНЕ ИЗ БЛУЗИЦУ
 КИ ДА СМО САМИ СВЕ ТИ ПРИКАЗУЕ
 ЈОЈ У СТАМАК ТИ ЗАИГРУ ЛЕПТИРИ
 МА КАКИ ЛЕПТИРИ
 ЗМОРАВСКЕ ЧАПЉЕ
 ПА С ТЕБЕ СВЕ ЗНОЈ КАПЉЕ
 СЕ УДАВИШ У ЊЕГ.

ТЕДО ДА РИПИМ МЕЋ ЊИА
 НО МЕ СЕКТУ ПО СНАГЕ
 УСТУКНУ ОД РАДОЈКЕ
 МОЕ ЖЕНЕ ДРАГЕ

С ТЕШКУ МУКУ СЕ ИШУЊА
 ОДЈУРИ КОД КУЋУ КИ МУЊА.
 ДА КОМИЊАК САСПЕМ СДУШКИ
 УЛЕГО У АМБАР ХРАБРО, МУШКИ

ПС.

ПРЕОБУКА - ДОЊИ ИНТИМНИ ВЕШ
 ШТРИКА - ЧИПКА, ЧИПКАСТО

Градимиr Карајовић, Крушевац

ЉУБАВНА ПОЕМА

Јутрос сам је срео
Изашла је из мог сна
Очи су нам рекле све
Љубав ту је волим те

Њен лик сада носи сан
Сањам је ноћ и дан
Стално мислим на њу
Сусрет чекам с' љубављу

Ти си слика мога сна
Ти си љубав једина
Ти си мени најдража
Само тебе волим ја

Све бих дао сада њој
Сузе осмех руке беле
Да осети нека зна
Да је лудо волим ја

Нико те не воли ко ја
Тако ми драга живота
Тако ми чежња и јада
Тако ми рајских лепота

Тако ми неба, Сунца и среће
Тако ми твоје љубави
Светињо моја највећа
Нико те ко ја не воли

Више те волим од свију
Тако ми твојих лепих очију
Дошло је наше време
Ја уз тебе ти уз мене

Од Бога је дато то
Да се волимо и будемо заједно

Дођи злато пољубит ћу те
Моје срце за тебе куца
А и твоје, за нас двоје
Нека куца за обоје

ЖИВОТ ЈЕ ЈЕДАН

Подигни чашу љубави
Наздрави с нама наздрави
Ова ноћ нек нас састави
Да се никада не заборави

Живот је један, живот је чудо
Живим за ту лепоту
Јер сваки човек заволи
Лудо бар једном у животу

Загрли сад ме загрли
Једина са мном остани
Ова ноћ нек нас састави
И до зоре да нас не растави

Живот је један, живот је чудо
Живим за ту лепоту
Јер сваки човек заволи
Лудо бар једном у животу
И још једном у животу

ЉУБАВ ЈЕ КАО РУЖА

Куда иду старе љубави
Кад срце више не воли
Зашто у неком пале плам
А други негде сузе лије сам

Куда иду дивна пролећа
Оде срећа највећа
Кад двоје срећних
Странци постају
И неку нову срећу чекају

Љубав је као ружа
Из срећних вртова
Љубав мирис пружа
Кад споји срца два

Љубав је као ружа
Што никад не вене
Ако и вене
Остају успомене

Ако сам драга грешио
Ја сам те увек љубио
Јер лажна љубав дуго не траје
Човек погреша па се покаје

И мени поглед застане
Кад неку жену лепу угледам
Да сви смо ми људи
Ипак добро знам
Да теби драга вечно припадам

Стефан Кнежевић, Крушевац

ДЕБЕЉКО

Неко воли да сања и машта
Неко да буде прави фотељко
Ја ето волим да једем свашта
Зато и јесам прави дебељко

Неко је просто такав рођен
Да кроз живот буде меденко
А ја сам ето судбином вођен
Да цео век будем дебељко

Неко воли да не једе често
И буде само прави жгољавко
Ја волим да смажем тесто
Зато и јесам прави дебељко

Неко воли сва трчања фина
И да држи све пусте дијете
Коме смета моја дебљина
Нек одмах иде са планете

И неко воли да машта и сања
Неко да буде мршав и фит
Ја сам ето грађен од сала
Дебељко сам у томе је бит

ЈА НИШТА НЕМАМ

Моје је небо и плаветна река
И анђео што ме на вратима чека
Моје су и песме о којима певам
И све је опет моје а ја ништа немам

Моји су чак и они хектари шуме
И брвнара у забрану што већ дуго труне
Моје је и све оно о чему сневам
И све је опет моје а ја ништа немам

Моји су чак и они ораси крај пута
И на прагу од старости икона жута
Моје је и сено на којем дремам
И све је опет моје а ја ништа немам

И моји су сви давно заборављени преци
Као и обећавање дато некој новој деци
Да нећу престати о Србији да певам
Јер све је овде моје а ја ништа немам

ПИСАО БИХ НОЋАС

Писао бих ноћас да имам коме
Да ме неко чека у ноћима дугим
Али кад погледам на јастуку своје
Једино још увек ја самоћу љубим

Писао бих само да смирим крв врелу
Да одлутам песмом до звезде далеке
И да на њој пронађем ја наду смелу
Што ме грешног води до љубави неке

Писао бих о неком да ме жеља мине
Да бар на трен покушам побећи од себе
Па те молим и вапај шаљем у висине
Да ми допустиш ноћас да опевам тебе

И знам да остајем занесени песник
Који своју драгу немом песмом вреба
Па се зато питам као тужни весник
Шта то мени фали да се винем до неба

Милутин Мишко Плочић, Жабаре

ПЛАКАЛЕ СУ ОЧИ МОЈЕ

Плакале су звезде са мном
Плакао је месец млад
Плакао сам и ја за тобом
Ал се смејем сад...

Летеле су сузе из мога ока
Текле су као река
Чекало те срце до скоро
Ал те више не чека...

Биле су тужне очи моје
Тужне су биле годинама
Остало је срце само
Ал и ти си остала сама...

Нема више плакања, нема више
суза
Оставио сам све за собом
Никад више нећу плакати
И туговати ја за тобом...

Никад више очи моје
За тобом заплакати неће
Иако ти у животу
Желим пуно пуно среће...

Од сада ће на моме лицу
Само осмех сјати
Нек и мене у љубави
У будућности срећа прати.

ЗА ТЕБЕ МОЛИМ

За додире твоје Богове молим
Знаш ли, срећице, колико те волим
За усне твоје молим анђеле све
Да само једном осетим твоје пољупце
За мали осмех што краси ти лице
Молићу све Божије девице...

И све звезде молићу ја
Да уживам у лепоти твога погледа
И само небо, молићу, знај
Да ми поклони твој загрљај
И од самог месеца
Тражили на коленима
Да ми подари сан на твојим грудима
Ал, оно што највише желим за себе
Твоју љубав, молићу од тебе.

БИЛА СИ НАЈЛЕПША

Сећам те се из школе
Најлепша си девојчица била
Манекенке писте и црвени тепих
У то време си снила...

Гледала си са висине
И до бола волела само себе
А сви дечаци из наше школе
Били су лудо заљубљени у тебе...

Ја сам био обичан шмокљан
Чије друштво ти ниси хтела
Држала си висок ниво
И губитнике ниси волела...

Вечерас те сретох на улици
Од твоје лепоте некада ни трага
Са твога лица нестало је сјаја
Као да је све отишло до врага...

Ниси више била тако горда
Из твојих очију су текле сузе
Твоје младалачке снове
Сурови живот однесе и узе...

Причала си ми како ти је тешко
У твом гласу осећала се туга
Била си најлепша девојчица
Сад ко да си нека жена друга...

Причала си ми своју тужну причу
А ја сам плакао у себи
Јер и ја сам у тебе заљубљен био
Некад сам и ја сањао о теби...

Била си најлепша девојчица у школи
И сањала богатство и славу
А сада си тужна и усамљена жена
Коју је упропастила лепота њена.

Првослав Пендић Пенда, Крушевац

ЖЕНА ОД ЗЛАТА ЈАБУКА

“Жена је ружа,
Мирише и мами.
Тргнеш ли је
Убошће те и увенути.”

И вино на жену мирише,
Опија и мами.
Пожуриш ли са њим,
Опиће те
И у блато уваљати.

Жена је –
Од злата јабука,
Блиста и пламти.
Ако не умеш са њом,
Угасиће се – запамти.

Мирисна као ружа,
Неодољива као вино,
Непредвидива као богатство.
Прво те мирисом
Намами,
Па као вино
Опије,
Сво богатство сравни,
Па уваља у блато
И ту остави.

ОЧИ

Те твоје плаве прекрасне очи
Што зраче нежну и благу топлину,
Из којих сјај бије у ноћи
Испуњавајући музиком звездану тишину.

Твоје су очи мелем мојих рана,
Оне ме златним зрацима грију.
Очи те дају светлост мог дана,
Те светлости зраци нада мном се вију.

Из твојих очију сузе су бистра роса
Које лагано теку низ твоје лице.
Видим како се кваси твоја плава коса
Из које чујем цвркулт веселе птице.

Из твојих очију сребрна муња сева
Која ми на срце уреза твоје биће.
Та твоја лажна љубавна стрела
Врела је к`о сунце зоре кад свиће.

И сад кад моја љубав стиже до врхунца,
Из твојих очију хладне међаве бију.
Оне не дају зраке топлог сунца,
Него ме мржњом и презиром бију.

Моје је биће на ивици твог видика,
Над којим се искрена љубав вијори.
У очима ми се ствара твоја слика,
А очи ми кажу: „Она те не воли“.

МАШТА

Поново се јавља моја стара бољка,
Да драгу жену у небо дижем,
Да одозго с неба к`о девојка
Лепотом зрачи док пишем.

Изнова ме носе моје мисли топле,
Да драгу жену свом укусу кројим,
Да пуста машта до небеса допре
И никад краја маштањима мојим

Знам - да сам створих ту жену
По укусу моме, без права на грешку,
Величам и градим лепоту њену
Знајућ` за своју заблуду тешку.

Зато и сада о томе пишем.
Не дам да сама себе покаже
И нисам сигуран да ли да избришем,
Ако ме машта поново слаже.

Богдан Јевтић, Крушевац

ЈУТАРЊА ЗВОНА

Дубоку тишину буде
јутарња звона,
спокојна је
душа моја.

У глави се мисли роје,
слова множе на папиру,
не прекидам
мисаону идилу.

Од превише слова
формира се реч нова,
нераскидивом нити
рађају се нове речи
стихом ће се
све рећи.
Неслућена
мисаона супстанца
ведрину и оптимизам ствара,
све јаче
одзвањају звона,
стих има своју снагу,
оштрину
и романтику благу.
Инспирација
стихове пише,
ствара се лепша димензија
да се искажу осећања,
рима их чува од заорава.

ФРЕКВЕНЦИЈА ДУША

Материјални свет
је ограниченог даха,
неверник то не схвата,
материјалности ко се приклони
на крају је пун страха.

Фреквенција душа
са временом је
у нераскидивој нити,
не може нико
своја дела сакрити.

Све се бележи.
Када дође време
то се и очита,
Врховна правда
потпуно је чиста.

Душа скромна блиста,
у срцу носи Христа.
Непоткупљиви анђели
правде поштено суде
Богу по вољи да буде.

СЛАТКИ ПРЕГОВОРИ

Постоје
слатки преговори
са предлогом
да се љубав догоди,
углавном
са срећним крајем,
за праву љубав
душу дајем.
Ако је једна страна
неозбиљна
пада у воду
удварачка теорија,
остају жал и илузија.
Преговори нису болни,
отварају се
преговори нови.
Када су симпатије обостране
преговор кратко траје.
Постоји и озбиљност
у томе када се двоје заволе.
Ту више нема проблема,
остају заједно за сва времена.

Слађана Бундало, Крушевац

ЧУДНА ПЕСМА

Ветар је проговорио
језиком птица
Напокон је прогледала
слепа улица

Неке гране никада
нису олистале
Нечије руке
на љубав су пристале

Дан се поред реке
спокојно одмара
Нове боје
неуморни сликар ствара

Све се у тишину
претворило
Само је један
уморни лист
своје срце затворио....

УМОРНА

Уморна сам од
лоших људи
што откидају ми дане
Уморна од лутања
по опустелим улицама
пуним несвакидашње таме
Препуштам се
свитањима
што парају небо
остављајући
црвене ране
Препуштам се
птицама
њиховим крилима
и песмом
без мане!

ПЕСМА У ИНАТ БЕСМИСЛУ

Немам ја ту моћ да плачем и јецам
ја сам од оних што ћутећи ходе
Понекад у сну истину осећам
пустим да ме туђе ране воде

Нисам ја од оних што олако плану
што са једном речи човека убију
Мене људски јади умеју да гану
да ме попут мајке рукама привију

Нисам ја од оних што очима једу
што у једном дану сто пута слажу
Умем да препознам и духовну беду
и да кажем отворено људима кад лажу

Ја сам од оних који отварају врата
Сунцу и светлу, заборављајући на таму
Ја имам способност ретку
умем да обрадујем себе саму

Разговарам са ретким птицама
дрвећем, цвећем
Разливам злато по неукротивим рекама
и поносим се тим умећем

Ја волим кад срећа обасја људе
и оплемени њихове животе
Не желим ником тужне тренутке
човек је биће невиђене лепоте

Небо је раскошно са безброј боја
топло уточиште за све птице
Свака од њих може бити твоја
само човек уме да промени лице

Љиљана Тамбурић, Крушевац

ЦИГАНСКА ИДИЛА

За чергом се вуче месец, образи му медовина,
Обасјава пут прашњави пун рупчага и кривина
А у черги срећа живи, жагор путем се разлеже
Од смеха се ноћ уплаши, гладне звери се разбеже.

Старо кљусе снено хода, лабаве му узде висе,
Само некад мало стане да ноћ свежу омирише.
Док циганин лулу пуши и од деце лице крије
дуванским се димом слади, слуша дечје брбљарије.

Кад досади клопарање запрега се тад распреже
Кљусе воде да попије, на ливади да се веже,
Стара ћебад се развлаче да се кућа мала прави
А чупавци мали, црни, разбеже се тад по трави.

Распали се ватра јака, да пламен у небо бије
Мирис дима поред реке магију и тајну крије
Тад Циганка на вериге чај од трава разних меће
А у косу и за појас ставља плаво пољско цвеће.

У хаљини с карнерима, примадона тад постаје
Око ватре та лудује све док пламен не потраје.
Виолину тад остави брадоња што лулу пуши
Све утихне, черга спава, док на жбуну веш се суши.

СЕЋАЊЕ НА БАРСЕЛОНУ

Дотакао си ме, а ни пришао ми ниси...

Док су се узане улице сливале у коцкасте
четврти и правиле лавиринте,
Док смо вековима старе зидове
додиривали раширених руку
И правили селфије са полусмешком...
Угледала сам те међу светом
на другом крају улице...
Наслоњеног на висок камени зид...

Фењери су нада мном ширили своје
црвенкасте пригушене светлости,
Лице ми је горело од неке врућине,
Те вечери на шеталишту...
У улици Ла Рамбла...

Кажу да је Херкулес створио Барселону...
У праву су... Ја сам га видела...
Поново на Каталонском тргу...
То си био ти... Онај из улице...
Стајао си док су те голубови љубили
По рукама и раменима...

У овом граду ветар мирише
на Гаудијеве мозаике...
На лепак, малтер и шарена стакла...
Очи се расцветају од зеленила дрвореда
И од плаветнила неба...
У свакој бетонској коцки на тротоару
тражим твоју стопу...
Лутам бесциљно Гуељ парком...
Можда те видим замишљеног
на некој тераси...
Шетам пристаништем
бојећи се да не отпловиш...
Можда си... Само посетилац из прошлости...
Колумбо, који се присећа својих лука...

Дотакао си ме, а ни пришао ми ниси...
Овде у Барселони...
Где се још вије дух Пикаса и Мира
Где Гауди још гради Свету Фамилију...
Где... Не знам...
Где се можда кријеш испод шешира
У неком ноћном клубу и играш фламенко...
Што нисам црнка са спуштеном пунђом и
црвеним цветом у коси...

Где да те тражим, на овој позорници
Историје и лепоте...

Можда си био само привид
или нека сенка из моје маште...
Али... Видела сам те... Само на трен...
Кроз моје си очи ушао у мене
И додирнуо моје срце...
Овде... У граду сунца и уметности...

Дотакао си ме... А ни пришао ми ниси...

Сандра Миладиновић, Мајдево

НОЋНЕ ПРИНЦЕЗЕ

Десно од тебе ко да ме нађе
Кад живим негде далеко на небу
Лево од тебе ко да ме види
У срцу твоме тек да загребу....

Како да објасним ноћи да свиће
Кад гледа у будне очи што броје
Милион звезда пред нама лебде
А многи и не слуте да постоје!

А ми смо горе редовни гости
И наше место је на балкону
У друштву небеских светлих метреса
Вечности не дамо ни једну бору!

Ни дах што шапће, ни миг што шара,
Не могу од нас да се скрију,
Многи би рекли да све је шала
А само из погрешне чаше још пију!

На земљи одавно смо сами
Ко многи пре нас, за нама море,
Ко трње да смо за многе очи
Само да наше тако не боле!!!

Тек плаше моћно те зебње страшне
Да таласи нас ко шљам не збаце
Између бисера и уздисаја
Ретки си они што вечност красе!

Мало је оних што моћно трају
Дрхтавих руку ко лишће бреза,
Још мање оних што заговоре
Милион сањивих ноћних принцеза!

ЈЕЦАЈ ДУШЕ...

Само ми ви туђини
Склоните руке са њега
Тако вам оне задње трунке људскости
Тако вам оне
некадашње топле коре хлеба!

Удаљите се, не гледајте га
Још више лажно не милујте
Само му ви до јуче браћо по крви
Бар одступницу дајте
и док одлази ви ликујте!

Не питајте га ништа и
не палацајте поганим језицима
Нек вас бар упамти по зрну доброте
Бар толико му дајте из задњег даха
Самилости, из душе јецаја!

НЕПОСЛУШНА

Не пуштају ме да живим
Већ дуго палим свеће
Својом тамом ме гуше
Док отимају stoleће!

И живим ко биљка што вене
Понекад ко река што ври
Румена крвца проливам
Поље док родно још зри!

А стиже пролеће бајно
И таму у наду боји
Птице доћиће смеле
Да им цвркуте бројим!

Запојаће молитве звуке
Без речи разумљиве
За сваког ко жели и хоће
Да заставу љубави вије!

И ово већ гњило срце
А душа милозвучна
Док својом тамом је гуше
Умире непослушна!

Крај овај горак баш боли
Док тражим што нема цену
Пронађох пустош међ' својим
Сахранише још живу жену!

А ја и не знам да мрзим
Праштање једино прија
Земаљске још палим свеће
Звездано небо ми сија!

**Живомир Миленковић,
Крушевац**

ЗАВИЧАЈ

Мој завичај под Јастрепцем
Сав мирише Божијим даром
Опијен сам том лепотом
Мирисима златним сјајем
Пролећем и цветним мајем.

На коњу јездим у то време,
дух ми струји сад кроз вене
Волео сам топле кише
којих данас нема више
Удисао озон горски
И жудео ваздух морски

Чувао сам стада бела
У горама изнад села
Сламарица је постеља
Сањао о вечној слави
Срећни били млади дани

Звездосјајно небо плаво
Месец тајне обасјава
Освојила ме цура права
Љубав има моћна крила
И стварно се догодила

Прва љубав заборавља нема
Остала ми само успомена
Али и једна опомена љута
Иди право не скрећи са пута.

РЕЧ ЈЕ МОЈ МАЧ

Људска реч од Бога дата
Има моћ љута мача
Од сваке је силе јача
Јер и на почетку беше реч

Речју шиbam душмане клетe
Што слободи свакој прете
Свемоћне владаре
Бездушне господаре
Сумњиве мисионаре
Разне манипуланте
Црне берзе шпекуланте
Опасне преваранте
Војне лиферанте
Превејане мафијаше
Оргијаше и дрогераше
Лопове и нерадише
Екстремисте
Шовинисте
Глобалисте
И
Од зла сваке врсте исте

Људска реч је од Бога дата
Има моћ љута мача
Од сваке је силе јача
Јер и на почетку беше реч.

ПУКОВНИК РАЈЕВСКИ

У Горњем Адровцу
У Србији на Балкану
Јуначкој војсци суза кану
Задеси је зло у једном дану
Са Турске стране метак крену
Удари снажно у руску стену
Пуковник паде на земљу црну
Мајци Марији рука утрну
Сине Рајевски јуначка славо
Храбро срце и љубљена главо
Госпођа Ана на небу те чека
Бићете срећни докле је века
Николај последње
Речи прозбори
Нека ми срце у Србији стоји
Дао сам јој младост
И живот цео
Па нека буде и тела део.
Србија је херојска
И земља братска
И моја Русија
Велика славјанска
Нека нас вежу вера и слога
Тако ми Христа
И Господа Бога.

КОСОВСКА ЗВОНА ЗОВУ

Српска звона
зову са Косова
Српска земља
одбранит се мора

Звоне звона
с Високих Дечана
С Грачанице
и древног Звечана

Зов путује
Моравском долином
Бајном гором
и Марковим друмом

Глас нам лети
звезданом прашином
До Карпата,
Урала и Арарата

Јефимија ловор
венац плете
Милош с Ждрилином
на Косово слете

Вождов барјак
над Србијом се вије
Душан зове
Свети Сава бдије

Лазар свети
куне и проклиње
Син му Стефан
језди кроз маглу и иње

Милица од божура
плете бујну косу
Над Србијом
златне звезде просу.

Даница Рајковић, Крушевац

ДИШЕМ И ЋУТИМ

И док ветар њише сунчане гране
на зидинама старог моста
разиграна исписана имена
осликавају сунчане стране

Жуборе бистри таласи
на камену светле
травнате танке власи
испод моста цвркућу птице
упрле очи у своја гнезда
од невремена да их спасе

Жуборе бистри таласи
у времену пресушене реке
стварају се нове боје
дишем, а ћутим
жути месец отвара очи своје

У ОЧИМА ПЛАВОГ НЕБА

Не волим да живим у самоћи
И неке ствари се разилазе и губе
Нису стајале на правом месту
За опстанак не треба да се труде

Никада те нећу заборавити
Ни љубав која је ушла у срце моје
Ту је насла право место
Да живимо нас двоје

Најбоље би било да време пише
И да све буде на месту где треба
Твоја љубав вредна је и драгоцена
У очима плавог неба

У тишини седим крај тебе
И стављам те на своје крило
Штитим те од додира времена
И да све буде како је и било

СРБИЈО МОЈА

У теби сам се родила и у теби живим...
У теби су моја вера и моји корени,
знам ко сам и одакле сам...
Србијо моја теби се дивим!

Изродила си расадник умова,
научника и проналазача...
Они су прави доказ целом свету,
колико напредујеш и да си моћна.

Сваког дана рађају се фабрике,
нове болнице, вртићи, школе...
Путеви се праве на све стране...
Србијо моја, по свему си лепа!

Наша историја богата је светињама,
наше благо су цркве и манастири...
Да чувамо културно наслеђе,
наши преци су нам оставили.

Твоје богате и пловне реке
и планине пуне зеленила,
подстичу туризам да напредује.
А ту су и наше бање
и божанствена села!

ЗВУК ФРУЛЕ

Сваки сусрет са тобом
Враћа ме на детињство наше
На најлепше село
Пастир са шајкачом на глави
Фрулом у руци
у црном сукненом оделу

Сећам се оног дана
Шапатом си сплаварио у мојој коси
Певушио си ми песме наше
Када смо школице играли боси

Латице маслачка
Ветар је виноу у висине
Правио си ми ватромет
И када сунце пусти зраке своје
ватромет засија у свим бојама

Оставио си ми цвет руже
За сећање на младог пастира
На наше детињство
На дивног човека
И звук фруле кад засвира

Зоран Јовановић, Лесковац

ЧОВЕК ВУК

Рођен сам једног новембра
у ноћи пуног месеца
када су се са неба,
сливале реке крвавих суза.

Небо је плакало
док су се јецаји моје мајке
губили у грмљавини
која је пратила кишу.

У истој ноћи,
вучица је, арлаучући,
обавештавала шуму
о рођењу вука самотњака.

Два грома спојила су нас на рођењу.

У себи носим ватру
громова близанаца
сакривену у врелом срцу
и храброст вучице, мајке.

Човек сам вучје ћуди
и вук сам у телу човека,
самотњак међу људима
усамљеник међу чопорима.

У ноћи пуног месеца
мој брат, самотњак, и ја
арлаучемо на месец.
Шаљемо поруку псима.

Бојте се, керови,
долази вучје време!

ЖИВИ

Од оних сам што свој живот мере
од јуче до сутра а живе данас.

Пуним плућима!
Дишем дубоко, да што више
од живота захватим.
Своје дане мерим
од отварања
до затварања кафане.

Уживам у првом, јутарњем
Са црном, слатком и врућом
и коцком ратлука.

Улепшам је домаћом љутом
и, кад падне вече
дан завршим црвеним вином.
Црвено, слуги на радост.

Ја своје ноћи
не мерим сновима и спавањем.
Џаба снови, ако се бојиш
да се пробудиш.

Спавање је, пак, само одмор
за неку нову несаницу.
Мера мојих ноћи је друштво
уз које остајем будан.

До отварања прве кафане
ил' неког новог јутра
у ком се пробудим
крај непознате жене.

Удахнем онда, дубоко и кренем.
Седмице, у животу
мерим од понедељка до петка.

И увек, али баш увек
нађем себе у суботу.
Нерадан дан, и тада сам
потпуно свој

па увек, гласно, викнем
"еј, келнер, плати!"

Своје месеце мерим
од плате до плате.
И увек, буде кратко.

Или дугачко,
Зависи из чијег угла
гледамо на моје мере.
(Тесно ми га скроји, нане
а и шио ми га Ђура, ваљда.)

Године, више не мерим
а престао сам и да их бројим
кад ми је баба, док сам се дивлио
сребру у коси рекла:

"Остаре, синко, памет не набра"
Од злата у грудима,

остали су ми тек трагови прашине
а челик из панталона
све више подсећа на неку
оловну легуру.

Устанем,
Погледам се у огледало
Лупим по челу и кажем:
Данас!

Јер сутра је већ касно!

Милена Вукоје Стаменковић, Берн

БЛИЗАНЦИ

Као два близанца
 Боравимо једно у другом
 Ти- љубав коју имам
 Ја- твоја обала
 Осмехом додирујем ти кошуљу
 Спада моја хаљина
 Измешани телом и мислима
 Износимо векове
 Душом једног пољупца
 Годинама сраслим у прстен
 Вруће је
 Свет и срце
 Изван мене

УСТАЈ

Дуга си
 Кад туга спава
 Мирис цвећа
 Недосањан
 У грудима
 Будна
 Док видици мирују
 Заробљена
 Сећањима
 Тад
 Устај
 Ходај
 Небо
 Земља
 У теби су

АРЕ

Волим Аре
 Зелену набујалу
 Берн
 Док изнад ње снива
 Кривудава улице
 Камене и скривене
 Мостове
 Тишину док спава
 А трамваји звоне
 Шаренило највећег трга
 Пуног цвећа
 И људи свих боја
 Волим

Лепа Симић, Цирих

СТИХОВИ ЗА ДУШЕ ДВЕ

Сваку сам рану
сашила
нитима
од племенитог сјаја свиле
благим покретима руку
око душе

И све су зарасле
осим ДВЕ што се провиде
које ће надживети мене

Те ћу понети са собом
као задње сузе
неисплакане
у мом непреболу

Кад ме поведу Анђели
кроз мирну ноћ
тихо
да одлетим
у бескрај бескраја
и сретнем њих
које сам жељна остала

И колико год да је Небо далеко
у мом срцу живе
као да се виђамо
свакога дана.

ЖИВЕЛИ ЉУБАВ

Знао је да ме привуче
уз себе
на ивици дрхтаја
тихим шапатам подсети
на срећу

Није ме оставио саму
док је падао снег

Писао ми је дуга писма
као да смо били удаљени
а нисмо

На гитари урезао моје име
певали летели
Живели смо љубав
насмејани опчињени
нисмо размишљали
шта ће сутра бити

Били смо у праву

НОВЕМБАР СЕ ВУЧЕ

Сретали смо се
у недостижним
сновима
у мојим и твојим
песмама

Тог новембра
за твоје топле очи
дадох душу
да је у теби
заборави време

Срцем сликам
заигране мисли

У сребрном гнезду
уснула
под ветром
стихом
покривена
месечева кћи

Латинка Ђорђевић, Цирих – Крушевац

МИРИС КИШЕ

Затвори очи,
 дозволи да капи кише
 скину паучину
 заборава.
 Видећеш бићу ту,
 живот је
 трепнеш или
 затрепериш.
 Велика је чежња
 за покислим ливадама
 мирисом кише
 на њима.
 За плавим небом
 и облацима
 са осмесима
 украшена
 са пуно жеља
 у плими времена.
 Само желим
 да летим
 песму отпевам
 док мирисна киша
 није сањива.

ОДЛАЗИМ

Одлазим,
 остављам песак
 чија ме зрна
 засипаше
 на жестоком сунцу
 које ме предаје
 пучини.
 Одлазим,
 остављам у бескрајном огледалу
 да се гнезде
 паперјасте облаци.
 Одлазим,
 остављам замишљене галебове
 у упорном трагању,
 корални осмех
 на хриди
 шкољке цветова.

НОЋ ЈЕ

Ноћ је без иједне
 звезде.
 Мрак би хтео
 у очи да уђе.
 У ваздуху мирис
 биља,
 ниједна реч
 све ћути
 као и ја.
 Сећања мрави буде,
 сребро је пучином,
 таласи у хору
 брује.
 Над свемиром пркосим,
 а ветар из стакластих
 наручја ноћ прошива.
 На леђа студен нека,
 и ако студен,
 пали и сагорева!
 Ноћ је....

Драгојло Јовић, Крушевац

БОЈА МОЈЕ ТУГЕ

Не пишем више стихове од туге
Ово је песма јецаја душе
И када ме више не буде било
Читаће их очарани бојама дуге.

Кад с јутром модрим најчистије мислим
Па прошлост своју привијам на груди
Ту покрај мене неке сенке иду
На човека личе, али нису људи.

Не мере више човека моралом
Нити виде Хришћанске лепоте
У свету овом лудила и кича
Остала је само нека давна прича.

Кад се биће људско мерило моралом
И памтило у назад на колена многа
Тад човеку образ изнад свега беше
Нема више тога,
Сад ко звери кидише свако на свакога.

Сад племенит човек не вреди ни паре
То су само неки фосилни остаци
Кад је време стало мерисмо се знањем
Сад се мери другачије: богатством,
имањем.

И нико не пита одакле им виле,
Скупоцени точкови и моћ до небеса
Котрља се време, воде мирно теку
Односе све вредно у велику реку.

А тамо су вирови тамни и дубоки
Из којих се тешко да изађе може
Ту пада богатство и све „шупље моћи“
Јер кад душа потоне ту нема помоћи.

ЈЕДНОМ

Једном
Кад опет залуташ
У моје снове
У снове мекане
Као свила
Схватићеш да никада
Ниси ни одлазила.

Једном
Ђу од таквих снова
Написати песму
За тебе
И само за тебе
А да је нико други
Разумети неће.

Једном
Ако те жеље моје
Доведу опет у наш град
Па нам се очи сретну
Знаћу само ја и
Знаћеш само ти
Да се никада нисмо
Ни растајали.

Једном
Ако ти јаве
Да више моје срце
Не куца
Знаћеш само ти
Да смо то срце
Заједно уморили.
А онда
Онда само ћути
Пусти мисли нек путују
У нека пространства
Далека и плава.

Само
Нек суза не кане
Потопила би сва
Пролећа, лета, јесени и зиме
Једне љубави
Што је сјала и опстала
У пространствима
Ништавила и неморала.

Једном
Кад растанак се деси
Нек остане траг
На плочи хладној
Као печат што оставља
Један уздах
Пољубац и дах.

Једном
Кад завеса на
Сцени падне
Кад се погасе
Надања, жеље и страсти
Тада неће бити
Само нас
А деца ће и даље расти.

„Оно што не боли није живо,
Оно што не пролази није срећа“ *Иво Андрић

Светлана Ђурђевић, Крушевац

ЖУДЊА

...и нек ме нема
 у осмеху твоме
 зачаурене страхом
 обложене очајем
 нек не будем ни тема
 сећању ниједноме
 ...и нек ме нема
 у уздаху твоме
 изобразане сумњом
 заслепљене сујетом
 нек не будем ни сена
 праштању исконскоме
 ...и нек ме нема
 у јецају твоме
 обневиделе чежњом
 отупеле жељом
 нек не будем ни пена
 таласу изгубљеноме
 ...и нек ме нема
 у радости твојој
 оковане сетом
 одбачене грехом
 нек не будем ни хтење
 тражењу проклетоме
 ал' нек ме има
 у чекању твоме
 у зеници твојој...
 надању обојеном слутњом
 утиснутом на лицу твоме
 неугаслом жудњом

ЧЕКАЈУЋИ КИШУ

Не дишем
 Не живим
 Мислим
 Стеге су оковане
 Замрзнуте временом
 Кап
 Само кап кише
 Да слети на усне
 На чело
 На срце
 Да расточи окове
 Мрака
 Безосећајности
 Неразумевања
 Нехата
 Стеге окамењених векова
 Да уђе светлост
 Да уђе радост
 Да уђе захвалност
 Да уђе разум
 Да дође љубав

ДА МОГУ

Да могу
 да се још једном заљубим
 онако... просто...
 у једно плаво око дубоко
 или црно... неодсањано
 Да могу
 да још једном осетим
 како је љубав
 „лепа док се чека“
 да „задрхтим као жице
 на Рилкеовој виолини“
 да ископним без пољубаца
 као Татјана без Оњегина
 Да могу
 да се још једном заљубим
 да заволим лудо... безусловно
 да одлечим санту око срца
 да ми крв венама као пожар јури
 Да могу
 да још једном дочекам зору
 преплављена стрепњом и надањем
 ... ишчекивањем
 Да могу

Љубодраг Обрадовић, Крушевац

ЈЕСЕН

(Песма о псу кога је убила љубав)

Уз речну обалу,
чупаво псето,
клати се ко на валу...
А јесен је јуче заменила лето ...

Пиша тај кер на свет и знанце,
на жуто лишће, на пролазност, на све...
Његову су керушу оковали у ланце
и он сад може мирно да лута и умре.

Велика слобода, коју није хтео,
оковани сандук, на дну паучина...
Месец је давно већ узрео!
Чупаво псето сабласно клима.

И лаје, цвили, ваља се,
буљинама и зечевима кези.
Ништа у животу не понавља се,
смисао у грешкама лежи.

А ова поноћ је тако болна,
прекинута љубав пече.
Криви су шинтери и жеља умоболна,
да хватањем праву љубав спрече.

И уморно псето затвори оба ока,
затресе главом и скочи.
Сад река шуми, спора и широка,
и носи блиставе псеће очи.

А јесен је јуче заменила лето

ПЕЈЗАЖИМА УМА

Месец ме гони, ја нећу!
Ноћ дуга. Мени се спава.
Месец разбија прозор
и лети канџама
машу да покрене...
Ја нећу да му помогнем.
Завеса паде! Месец зајеца,
па побеже, као бедник у маглу.
Сан полако стаде да хвата пејзаже ума.

Слатки тренутак тек што није
искључио чула, кад месец залаја у псу.
Поче шума растиња да се плете пред
страхом. Мисли се разлисташе
ко гране, где сваки лист кула постане,
па салве прете дахом топова
да открију зачетак живота,
кога можда и нема...

Нема за нас људе... А можда и блиста,
негде дубоко у нама? Ко ће то знати,
кад магла сунце заклања,
а ветрова неме да је однесу?
Ко ће нам снагу дати, да из нас
ишчупамо олују? Магле се разнесу
и шта откријемо? Набујалу струју
која тече у ништа!

Јер све је ништа! А ништа не постоји
и ничег нема, живота нема, све је варка
игра подмукла тог ништавног ништа,
што не постоји, али хтелo би да
заблеста, вечно у мени што знам,
да и сам, не знам ништа.
И ко ће нам подарити тај силни глас,
да хиљаде мисли једна другу чују
и закопају секире неповерења?

Ко ће то моћи? Мисли се тако не кују!
А и кад буду престале, посебне потоке
да пуне и једна другом да се трују,
кад се све слију у реку и крену да
потопе ону једну, којом бежи тајна,
да ли ће зачетак да пукне у лету,
на ивици постојања.

А да ли може дете,
које ни мајку ни оца не види,
па нестане одмах по рођењу,
у царство стоте планете,
да сутра препозна своје ближње?

Ако се порекла свог не стиди,
а сво знање и жељу неவிђену,
помеша са хтењем и доследношћу,
оца и мајку има да додирне...

А песма коју пишем...
Поток други почиње да извире...
Одбацам га у реку што тајну мора да
шчепа у своје воде. Но узалудан је
замах тупе секире, кад већ месец
бледи, а расте зора и мисао се губи,
у царству сна, непогоде...

А свака ноћ је дуга!

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић.....	4
ПРВИ МЕЂУНАРОДНИ КОНКУРС “СТИХОЉУБЉЕ – ПоезијаСРБ 2021. ”	5
ДРАГИ МОЈ - Марина Адамовић, Ниш.....	5
НЕ КРАДИТЕ МОЈУ ДРАГУ - Мирко Стојадиновић, Крушевац.....	5
ПИШЕМ БАШ ТЕБИ – Ања Саковић, Београд	6
ОДЛУКЕ ЖИРИЈА	7
ВРЕМЕ ЗЛА – Бранко Мијатовић, Шабац.....	9
КАДА УМРЕМ – Жељко Вељовић.....	9
НОСТАЛГИЈА - Милена Вукоје Стаменковић, Берн	10
ЗАВОЛИ ДА ВОЛИШ - Јована Живковић	10
КУДА - Ива Марија Ераковић, Пожаревац	11
ДАЛЕКО ОД СВИХ - Марко Пузовић, Београд	11
ZVEZDANA NOS - Bakira Mavrić, Novi Pazar.....	12
ПОРТИРНИЦА – Жељко Перовић, Köping Шведска.....	13
ТОНЕМ - Дарко Рашета, Нови Београд.....	13
МАЛИ И ВЕЛИКИ ПРИНЦ – Елеонора Лутхандер, Стокхолм	14
ВОТКА С ЛЕДОМ - Лепа Симић, Цирих.....	15
У ЉУБАВИ НАШОЈ ЖИВЕЛА ЈЕ НАДА - Јован Н. Бундало, Београд.....	15
ЖИВОТ МЕ ЈЕ УЧИО - Даница Рајковић, Крушевац.....	16
КАФАНСКА ТУГА – Сава Илић, Цирих.....	16
РЕКА СПОМЕНА - Филип Булат, Сомбор.....	17
ЗА ЈЕДНУ ЖЕНУ - Лидија Љутовац, Трстеник.....	17
МЕНИ ЈЕ ЛЕПО - Анита Ковачић Поповић, Нови Сад	18
ПЕСНИКОВ ОБРАЧУН - Синиша Милић, Сомбор.....	18
МАЛЕНА И КЛЕПЕТАН - Јасмина Димитријевић, Србија.....	19
ПРЕВАРА - Љубица А. Црнобрња.....	20
НА КАВЕЗУ СРЕЋЕ ОД ЧЕМЕРА ВРАТА - Тихомир Јанићијевић, Куршумлија.....	21
РАДОСТИ, РАДОСТИ МИ ДАЈ - Јелена Д. Крезовић.....	21
ПОНОВО УПОКОЈЕНА - Даница Димитријевић Петровић, Крушевац	22
НОЋ ЈЕ - Латинка Ђорђевић, Цирих.....	22
ЖЕНИ ИЗ РАЈСКИХ ПОЉА - Саша Милетић, Крушевац	23
ЧЕРГА - Мирослав Мића Живановић, Крушевац.....	23
КАДА БРДА МОЈА УТИХНУ - Драгољо Јовић.....	24
РЕАЛНОСТ - Светлана Ђурђевић, Крушевац.....	25
ЗИДАМ СВОЈ СВЕТ - Љубодраг Обрадовић, Крушевац.....	25
У ОВОМ БРОЈУ ИЗДВАЈАМО.....	26
ЕПИТАФ Љубиши Бати Ђидићу – Мирослав Мића Живановић.....	26
Ратко Тодосијевић Баћо, Крушевац.....	28
ИСТИНА ТИШИНА	28
ПРОЋЕ ЖИВОТ	28
У ИМЕ КОРОНЕ*	28
Зорица Арсић Мандарић, Београд.....	29
БИБЛИЈСКИ СПЕВ	29
ПОНОР ИЗ СНА	29
ПУТУЈЕМ.....	29
ДА ЛИ СИ ЛУД?	29
ОПУСТИ!	29
Андреја Ђ. Врањеш, Сремска Митровица.....	30
БОЖЕ.....	30
БЕЗНАЂЕ	30
ВРЕМЕНА БЕЗ ЉУДИ	30
БРАВО	30
ГЛАД.....	30
ЕТИДА ЗА ДВА СУНЦА.....	30
ВОЈДОВА СВЕЛОСТ	30
ИЗ СЕЋАЊА - ГАВРИЛО	31
ГОСТ.....	31
Душан Комазец, Станишић.....	32
СВЕТИЊА.....	32

ЗАВИЧАЈНЕ СТАЗЕ.....	32
ПРЕСТО	32
<i>Милан С. Марковић, Семедраж.....</i>	<i>33</i>
ЈУТРО НАД ОЗРЕНОМ.....	33
ДИЧИНСКО СВАНУЋЕ.....	33
ПЕЛИН	33
<i>Јелена Протић Петронијевић, Крушевац.....</i>	<i>34</i>
ПЕСМА ПРИЈАТЕЉСТВА	34
БОЈЕ РУЖЕ.....	34
РАСТАНАК	34
<i>Хранимир Храње Милојковић, Соко Бања</i>	<i>35</i>
ДОЛЕ НА ЈУГУ	35
ВРЕМЕ МАЛИХ, НЕЖНИХ ВИСИБАБА.....	35
ВРЕМЕ ТОПЉЕЊА КОНОПЉЕ.....	35
<i>Данијела Јевремовић, Крушевац.....</i>	<i>36</i>
НЕ ТРАЖИ МЕ.....	36
СЛИКА У ПРОЗОРУ	36
НЕ РАЗУМЕШ	36
<i>Дејан Петровић Кенац, Крушевац.....</i>	<i>37</i>
ЧУПЕРАК У КОСИ	37
СЛУТИМ.....	37
ЗРНО ТУГЕ.....	37
<i>Милош Ристић, Крушевац</i>	<i>38</i>
Одиграо сам ја све своје слагалице	38
Сад све морамо јер ништа нисмо морали	38
Вечито сам ожеднео побледео	38
Сумњиво ми све и тебе што гледам	38
Живим патетично у данима прошле везе	38
ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ.....	39
<i>Мирослав Мића Живановић.....</i>	<i>39</i>
НЕКА ЖИВИ ЉУБАВ.....	39
ДОК ПРОЛАЗИШ ГРАДОМ	39
ИЗВОДИ ЗА БИОГРАФИЈУ Мирослава Миће Живановића.....	40
БАЛАДА.....	43
МОЛИТВА	43
На комеморацији је говорио Синиша Максимовић.....	44
Написали су поводом смрти Мирослава Миће Живановића:.....	45
Гвозден Ђолић Чолка из Александровца:	45
Бранислав Симић:	45
Дејан Петровић Кенац	45
Матилда Јанковић.....	45
Зорица Станковић.....	45
Мимица Стефановић Костић.....	45
<i>Елеонора Лутхандер, Стокхолм – Крушевац.....</i>	<i>46</i>
КРУШЕВАЦ.....	46
БОЉИ ЉУДИ.....	46
БИВША ПРОДАВАЧИЦА ЉУБИЧИЦА.....	46
ДВЕ МАДОНЕ.....	47
БЕОГРАЂАНКА	47
МОЈИ СИНОВИ	47
#MeToo.....	48
ПЉУНИ МИ ПОД "WINDOWS"!.....	48
ГЕОЦЕНТРИЧНА.....	48
Елеонора Лутхандер се догодила у Крушевцу – Вељко Стамболија	49
Шведско српска песникиња Елеонора Лутхандер, у посети свом родном граду - Д. Павловић.....	50
<i>Далибор Ђокић, Брус</i>	<i>52</i>
ДА МИ ЈЕ.....	52
МОГЛИ СМО И ВИШЕ И БОЉЕ.....	52
ДОН КИХОТ.....	53
ЈОШ ВЕЧЕРАС.....	53

ТЕСТАМЕНТ.....	53
НЕДОВРШЕНА ПЕСМА.....	53
СУТРА СЕ ЖИВОТ ЗАВРШАВА... – Горан Минић.....	54
ПИЈЕМО ЖИВОТ И ЈА.....	55
О књизи Далибора Ђокића УРЛИК БОЛА су написали:.....	56
УРЛИК БОЛА за кафанским столом занеми – Љ. Обрадовић.....	56
МЈЕСЕЧИНА У ЧАШИ – Вељко Стамболија, приказ књиге УРЛИК БОЛА – Далибора Ђокића.....	57
МАЛИ ЗАВИЧАЈНИ ЗАПИС О ДАЛИБОРУ ЂОКИЋУ – Љ. Ђидић.....	58
Љубиша Красић – Стихом на ветрењаче.....	59
<i>Ненад Живковић SkySeeker, Велико Градиште - Београд</i>	60
КИШНА ВИЗИЈА.....	60
НИКАД ВИШЕ.....	60
ТАЈНА.....	61
ХИМНА ЗА ДРАГАНУ!!!.....	61
СЕЋАЊЕ НА ЖИКУ СТОЈКОВИЋА – Љубодраг Обрадовић.....	62
БИОГРАФИЈА: Жика Стојковић, Треботин (1952. - 2021.).....	62
<i>Милка Ижогин, Ђуприја</i>	64
ОСРЕЂЕНА СРЕЋА.....	64
ЗА РОЂЕНДАН.....	64
ХУМОР И САТИРА.....	65
<i>Саша Милетић, Крушевац</i>	65
АФОРИЗМИ.....	65
<i>Др Михајло Ђирковић, Крушевац</i>	66
АФОРИЗМИ.....	66
<i>Братислав Костадинов, Крушевац</i>	67
АФОРИЗМИ.....	67
<i>Јован Арсић Јовче, Боботе - Александровац</i>	68
АФОРИЗМИ.....	68
<i>Дарко Михајловић, Крушевац</i>	69
АФОРИЗМИ.....	69
МАНИФЕСТАЦИЈЕ.....	70
<i>КОЗНИКУ У ПОХОДЕ 2013</i>	70
ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА НА КОЗНИКУ – Љубодраг Обрадовић.....	70
Далибор Ђокић Ђоле, Брус.....	72
ИЗВИНИ.....	72
Мирослав Мића Живановић, Крушевац.....	72
ОДЛАЗИШ.....	72
Љубодраг Обрадовић, Крушевац.....	73
ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА.....	73
Вељко Стамболија, Крушевац.....	73
НОВИ ВАРВАРИ.....	73
Представљамо Вам још неколико песама из зборника ОКРЕТАЊЕ ТОЧКА.....	74
Перо Зубац, Нови Сад.....	74
ЗВЕЗДАНО ТАНЕ.....	74
Борисав Бора Благојевић, Ђуприја.....	74
ЕВРОПЉАНИ.....	74
Живота Трифуновић, Кобиље.....	75
БЕЗ ТОЧКА СЕ НЕ МОЖЕ.....	75
Драган Тодосијевић, Треботин.....	75
СЛОВО ПО СЛОВО.....	75
БЕСКРАЈНЕ РАВНИЦЕ.....	75
Горан Минић, Брус.....	76
ОЧИ ПУНЕ НЕСАНИЦЕ.....	76
Томислав Милетић, Крушевац.....	77
СОНЕТНИ ВЕНАЦ.....	77
Магичне лепоте у очима жене.....	77
МАГИСТРАЛЕ.....	77
Мр Јован Михајило, Нови Сад.....	77
ИМАО САМ ЦВЕТ РУЖИЦУ.....	77

ФЕДРАРО 2021.....	81
СУПЕС 2021. – Љубодраг Обрадовић.....	81
Мирослав Мића Живановић - ДАН ПОСЛЕ.....	83
Јована Марковић - ВИДОВДАН.....	83
Ликовна колонија "Мр Ратко Тодосијевић Баћо" – Љубодраг Обрадовић.....	88
ДУША ТРОМОРАВЉА 2021.....	91
МОРАВСКИ ДО 7. 8. 2021. – ДУША ТРОМОРАВЉА 2021. – Љ. Обрадовић.....	91
На манифестацији „ДУША ТРОМОРАВЉА 2021.“ су додељене следеће награде и похвале:.....	92
Песникиња Троморавља: Слађана Бундало из Крушевца.....	92
РАЊИВА ПЕСМА.....	92
Песник Троморавља: Мирослав Мића Живановић из Крушевца.....	93
МЕЊАО БИХ СВОЈ ЖИВОТ.....	93
Кондир госпође Јелице: Матилда Јанковић из Ђуприје.....	93
ПЕСМА О ЛЕПТИРИЋИМА.....	93
Топуз војводе Пријезде: Бранко Ћировић Ћиро из Ћићевца.....	94
КОРЈЕНИ.....	94
МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2021.....	99
Беловодске луле се опет ките – Љубодраг Обрадовић.....	99
Предраг Дашић говори своју беседу.....	102
Биографија – Предраг Дашић, 1958. Пећ.....	104
ПоезијаСРБ - ИЗАВАЧКА ПРОДУКЦИЈА 2021.	109
Часописи за поезију ПоезијаСРБ број 15. и број 16.....	109
КАД СУ МАЛИ ВЕЛИКИ – Љубодраг Обрадовић.....	109
Милосав Ђукић Ђука - УЧИТЕЉ БРОЈНИХ ГЕНЕРАЦИЈА.....	111
Уводна реч аутора књиге.....	111
Књиге које смо представили у часопису ПоезијаСРБ број 16.....	112
Милосав Ђукић Ђука – ОЛУЈНИ ПЛЕС.....	112
Мимица Стефановић Костић - МОЈЕМ НЕПРЕБОЛУ, БОЈАНУ.....	112
Мирослав Мића Живановић – ТЕБИ ПОКЛАЊАМ.....	112
Драган Величковић – НА ХЛЕБУ И ВОДИ.....	112
Првослав Пендић Пенда – ЕХО СА ГОЛИЈЕ.....	112
Vitomir Ristić, prof. – АМАТЕРСКА РОЕЗИЈА ИЗ SRCA I DUŠE.....	112
Јасмина Димитријевић и Даница Димитријевић-Петровић – ПЕСМЕ ИЗ ТРАМВАЈА.....	113
Мр Ратко Тодосијевић Баћо – ПИЈЕМ ЦРНО.....	113
Љиљана Тамбурић – ДАМАРИ ТИШИНЕ.....	113
Лидија Бјелица – ИЗ ДУШЕ.....	113
Латинка Ђорђевић – ПТИЦА КОЈА НЕПРЕСТАНО ЛЕТИ.....	113
Даница Рајковић – ЛИНИЈА ЖИВОТА.....	113
Лидија Бајкић – ДА НИЈЕ ТЕБЕ.....	114
Милосав Ђукић Ђука – ЂУКИН КЛАДЕНАЦ НЕКАДА И САДА.....	114
НА КЛАДЕНЦУ.....	114
НА ЂУКИНОМ КЛАДЕНЦУ – Љубодраг Обрадовић.....	114
Зора Митровић – FLORENTINA.....	115
ЗОРИНЕ ПЕСМЕ, МАКОВИМА ПРОШАРАНЕ, ПОВЕТАРЦИМА РАСУТЕ НА ПОЉАНЕ.....	115
ТУГЕ.....	115
ДАЉИНЕ.....	115
ПАТЊА.....	115
Љубомир и Зора Митровић.....	115
Миона Ђокић – ТАЈНЕ ИСКРЕНОГ ОСМЕХА.....	116
~ знамо ти и ја ~.....	116
ЉУБАВ.....	116
~ нисмо играчке ~.....	116

ТАЈНЕ ИСКРЕНОГ ОСМЕХА – Не долази само како би донео зиму мом лету, Љубодраг Обрадовић	116
Боривоје Бора Видојковић - ОЧЕВИ ОПАНЦИ	117
Мирослава Смиљанић – МОЈСИЊСКА МАЛА СВЕТА ГОРА	118
ТВОЈА МЕ СЕНКА ПРАТИ	118
Мирослава Мира Смиљанић	118
Драган Матејић – ШИШАЊЕ ИЗ ДВА ДЕЛА	119
ОШИШАНИ СМО ДО ГЛАВЕ, ОДАВНО – Љубодраг Обрадовић	119
ШИШАЊЕ ИЗ ДВА ДЕЛА	120
Тијана Рапаић Марковић – И ОПЕТ СУ ЛИЛЕ КИШЕ	121
ОСТАНИ КОД КУЋЕ!	121
И ОПЕТ СУ ЛИЛЕ КИШЕ	121
И ПРЕВЕР ЈЕ ЛЕЖАО ГО НА ПЛАЖИ	121
Прича о Тијаниној књизи “И ОПЕТ СУ ЛИЛЕ КИШЕ” – Љубодраг Обрадовић	122
ИЗВОДИ ЗА БИОГРАФИЈУ АУТОРА – Раде Биочанин	122
НОВЕ КЊИГЕ	123
Гордана и Анђела Павловић – ПОГЛЕДИ	123
Гордана Павловић - БИОГРАФИЈА	123
ОСТАЋЕ ЖАЛ	124
СУДИЈЕ	125
Анђела Павловић - БИОГРАФИЈА	126
ОСМЕХ СЛОБОДЕ	127
ДУШМАНИНЕ	127
Зорица Шошић Максимовић – СТРАДАЊЕ БОСИЉКЕ ПАСЈАНСКЕ	128
Зорица Шошић Максимовић, Крушевац	128
БЕЛЕШКА О АУТОРУ	128
УЗВИШЕНИ ЖИВОТ	128
ОДЛОМАК ИЗ КЊИГЕ	129
САВРЕМЕНИ ПЕСНИЦИ	131
Марина Адамовић, Ниш	131
ЗВЕЗДАНИ КАМИЧАК (ХАЙКУ И ВАКА поезија)	131
ЛОТОС “ВАСКРС” (Хаику часопис)	133
Сања Петровић, Нови Сад	134
НА ПРВИ ПОГЛЕД	134
ИМА ЛИ НАДЕ?	134
МЕНИ ВРЕМЕ ТРЕБА	134
ПРКОС	134
Драгош Павић, Велико Градиште	135
СЕНКЕ ФАНТОМА	135
ОД ВАВИЛОНА ДО БОСФОРА	135
Војкан Миленковић, Ниш	136
ВИДЕО САМ	136
Виолета Алексић, Цирих, Швајцарска	137
ЖИВОТ ЈЕ ЧУДАН МОМАК	137
Живот нас често провоза својом клацкалицом између понора и сјаја вечности који поезија обећава – Љубодраг Обрадовић	137
Раденко Бјелановић, Крагујевац	138
МОРАВА	138
РОМОР ВОДЕ	138
МЈЕСЕЧЕВИ ЛУЧИ	138
Љубица Жижић, Крагујевац	139
ЖЕЋ НАД ИЗВОРОМ	139
КОСОВСКЕ СВЕТИЊЕ	139
ПОВРАТАК СМISЛУ	139
Nikola Ćećez, Doboј	140
SUSRET	140
PROPUSTENA ROMANSA	140

<i>Дарко Рашета, Београд.....</i>	<i>141</i>
ПЕСМА О МОЈОЈ ЋЕРКИ	141
КОФЕР	141
ГАРАЖА	141
<i>Јована Марковић, Љубава.....</i>	<i>142</i>
ОПРОСТИ	142
СЛАЖИ МЕ ВЕЧЕРАС.....	142
<i>Аријана Хинић, Крушевац.....</i>	<i>143</i>
НЕДОСТАЈЕТЕ	143
САМРТНА ПЈЕСМА	143
ЊЕНО ЈА.....	143
<i>Данијела Булатовић, Крушевац.....</i>	<i>144</i>
КАКО МОЖЕ	144
ЗАУВЕК И УВЕК БИЋЕШ МОЈА ЉУБАВ	144
СРОДНЕ ДУШЕ	144
<i>Дејан Милошевић, Крушевац.....</i>	<i>145</i>
РАЂАЊЕ	145
ДО НЕСТВАРА	145
ОВО НИЈЕ ПЕСМА ЗА ТЕБЕ	145
ЗАВЕТ	145
<i>Живојин Манојловић, Крушевац.....</i>	<i>146</i>
ЛУДОРИЈЕ С УНУКАМА	146
ПЕСМА	146
ПРЕОБУКА С ШТРИКУ	146
<i>Градимиr Карајовић, Крушевац.....</i>	<i>147</i>
ЉУБАВНА ПОЕМА	147
ЖИВОТ ЈЕ ЈЕДАН	147
ЉУБАВ ЈЕ КАО РУЖА	147
<i>Стефан Кнежевић, Крушевац.....</i>	<i>148</i>
ДЕБЕЉКО.....	148
ЈА НИШТА НЕМАМ.....	148
ПИСАО БИХ НОЋАС.....	148
<i>Милутин Мишко Плочић, Жабаре.....</i>	<i>149</i>
ПЛАКАЛЕ СУ ОЧИ МОЈЕ	149
ЗА ТЕБЕ МОЛИМ	149
БИЛА СИ НАЈЛЕПША	149
<i>Првослав Пендић Пенда, Крушевац.....</i>	<i>150</i>
ЖЕНА ОД ЗЛАТА ЈАБУКА	150
ОЧИ	150
МАШТА.....	150
<i>Богдан Јевтић, Крушевац.....</i>	<i>151</i>
ЈУТАРЊА ЗВОНА.....	151
ФРЕКВЕНЦИЈА ДУША	151
СЛАТКИ ПРЕГОВОРИ	151
<i>Слађана Бундало, Крушевац.....</i>	<i>152</i>
ЧУДНА ПЕСМА.....	152
УМОРНА.....	152
ПЕСМА У ИНАТ БЕСМИСЛУ	152
<i>Љиљана Тамбурић, Крушевац.....</i>	<i>153</i>
ЦИГАНСКА ИДИЛА.....	153
СЕЋАЊЕ НА БАРСЕЛОНУ	153
<i>Сандра Миладиновић, Мајдево.....</i>	<i>154</i>
НОЋНЕ ПРИНЦЕЗЕ.....	154
ЈЕЦАЈ ДУШЕ.....	154
НЕПОСЛУШНА.....	154
<i>Живомир Миленковић, Крушевац.....</i>	<i>155</i>
ЗАВИЧАЈ	155
РЕЧ ЈЕ МОЈ МАЧ.....	155
ПУКОВНИК РАЈЕВСКИ.....	155
КОСОВСКА ЗВОНА ЗОВУ	155

<i>Даница Рајковић, Крушевац</i>	156
ДИШЕМ И ЋУТИМ	156
У ОЧИМА ПЛАВОГ НЕБА.....	156
СРБИЈО МОЈА.....	156
ЗВУК ФРУЛЕ	156
<i>Зоран Јовановић, Лесковац</i>	157
ЧОВЕК ВУК.....	157
ЖИВИ	157
<i>Милена Вукоје Стаменковић, Берн</i>	158
УСТАЈ.....	158
БЛИЗАНЦИ	158
АРЕ	158
<i>Лепа Симић, Цирих</i>	159
СТИХОВИ ЗА ДУШЕ ДВЕ	159
ЖИВЕЛИ ЉУБАВ.....	159
НОВЕМБАР СЕ ВУЧЕ	159
<i>Латинка Ђорђевић, Цирих – Крушевац</i>	160
МИРИС КИШЕ	160
ОДЛАЗИМ	160
НОЋ ЈЕ	160
<i>Драгојло Јовић, Крушевац</i>	161
БОЈА МОЈЕ ТУГЕ	161
ЈЕДНОМ	161
<i>Светлана Ђурђевић, Крушевац</i>	162
ЖУДЊА.....	162
ЧЕКАЈУЋИ КИШУ	162
ДА МОГУ	162
<i>Љубодраг Обрадовић, Крушевац</i>	163
ЈЕСЕН.....	163
ПЕЈЗАЖИМА УМА	163

ЗА ИЗДАВАЧА:
Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142
Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:
Љубодраг Обрадовић; Драгојло Јовић; Светлана Ђурђевић;
Мирослав Мића Живановић; Саша Милетић, Латинка Ђорђевић;
Лепа Симић; Живомир Миленковић; Зоран Јовановић

Лектор: Драгојло Јовић

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Љубодраг Обрадовић

Слике на корицама: Првослав Пендић

Дизајн знака *ПоезијаСРБ*: Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 100 примерака

Часопис излази два пута годишње

СР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију
/ уредник Љубодраг Обрадовић.

– 2014, бр. 1 (март)-.

– Крушевац :

Удружење песника Србије

Поезија СРБ,

2014- (Врњачка Бања : СаТЦИП).

– 29 cm

Два пута годишње.

ISSN 2335-0105 = Поезија СРБ

COBISS. SR-ID 205696012

Часопис је штампан уз помоћ града Крушевца

Ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо!

Ако сте са тим сагласни пошаљите нам свој рад на мејл: pesnik@poezija.rs